

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2008

DRUSKININKAI POETIC FALL 2008

Sudarytojas ir redaktorius/ Compiler and editor
KORNELIJUS PLATELIS

Redaktorius/ Editor
ANTANAS ŠIMKUS

Angliškų tekstus redagavo/ English texts edited by Kerry Shawn Keys and Jonas Zdanys

Almanacho leidybą parėmė:

Lietuvos Respublikos kultūros ministerija
Lietuvos Respublikos kultūros rėmimo fondas
Airijos literatūros mainai
Austrijos ambasada Vilniuje
Ispanijos Karalystės užsienio reikalų ir bendradarbiavimo ministerija
Lenkų institutas Vilniuje

The anthology was supported by:

Ministry of Culture of the Republic of Lithuania
Culture Endowment Fund of the Republic of Lithuania
Embassy Austria in Vilnius
Irish Literary Exchange
Ministry of Foreign Affairs and Cooperation of Spanish Kingdom
Polish Institute in Vilnius

© Sudarymas, Kornelijus Platelis, 2008
© VO „Poetinis Druskininkų ruduo“, 2008

TURINYS / CONTENTS

Poetinis Druskininkų ruduo 2008/ Druskininkai Poetic Fall 2008

Arnas Ališauskas (Lietuva/ Lithuania). Translated by Ada Valaitis
Prabal Kumar Basu (Indija/India). Vertė Antanas Šimkus
Andrzej Dorobek (Lenkija/ Poland). Vertė Rimvydas Strielkunas
Germain Droogenbroodt (Nyderlandai/ The Netherlands). Vertė Antanas Gailius
Hans Eichhorn (Austrija/ Austria). Vertė Laurynas Katkus
Lena Eltang (Rusija-Lietuva/ Russia-Lithuania). Vertė Vladas Braziunas.
Marius Burokas (Lietuva/ Lithuania). Translated by Medeinė Tribinevičius
Jonathan Garfinkel (Kanada/ Canada). Vertė Marius Burokas
Joseph Grikis (JAV/ USA). Vertė Edgaras Platelis
Paul Hoover (JAV/ USA). Vertė Kornelijus Platelis
Rūta Mežavilka (Latvija/ Latvia). Vertė Erika Drungytė
Abel Murcia (Ispanija/ Spain). Vertė Laura Liubinavičiūtė
Stasys Jonauskas (Lietuva/ Lithuania). Translated by Jonas Zdanys
Irena Praitis (JAV/ USA). Vertė Sonata Paliulytė
Piotr Somer (Lenkija/ Poland). Vertė Vytautas Dekšnys
Matthew Sweeney (Airija/ Ireland). Vertė Eugenijus Ališanka
Krisztina Tóth (Vengrija/ Hungary). Vertė Asta Paulauskytė ir Vladas Braziūnas
Stasys Stacevičius (Lietuva/ Lithuania). Translated by Jonas Zdanys
Bibliografija/ Bibliography

2007-ųjų Poetinio Druskininkų rudens aidai/ Echoes of Druskininkai Poetic Fall 2007

Kronika/ Chronicle

Jotvingių premijos laureatas/ Yotvingiai Prize Winner.

Almis Grybauskas (Translated by Jonas Zdanys)

Jaunojo jotvingio premija/ Young Yotvingian's Prize.

Benediktas Januševičius (Translated by Jonas Zdanys)

Vieno anoniminio eilėraščio konkursas/ Competition of One Anonymous Poem

Agnė Žagrakalytė (Translated by Jonas Zdanys)

Ričardas Šileika (Translated by Jonas Zdanys)

Paulius Norvila (Translated by Jonas Zdanys)

Klemen Pisk (Vertė Laima Masytė)

Artūras Valionis (Translated by Jonas Zdanys)

Anoniminio eilėraščio *Kelionės daina* konkursas/ Anonymous competition *Travel Song*

Laurynas Katkus (Translated by Jonas Zdanys)

Aušra Kaziliūnaitė (Translated by Jonas Zdanys)

Ričardas Šileika (Translated by Jonas Zdanys)

Anoniminio eilėraščio *Mano gimtasis gėrimas* konkursas/

Anonymous competition *My Native Drink*

Andrej Khadanovich (Vertė Vytas Dekšnys)

Dovilė Zelčiūtė (Translated by Jonas Zdanys)

Artūras Valionis (Translated by Jonas Zdanys)

Jaunųjų poezijos skaitymų nugalėtoja/ Winner of the Young Poets' Contest

Giedrė Kazlauskaitė (Translated by Jonas Zdanys)

Premijų laureatai, rengėjai, rėmėjai/ Prize winners, organizers, sponsors

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2008

XIX Poetinio Druskininkų rudens tema: *Poezija: pasivaikščiojimai po Orbis Tertius ar žingsniai link realybės*.

Apie tikrovės, tiksliau apie jos atspindžio mūsų sąmonėse realumą pradėta klausinėti jau be galo seniai. Radikaliau tai daryta Rytuose ir Senovės Graikijoje. Vėliau Vakarų kultūrose dominavusios istorinės religijos tarsi nepaliko tokiems klausimams vietos. (Adomas, gavęs leidimą įvardinti pasaulio daiktus ir net krimstelėjęs Pažinimo medžio vaisiaus, regis, nesusimąstė apie demiurginę šio veiksmo prigimtį, bent jau Biblija to neakcentuoja, o verčiau nutarė pasirūpinti įpėdiniais.) Dabartiniais visuotinio kultūrinio sinkretizmo laikais šis klausimas skamba vis garsiau. Vieni klausia ir bando sau atsakyti senoviškai, filosofiskai, kiti nesukdami sau galvos keliai į kokį nors Antrąjį gyvenimą (<http://secondlife.com/>), kur užsiima verslu, politikuoja, linksminasi, žodžiu, toliau žaidžia savo kasdieninio, neidentifikuoto, gyvenimo žaidimus. Šios ir panašių svetainių kūrėjai pastaruosius tarsi ramina duodami suprasti, kad egzistuoja Pirmasis, tikrasis, gyvenimas, taip patenkindami seną mūsų poreikį dėl nieko nesijaudinti.

Žinoma, kažkoks pojūčių registruojamas pasaulis egzistuoja. Jam apibūdinti turime daug priemonių nuo kalbos iki mokslinių tyrimų, bet visi šie apibūdinimai priklauso nuo mūsų naudojamų prietaisų. Pati kalba, kultūros ženklai – tai jau tas pats Antrasis, įvardintas, pasaulis, *Orbis Secundus*, kaip pasakytų Borgesas, šiek tiek atplyšęs nuo *Orbis Primus*, kuris visada čia ir dabar, kurį patiriame pojūčiais, bet apie kurį sunku ką nors pasakyti. Šis Antrasis pasaulis dažnai mums taip pat nejuntamas, esantis tarsi savaime. Danties skausmas išsklaidyti jo regimybės negali, jis tik patvirtina jo „realumą“. Tačiau šiame *Orbis Secundus* ir vyksta visas mūsų gyvenimas: įvardijami daiktai bei jų santykiai, prisiimami religiniai ir politiniai įsitikinimai, tarpsta mokslas ir kultūra.

Poezija, daugumos žmonių supratimu, yra „pakylėta nuo žemės“, taigi atplyšusi ir nuo *Orbis Secundus*. Tai tam tikra prasme ir, reikia pripažinti – daugeliu atvejų – *Orbis Tertius* reiškiny. Tačiau gera poezija, kaip ir kiti menai, esti nematoma, saugoma susijusi su pojūčių tapumu Pirmuoju pasauliu. Ar gali poezija mus bent akimirksniui sugrąžinti kokį nors tikresnį gyvenimą. Ar tai jos misija? Ar tai ji daro savaime, ar mėgina daryti sąmoningai? O gal tai daugiau filosofijos bei religijų prerogatyva? Jau keli tūkstantmečiai įvairių religinių praktikų mokytojai bando mus įsiūlyti „tikruosius“ gyvenimus šiapus ir anapus. Vieni tai daro nuoširdžiai, kiti ne, o mes jais sekdami dažniausiai atsiduriame tik kitame sapne.

Mūsų gyvenimas vis labiau virtualėja. Šiuolaikinės informacinės technologijos nesunkiai kuria kokias tik nori regimybes, kurios nesulaikomai braunasi į mūsų visų gyvenimus. Televizijos mėgaujasi įvairiausiais realybės šou, į viešąją kultūrinę erdvę tarsi talpindamos nepagražintą kasdieninį nepraustaburnių bendravimą. Tradicinę kultūrą iš žmonių sąmonės stumia realybės klastotojų kuriama globali muilo opera. Nesu tikras, ar Borgesas ją priimtų į savo *Orbis Tertius*, kurio tikrovė, pasak jo, buvo kuriama kur kas intelektualiau, nors ir radikaliau. Tikrovės klastotės – tai ne vien tik laisvalaikio žaidimai. Tai prekės ir pinigai, politika ir ekonomika, švietimas ir kultūra, tai žmonių likimai tiek, kiek jomis patikima. Koks vaidmuo šioje operoje tenka poetams? Be abejo, nežymus. Bet kaip jie patys tą vaidmenį įsivaizduoja? Ar jie taip pat klastoja tikrovę, ar savo klyksmais bando sugriauti šių fiktyvių jerichonų sienas?

Tradicinė Druskininkų ir Vilniaus programa šiek tiek keisis – kaip visada, įvyks du

poezijos vakarai, per metus išėjusių knygų pristatymas, kurio metu paminėsime Rimą Buroką pristatydami jo poezijos rinktinę, užsienio svečių ir festivalio laureatų kūrybos skaitymai Vilniuje, Šv. Kotrynos bažnyčioje bei vakaras Užupio kavinėje. Jaunųjų poezijos skaitymai vyks penktadienio naktį „Širdelėje“. Bandysime juos surengti kaip realybės šou, kuriame iš vienos pusės dalyvaus mūsų jaunieji poetai, iš kitos – visa likusi auditorija „Vieno eilėraščio nakties“ principu siunčianti savo eiles į eterį jauniems poetams. Abi grupės bus sujungtos televizijos tiltu. Pageidautina, kad kiekvienas dalyvis turėtų po vieną neilgą eilėrašį, nes gali būti pašauktas skaityti kiekvieną akimirką.

Šeštadienio rytą „Dainavos“ kieme minėdami Sąjūdžio 20-metį ir sovietų kariuomenės išvedimo 15 metų sukaktį pamėginsime atgaivinti „Šėpos teatrą“. Vykdydami bendrą projektą su „Lietuviškomis knygomis“ ir Velso organizacija „Literature Across Frontiers“ suteiksime sąlygas penkiems Europos ir penkiems lietuvių poetams versti vieni kitų kūrybą į savo kalbas. Jų darbus pristatysime šeštadienio 16.00 valandos skaitymuose. Baigiamųjų naktinių skaitymų metu vyks karnavalas, todėl visus dalyvius prašome atvykti su kaukėmis.

Numatomi tokie anoniminiai konkursai: vieno eilėraščio; „Kito eilėraščio“; ir nerimtas – parodijos. „Kito eilėraščio“ konkursui siūlome pristatyti po vieną kūrinį, parašytą kurio nors kito autoriaus stiliumi ir pasirašytą to autoriaus vardu. Tiesioginiai perdirbiniai nebus vertinami.

Almanachą tradiciškai sudaro dvi dalys: šiemet pristatomi poetai ir pernykščio festivalio aidai. Kaip šio almanacho sudarytojas dėkoju visiems autoriams vertėjams, redaktoriams ir, žinoma, rėmėjams, kurie išvardinti tituliname lape.

Kornelijus Platelis

DRUSKININKAI POETIC FALL 2008

The theme of the XIX Druskininkai Poetic Fall: *Poetry: Strolls in the Orbis Tertius or Steps Towards Reality?*

Long ago, people started to ask questions about the reality of the reality, or to be more precise about the reality of its reflection in our consciousness. This was done in the East and Ancient Greece in a very radical way. Religions with a history as a part of their sacred text that have been later dominant in the West did not leave much place for such questions. (Adam, on getting permission to name all things and even after he bit into the fruit from the Tree of Knowledge, apparently did not ponder the demiurge nature of this act; at least it is not stressed in the Bible, and got involved with creating heirs.) Now in times of total cultural syncretism this question sounds louder. Some people try to ask and to answer it in a traditional philosophic way; others, not wishing to bother themselves, move on into some kind of Second Life (<http://secondlife.com/>) where they do business, take part in politics, have fun, in other words play the everyday games of their nondescript lives. Creators of these and similar webs pacify such people by making them feel that there is a Primary, real, life satisfying in this way our desire to take things easy.

There exists of course a certain world registered by the senses. We have a lot of means at our disposal to describe it, from language to scientific experiments, but all these descriptions depend on devices we use. Language itself, signs of culture, are of the same Second, named world, *Orbis Secundus*, as Borges would say, and are somehow torn

away from *Orbis Primus*, which is always here and now. We sense its presence, but it is not easy to say something about it. Very often we do not feel the Second world; it exists by itself. A toothache can't dispel the appearance of this world; it only proves its reality. All our life proceeds in this Second world: things get names, religious and political beliefs are taken, science and culture develop.

The majority of people consider poetry as something "uplifted from the ground", therefore somehow torn away from *Orbis Secundus* as well. It is in some sense, and we have to admit – in many cases – it is a phenomenon of *Orbis Tertius*. But good poetry and other arts are bound with invisible tethers to the First world painted by our senses. Can poetry bring us for a moment at least to a more real life? Is it her mission? Does she work this way spontaneously or are her actions deliberate? Or maybe this is more a prerogative of philosophy and religions? Teachers of various religious practices for several thousand years have offered us "real" lives. Some of them are sincere, some not, and on following them we often find ourselves merely in another dream.

Our life gets more and more virtual. Contemporary information technologies easily create appearances of all kinds that intrude upon our lives uncontrollably. Television entertains with all kinds of reality shows, delivering a crude socialization of ribaldry into the public-cultural space. Traditional culture is pushed to the side in the minds of people by means of global soap operas created by forgers of the reality. I'm not sure if Borges would have admitted these into his *Orbis Tertius*, whose reality was created in a more intellectual and more radical way. The forging of reality is not just a game to occupy leisure time. There are goods and money, politics and economics, education and culture, there are destinies of people that depend on a fake reality that is taken for the true one. What role in this opera is left for poets? Something third-rate, of course. But how do they imagine their own role in this? Do they fake reality as well, or do they try to destroy with their cries the walls of these fictitious Jerichos?

The program in Druskininkai and in Vilnius will change a little: most of the traditional activities will take place: two poetry evenings, the presentation of books published during the year, the presentation of work by guests from abroad in Vilnius in St. Catherine's Church, and the post-festival evening in the Užupis Café. Friday night's readings will take place in Širdelė. We'll try to organize this reading like a reality show: young poets in one space and the rest of participants who will read their poems from time to time in another. Communication between these spaces will be by TV.

We are going to commemorate the 20th anniversary of the democratic movement *Sąjūdis* and the 15th anniversary of the exit of Soviet troops by reviving *The Cupboard Theatre* on Saturday morning in the *Dainava* Courtyard. We are going to collaborate on a common project with "Books from Lithuania" and "Literature Across Frontiers" from Wales: five European and five Lithuanian poets will translate each other's poems into their languages. Their work will be presented on Saturday at the 16.00 h. readings. The closing Saturday night readings will be in the manner of Carnival, and therefore everybody is kindly asked to have a mask.

We anticipate the following anonymous contests: a single poem; "A poem by an *Other*"; and the humorous: parody poem. Participants who would like to take part in "A poem by an *Other*" should submit a poem written in the style of another poet and signed with this poet's name. Direct re-makes will not be considered.

The Anthology is divided into two parts: this year's featured poets and echoes from the previous festival. As the anthology's compiler, I am grateful to all of our authors, translators, editors, and, of course, to our sponsors, who are listed on the title page.

Kornelijus Platelis

Arnas ALIŠAUSKAS
(Lietuva)

Arnas Ališauskas, poetas, kritikas, gimė 1970 metais Širvintose. Studijavo lituanistiką Vilniaus universitete, dirbo „Literatūros ir meno“, „Lietuvos ryto“ redakcijose. Išleido du eilėraščių rinkinius – „Prisukama karalystė“ (1996), „Rentgeno nuotraukų albumas“ (2007), yra publikavęs straipsnių, recenzijų periodiniuose leidiniuose. Šiuo metu gyvena Vilniuje ir dirba referentu Prezidentūroje. El. paštas: arnas.111@gmail.com

Infekcinė

šlykščiausia – tai paryčiais, maždaug prieš šešias –
lyg akis kas lėtai rėžtų skalpeliu –
sujungiami šviestuvai –
keturi dūzgiantys, operacinės baltumo,
kažkodėl vadinami dienos šviesa,
plius vienas didelis, violetinis – kvarco
ir pulkui mieguistų pusnuogių vaikų prasideda procedūros:
matuojama temperatūra,
varomi ant numeruotų puodų,
kyla, sliūkina
pameta numeruotas per dideles šlepetes, sėdasi
markstosi žiovauja viduriuodami tuštinasi
garsiai, laikydamiesi už pilvų, vaitodami, besiraitantys
ko norėt – dizenterijos pratybos penkiamečiams –
beveik siaubo filmas
su vaidmenų atlikėjais – plikų geltonsnapių vada,
vietoj lizdų išperėta ant šaltų emaliuotų šikpuodžių,
ir galvos visų panašios, kažkokios didelės,
ir pozos – kaip Parkerio paukščio
sėdi, žiūri vienas į kitą, į niekur, į vieną tašką, į daug taškų
galvoja su baime: rytoj mūsų skyriui į dušą
ta sanitarė rusė nuolat atsuka verdantį vandenį
o praėjusią savaitę mažiui karpydama nagus
nurėžė dalį gyvuonies tai iš karto dezinfekavo spiritu –
ot klykė
abu

bet šeštadienį atvažiuos mama
jei analizai bus geri ir neturėsiu temperatūros
ir jei gydytoja bus geros nuotaikos
porai valandų išleis į miestą –
užteks –
kad nuvažiuotume už upės, į parduotuvę
su važinėjančiais laiptais
aukštyn
virš ligoninės, Vilniaus, stoties, dar aukščiau

ir suspėtume grįžti

Arnas ALIŠAUSKAS
(Lithuania)

Arnas Ališauskas, poet and critic, was born in 1970 in Širvintos. After studying Lithuanian philology at Vilnius University, he worked in the editorial offices of “Literature and Art” and “Lithuanian Morning”. Ališauskas has published two poetry collections – “Clockwork Kingdom” (1996) and “An Album of X-Ray Photographs” and has written articles and reviews in several periodicals. He currently resides in Vilnius and works as an advisor in the office of the President of the Republic of Lithuania. E-mail: arnas.111@gmail.com

Infectious

most disgusting – daybreak, sometime before six –
like a slow slashing of your eyes with a scalpel –
connected lights –
four buzzing tubes, surgery white,
strangely referred to as daylight,
with one big one, purple – quartz
and for the group of half-asleep, half-naked children the procedures begin:
temperatures taken,
they are sent onto numbered pots,
the children rise, trudge along
lose their numbered, oversized slippers, they sit
blinking, yawning, shitting diarrhea
loudly, holding their stomachs, moaning, writhing
what do you want – dysentery lessons for five-year-olds
it's like a horror film
with performers in roles – a brood of naked fledglings
but instead of nests they are hatched on icy, enamelled toilets,
all of their heads alike, somehow large,
and their poses – like Parker's birds
they sit, looking at one another, at nowhere, at one point, at many points

and fearfully think: tomorrow is our section's shower time
that Russian orderly always turns on the boiling water
and last week while trimming that little one's nails
she cut off a piece of the cuticle then immediately disinfected it with spirits
oh how they both
screamed

but mother will come Saturday
if the tests are good and I don't have a fever
and if the doctor is in a good mood
they'll let me out into the city for a few hours –
it'll be enough –
we'll drive across the river, to the store
with the moving stairs
up
above the hospital, Vilnius, the station, even higher

and we'd return on time

Mama, išmesk kamuolį

Sulaukus dvidešimt devynerių išgirsti
Kad nukirsta vynuogė, kurią auginai
Trisdešimt metų
Bijoti turėti vaikų – turėti vaikų
Nieko labiau neturėti tik sekundę tam
Tik tam pakaruokliškam šuoliui iš guolio
Tik tam dviejų serijų sapnui –
Pirmajame
Melioracija ryja senelių namus
Žmonės jau išvažiavo, išsivežė daiktus,
Rakandus, kieme išbarstytus surijo žolė,
O pro langus
Iš miško viksvynais atbridę briedžiai
Žiūri į vidų, namon, ir kūdikio ašarom verkia
Antrajame
Namas vaikystės
Komjaunimo trylika
Ketvirtajam bute nei šviesų, nei balsų, nei šešėlių,
O aš stoviu po langu ir trisdešimt metų užkimęs šaukiu:
Mama, išmesk kamuolį.

Mama, toss me a ball

Having reached the age of twenty-nine you learn
The grapevine has been severed, the one you nurtured
For thirty years
The fear of having children – to have had children
To have no more than a second for that
Time only for that final leap from bed
Time only for that split dream in two installments –
First:
Melioration swallows the homes of grandparents
People already vacated, their things taken away,
The grass has swallowed the debris strewn in the yard,
And through the windows
Elk beyond the forest's thicket
Look inside, toward home, and cry the tears of an infant
Second:
Childhood home
Communist Youth League Street Number Thirteen
In the fourth apartment neither lights, nor voices, nor shadows exist
I stand at the window and hoarsely shout for thirty years:
Mama, toss me a ball.

Junga

Aš tik apsimetu, aš viską vaidinu
Nuo pirmos akimirkos
Kai bėgau užmušęs žmogų
Aš nekaltas, aš gyniaus, giniau save
Į uostą, į laivą, į atvirą jūrą neatsigręždamas
Kai kirtom ekvatorių ir jie visi iki vieno
Nuo denio per bortą šlapinosi į vandenyną –
Šventos jūreivių apeigos – aš vienintelis vėmiau
Apsimečiau, kad užsupo, supa iki šiol
Laivo gydytojui nesugebu paaiškinti, kas
Gal tai tik prisiminimai, gal
Kartu su sparnuota žuvim išnyra mirusio siela
Naktį banginio akim žvelgia arti arti
Net ir per miegą matau raminiu save
Tai – tik sapnas o sapnuoju dažnai
Sapnuoju retai savo šunį
Tada miegas šiltas, gilus, su seile ant pagalvio
Tada paryčiais
Springdamas neištariamais žodžiais rėkiu
Šunį atriškite, pašerkit, palakinkit

Nepalikit jo vieno
Neišduokit, kad aš palieku namus
Tada jau ir pats per miegus urzgiu
Šiepiu nasrus atsibusdamas grįždamas į realybę
O čia – man į smilkinius sninga
Karštis o sninga
Saulė tvoskia o sninga
Tirpsta snaigės ant mano veido
Tykšta seilės
Virš manęs palinkusio tatuiruoto bocmano
Košančio pro dantis:
Ir vėl bliovei per miegą

Cabin-boy

I just pretend, for me everything is an act
From the first flutter of an eyelid
When I ran after having killed a man
I was not guilty, it was self-defense, I was defending myself
I did not look back at the seaport, the ship, the open waters
When we cut the equator and every single one of them
Pissed into the ocean from the starboard deck –
A sacred rite of sailors – I was the only one who vomited
I feigned seasick, that I'm seasick even still
I am not able to explain to the ship's doctor, that
Perhaps these are only memories, and maybe
A dead person's soul emerges with the winged fish
At night with the whale's eyes as it looks closer, closer still
I see even when sleeping as I try to pacify myself
This – is only a dream but I dream it often
I sometimes dream of my dog
This sleep is warm, deep, with drool on my pillow
Then at dawn
Choking on unutterable words I scream
Untie the dog, feed it, tend to it,
Don't abandon him
Don't betray that I'm leaving home
I even snarl in my sleep
I bare my teeth as I awake, reality returns
And here – it's snowing on my temple
There is heat, but it's snowing
The sun is baking but it's snowing
Snowflakes melt on my face
Dribbles of spit
The tattooed boy's sun bent over above me
Strains through his teeth:
Again you howled in your sleep

Laiškai Georgui Trakliui. 1.

Atvažiuok
Dvokiančiu traukiniu geriausiai
Su mazuto dėmėmis ant bėgių kraujo ant binto
Su sanitarinėmis zonom
Nutįsusioms tūkstančius kilometrų
Baik vieną kartą krūpčioti
Sanitarinė zona tik ruožas
Kuomet užrakinamos išvietės
O visai ne tai ką galvoji
Nieko bendro su sanitarais
Nieko bendro su pirmųjų istorijoj tankų
Vikšrais malančiais Galicijos juodžemių traiškančiais derlių
Geras išpuolė tais metais – būtų buvę
Daug degtinės svaigulio moterų spiegame
Atvažiuok
Yra daug degtinės svaigulio moterų spiegame
Negi lig šiol manai
Kad būtinai reikia karo kad po jo pamatytum
Kaip elgetaujantis mėnuo žalsvas nepagydomas
Su atvirom dievo pragulom šonuose
Apčiupinėja kirmėlėtus obuolius karių akiduobėse
Kaip motina į vieną skarą susižeria du savo sūnus
Kaip kontūzytas septyniolikmetis
Dvidešimt metų kas naktį šoka iš lovos iš apkasų
Pasislėpti kur nieks nematys kaip jis dreba
Atvažiuok nelik vienas čia ne Viena visi savi
Čia nieks nematys tavo drebulio
Devyniolikos tavo kontūzytų pusbrolių drebulio
Devyniolikos pusbrolių juodžemiais byrančių
Neapkentei visų ligi vieno
Labiausiai jauniausio devyniolikto džiovininko
Už tai kad vilgė duoną apkrėstom seilėm
Ir lesino balandžiams
Įsikalęs buvai kad visi jie suskrido iš Zalcburgo
Atvažiuok reikia tavo pagalbos
Čia ligoninėje guli tavo metų seržantas
Tik jau iš kito dvidešimties metų vėlesnio karo
Akiniuotas liesas taisyklingu plaukų sklaidymu sušukuotas kokainistas
Amžinai pravardžiuotas benkartu
Su savo paukščių būriu pakeliui į pietus į Lembergą
Netoli Vilniaus rado tavojo karo metais palaidotą tėvą
Bandė atsikast susižert kuprinėn
Nei susikalbėt nei paklaust guli lovoj

Ir kartoja kad nieko neleis amputuoti
Reikia tavo pagalbos
Kaip geriausiai išmanančio vaistų
Ir kitus pašalinius poveikius
Atvažiuok ateik eik tiesiai palaton ramiai
Į nieką nekreipdamas dėmesio
Lygiuot ramiai laisvai
Laisvai tai ne tau skirtas užrašas
Mirtinai pavojinga
Gyvybei
Ne tau

Letters to Georg Trakl. 1.

Come here
On a stinking train
With petrol stains on the tracks, blood on the bandages
With medical zones
That stretch for thousands of kilometers
Stop flinching for once
A medical zone is just another place
Where the toilets are locked
But it's not what you're thinking
It has nothing to do with the stretcher-bearers
It has nothing to do with the caterpillar tracks of history's
First tanks grinding the Galician black soil crushing the harvest
A good one was lost that year – there could have been
Dizziness from much vodka, the squeals of women
Come here
There is dizziness from much vodka, the squeals of women
You can't actually think
That war is necessary so that afterwards you can see
How the begging moon, gangrenous incurable
With open bedsores on its sides
Gropes the wormy apples in the soldier's eyes
How a mother rakes her two sons into one scarf
How the shell-shocked seventeen-year-old
Every night for twenty years leaps out of bed, out of the trenches
To hide where no one will see how he trembles
Come here, don't be alone, this isn't Vienna, no one's a stranger
No one will see your shiver here
The shakes of your nineteen shell-shocked cousins
Your nineteen cousins crumbling in the black earth
You hated every last one of them
Especially the youngest nineteenth consumptive
Because he moistened the bread with infected spit
And fed it to the doves

You got it into your head that they all flew here from Salzburg
Come here, we need your help
Here in the hospital lies a sergeant your age
But from another war twenty years later
A bespectacled thin cocaine addict with a regulation part in his hair
Forever nicknamed the bastard
With his flock of birds on the way South to Lemberg
Near Vilnius he found his buried father from your own war years
He tried to dig him up and rake him into a knapsack
Avoiding communication or questions he lies in bed
And repeats that he won't let them amputate anything
We need your help
As someone who knows about medicine
And other side effects
Arrive here, come here, go straight into the ward
Fall in – attention – at ease
At ease is an inscription not meant for you
It is deathly dangerous to life
To life
Not for you

Smulkiu šriftu

Baigėsi karas prasidėjo
Broliavimasis be brolių
Kaltųjų teismai be teisingumo
Nei čia nei čia nepritapo
Patraukė namo
Žmona kodiniu vardu Penelopė
Ir gyveno kaip pasakoj kaip knygoj kaip toj dainoj
Ilgai ir nelaimingai
Taip ilgai ir taip nelaimingai
Kad į senatvę vėl ėmė ilgėtis karo
Apkasų
Vilties išlaukti
Visai senas kretantis bedantis
Žiūrėjo „Šindlerio sąrašą“
Niršo kaip žydai vaidina karą
Niršo kad viskas parduota
Nupirkta
Jį patį nupirko viena eilutė
Paskutinė iš filmo titrų smulkiu šriftu
„Asmeninis Šindlerio gyvenimas nesusiklostė“

Fine print

The end of war the start of

Fraternization without brothers
Trials of the guilty without justice
They fit neither here nor there
Moved home
A wife code-named Penelope
And lived like in a fairy-tale in a book like in that song
Long and unhappy
For so long and so unhappy
That in old age they again longed for war
Trenches
Waiting for hope
A totally doddering toothless old man
Watched "Schindler's List"
Raged at how the Jews act out war
Raged that everything had been sold
Had been bought
He, too, was bought by one small line
The last line in the film's subtitles in fine print
"Oskar Schindler failed at his marriage and several
Businesses after the war."

Translated by Ada Valaitis and Kenneth Smallwood

Prabal Kumar BASU
(India)

Prabal Kumar Basu, poet, playwright, essayist, prose-writer who writes in Bengali, was born in 1960 in Calcutta. He studied engineering and literature. He started writing poetry from the beginning of the eighties and has published ten poetry books, a collection of verse drama, a collection of essays and short stories. The Publishing house UBSPD has published a selection of his poems in English. He edited an anthology of Bengali poetry since independence "Signposts" and a special issue of a noted magazine "Yapanchitra" on international poetry in English. He lives near Calcutta and has his own company that provides consultancy, operation and maintenance of power plants. E-mail: poetprabal@yahoo.co.in

Why do you ask?

When I have spoken
A lot remained untold
Why do you ask?

What I have seen
I missed out much more
Why do you ask?

Whatever I have written,
Is miniscule to what I did not
Why do you ask?

What I comprehend is
Way below what I did not
Why do you ask?

What I have given is much less
Than what has not been given
Why do you ask?

What I have learnt
Has left behind scores of lessons
Why do you ask?

What I have built
I have wrecked much more
Do you still have faith in me?

Prabal Kumar BASU
(Indija)

Prabal Kumar Basu, bengali kalba rašantis poetas, dramaturgas, eseistas, prozininkas, gimė 1960 metais Kalkutoje, studijavo inžineriją ir literatūrą. Jis pradėjo rašyti poeziją devinto dešimtmečio pradžioje ir iki šiol yra išleidęs dešimt eilėraščių rinkinių, po vieną eiliuotų dramų, esė ir apsakymų rinkinį. UBSPD leidykla yra išleidusi į anglų kalbą išverstą jo eilėraščių rinktinę. Jis suredagavo ir išleido Bengali poezijos po nepriklausomybės rinktinę „Signposts“ („Kelrodžiai“) bei pasaulio poezijai skirtą žurnalo „Yapanchitra“ numerį anglų kalba. Gyvena netoli Kalkutos ir vadovauja nuosavai konsultacinei kompanijai, kuri užsiima elektrinių valdymu ir technine priežiūra. El. paštas: poetprabal@yahoo.co.in

Kam klausi?

Ką besakiau
Tiek nutylėta liko
Kam klausi?

Ką pamačiau
Dar daugiau pražiūrėjau
Kam klausi?

Ką parašiau
Niekis prieš tai, ko ne
Kam klausi?

Ką supratau
Lašas jūroj
Kam klausi?

Ką daviau – tai kur kas
Mažiau nei galėjau
Kam klausi?

Ką mokinaus
Nugrimzdo į niekur
Kam klausi?

Ką pastačiau
Dar daugiau sugrioviau
Ar vis dar tiki manim?

Some people

Some are believers
Some are not

Some speak the truth
Some do not

Some are vegetarians
Some are not

Some keep pet dogs
Some do not

Some take sugar with tea
Some do not

Some change sides when it rains
Some do not

Some love aggression
Some look for security
Some want to cry out in protest
Some do not

Some love to go hunting
Some to watch TV

Some people like to tear down

Some prefer smoking

Some people prefer hard drinks
Some do not

Some people want to believe
Some do not

But everyone loves sex
A bit of politics
And to establish a comfort zone
To the extent possible.

Translated by Barnali Roy

Kai kurie

Kai kurie tiki
Kai kurie ne

Kai kurie kalba tiesą
Kai kurie ne

Kai kurie vegetarai
Kai kurie ne

Kai kurie laiko namie šunis
Kai kurie ne

Kai kurie geria saldžią arbatą
Kai kurie ne

Kai kurie keičia pažiūras ėmus lyti
Kai kurie ne

Kai kurie mėgsta agresiją
Kai kurie – saugų kampą
Kai kurie protestuodami klykia
Kai kurie ne

Kai kurie mėgsta medžioti
Kai kurie spoksoti TV

Kai kurie mėgsta griauti
Kai kurie rūkyti

Kai kurie geria stipriuosius gėrimus
Kai kurie ne

Kai kurie nori tikėti
Kai kurie ne

Tačiau visi mėgsta seksą
Truputį politikos
Ir įsitaisyti patogiai
Kiek galint plačiau.

God to the Blind

With a lump of chalk clay a blind man
was drawing God on the pavement
beside him stood a beggar boy
who said as soon as the drawing was finished...
where is God? This is the face of the Almighty
rubbing off the face, the blind man started drawing again

The second time as he was done
the boy broke into laughter
you are wrong again, this is the face of Jesus
Wiping it out swiftly the blind man
again started creating God

Thus every time the blind man tried to draw God
it became the face of someone else
and the boy on this pretext
went on rejecting God

Tired of drawing the wrong picture the whole day
the blind man at last ended up drawing his own face
and made the eyes sightless

The boy applauded: this is exactly how God looks.

Dievas akliems

Neregys kreida
ant šaligatvio piešė Dievą
šalia stovėjęs berniukas elgeta
jam baigus paklausė:
tai Dievas? Juk tai Visagallo veidas
viską nutrynęs akklasis piešė toliau

Antrą sykį jam baigus
berniukas pradėjo juoktis
tu ir vėl nepataikei – tai Jėzaus veidas
skubiai jį nutrynęs akklasis
piešė Dievą iš naujo

Taip kas kartas jam bandant nupiešti Dievą
vis išeidavo kažkieno veidas
berniukas tad vėl
atmesdavo tokį Dievą

Kiaurą dieną veltui plūkęsis su atvaizdais
pagaliau akklasis nupiešė savo veidą
su neregėmis akimis

Berniukas suplojo delnais: iš tiesų taip atrodo Dievas.

The Rhino Scape

The Rhino hid in the file
one day he jumped out of the file
and sat down on each person's chair
in the office
I came to the office one day
and saw a Rhino sitting on my particular chair
getting over my surprise I looked carefully to find
he did look quite a lot like me
as he worked with my papers.

Terrified I run into the boss's chamber
only to find a Rhino looking exactly like the boss
rocking in the revolving chair
when the secretary, Miss Sanyal's antechamber
turns out to be the same
I get totally puzzled
how did the office turn into a wildlife sanctuary?

Back home it's the same scene
a Rhino, looking exactly like my wife
is making tea
I feel uneasy in this game sanctuary...
will I, then, become a poacher?

Under their thick skin I cannot make out the real people.

Translated by Kalyani Ghose

Raganosio ragas

Raganosis byloj tūnojės
vieną dieną iš jos išlindo
ir visų kėdėse atsisėdo
mūsų kontorėj.
Vieną dieną kontoron atėjęs
Raganosį savo kėdėj išvydau
susitvardęs nužvelgiau jį atidžiau
jis atrodė lygiai toks pat kaip aš
ir taip pat vartė mano popierius

Kabinetan pas bosą įlėkęs
pakraupau – Raganosis visai kaip jis
lingavo jo sukamojoje kėdėje
o kai panelė Sanyal, laukiamajame sekretorė
pasirodė pavirtusi irgi juo
sutrikau – kaip kontora galėjo
tapti laukinių žvėrių draustiniu?

O namo parėjus, tas pat –
Raganosis visai kaip mano žmona
rengės plikyti arbatą
Jaučiaus nepatogiai tam netikram draustinyje...
ar neteks pradėti brakonieriauti?

Nebeatpažįstu žmonių po tą jų stora oda.

All about the Umbrella

Do you use Umbrellas?
Think Umbrellas are propitious to civilization
Capable of protecting you from
The everchanging weather?

Are you suspicious of the colour of Umbrellas
Believe that a red one is more than a black
Or a green more than a blue
Or even a yellow more than a violet will enrich you

Are all your friends sensitive about the virtues of an Umbrella ?
Admit its necessity
Aware of its right usage?
Do you enquire on one's umbrella
Before making friends?

Though the American President and Tony Blair use Umbrellas of the same colour
Their own chemical compositions remain absolutely different

But I have always remained apathetic towards the use of Umbrellas
Have had no trust in those who use them
Still believe me
I have collected a variety of Umbrellas from all over the world
I also know some titbits about repairing them
Don't try to become intimate with me
Desist from trying to mark me out
Using a terrorist's Umbrella I have noticed
It almost makes me look like the American President

Translated by Zinia Mitra

Visa tiesa apie Skėtį

Ar jūs naudojate Skėčiais?
Manote tas žmonių išradimas
Galės apsaugoti nuo
Permainingų orų?

Gal įtariai žvelgiat į Skėčių spalvą
Gal tikite kad raudona geriau nei juoda
Arba žalia negu mėlyna
O geltona labiau jus praturtins už violetinę

O ar visi jūs draugai pripažįsta Skėčio privalumus?
Supranta kaip būna svarbu
Juo teisingai naudotis?
Ar apie skėtį teiraujatės
Prieš susidraugaudami?
Nors Amerikos prezidento ir Tonio Bleiro Skėčiai vienos spalvos
Jų pačių cheminė sudėtis skirtinga

Aš visada buvau abejingas Skėčiams
Nepasitikiu jų naudotojais
Patikėkite manimi
Esu prisirinkęs Skėčių iš viso pasaulio
Žinau kelias jų remonto gudrybes
Bet nebandykit susipažinti su manim
Liaukitės bandę mane paženklinėti
Pastebėjau kad nešdamasis teroristo Skėtį
Darausi labai panašus į Amerikos prezidentą

Iš anglų kalbos vertė Antanas Šimkus

Andrzej DOROBK
(Poland)

Andrzej Dorobek (b. 1960), poet, essayist, translator, editor-in-chief of the culture magazine "Gościniec Sztuki" ("The Highway of Art"). He graduated from Warsaw University where he studied English philology. He has published five collections of poetry, a book of memoirs about his father and a book of essays about rock music. He takes part in various poetry and music projects. He lives in Plock. E-mail: a.dorobek@petronet.pl

Spacer dziką plażą

regularnymi ruchami ręki pokazywał morskim bałwanom
jak się mają toczyć
i słońcu
jak ma zachodzić

krystalicznymi gestami głosu rozsnuwała śpiewną pajęczynę
wokół huku fal

biegliśmy po krawędzi
rozszałałej słonej wieczności

a do stóp lgnął nam zapłakany piaskiem
dzień-jak-co-dzień

biegliśmy

ściekły przypadkowymi kroplami
z neptunowego trójzęba

na zawsze wygnani
z królestwa Amfitryty

nasze głosy
ześlizgiwały się dysonansowym zygakiem
po ścianie wodogrzmotu

jak ręce pechowego alpinisty
po oślizłej skale

w poszukiwaniu szczeliny
(przez którą widać krwawe zęby
Białego Wieloryba)

i tonęły

w spienionym ryku gardzieli wszechświata
dźwięcząc łzami przez pokolenia
coraz bardziej głuche

Andrzej DOROBK
(Lenkija)

Andrzej Dorobek (g. 1960), poetas, eseistas, publicistas, vertėjas, kultūrinio žurnalo „Gościniec Sztuki“ („Meno vieškelis“) vyriausiasis redaktorius. Varšuvos universitete baigė anglų filologiją. Išleido penkis poezijos rinkinius, prisiminimų knygą apie tėvą ir esė knygą apie roką. Dalyvauja įvairiuose poezijos ir muzikos projektuose. Gyvena Plocke. El. paštas: a.dorobek@petronet.pl

Pasivaikščiojimas laukiniu paplūdimiu

reguliariais rankos judesiais jis rodė jūros bangoms
kaip turi risti
ir saulei
kaip turi leisti

krištoliniais balso gestais ji pynė dainingą voratinklį
apie bangų mūšą

bėgome pakraščiu
įsisiautėjusios sūrios amžinybės

o prie kojų mums lipo užverktu smėliu
diena-kaip-kasdien

bėgome

netikėtai nusiritę lašais
nuo Neptūno tridančio

amžiams išvyti
iš Amfitritės karalystės

mūsų balsai
čiuožė disonansine kripe
nuo krioklio sienos

kaip nelaimėlio alpinisto rankos
nuo slidžios olos

ieškodami plyšio
(pro kurį matyti
krūvini Baltojo banginio dantys)

ir skendo

putojančiame riaumojime niekino visatą
skambindami ašaromis per kartas
kaskart vis kurtesnes

rzeczywistość polska

rzeczywistość polska jest jak pękająca struna dancingowej gitary
jak bezkresy bałtyku
i jak nieustanny kociokwik

rzeczywistość polska nie jest ani biała ani czarna
ani nawet pospolicie szara
ani wręcz
biało-różowa
jest jak mały pokój
który dawno temu ktoś zapomniał wywietrzyć
i jak rozstrojone pianino w podmiejskiej knajpie
na którym pijany klezmer od stuleci bezskutecznie usiłuje wybębnić
Poloneza

lenkiška tikrovė

lenkiška tikrovė kaip trūkinėjanti šokių aikštelės gitaros styga
kaip Baltijos platybės
ir kaip nesibaigiančios pagirios

lenkiška tikrovė nėra nei balta nei juoda
ir net ne įprastai pilka
ir netgi
ne baltai rožinė
jinai kaip mažas kambarys
kurį kadaise kažkas pamiršo išvėdinti

ir kaip išsiderinęs pianinas priemiesčio užėigoje
kuriuo girtas klezmeris šimtmečiais bergždžiai bando išbarškinti
Polonezą

Zašlepiony zaulek

Ojcu

Odszedłeś któregoś zimowego dnia
raczej niespodzianie Mówiły o tym
książka u wezglowia łóżka i
ciepła jeszcze pościel Pochyliłem się
nad twym odejściem bez należytego skupienia
i szacunku (ot wyszedł po śniadaniu i nie wrócił
na obiad) Po kolacji pościel zdążyła już wystygnać
i pojąłem że na dobre zniknąłeś za
szczególnie ostrym zakrętem naszego współbycia bez
żadnego znaku porozumiewawczego W zaułku
dudniącym pustym echem zaświatów zjeżonym
kocimi łbami cnych zamiarów i pobożnych życzeń
zašlepionym wciąż cenzurowanymi snami
o zbiorowym szczęściu

Wiedziałeś zresztą kiedy odejść Ranek wstawał
jak żołnierz na wartę w zziębniętą noc Telewizor
jak zawsze ział brudną nieostrością czerni i bieli choć
na ekranie zuniformizowany cyborg wytyczał
ostrzejsze niż kiedykolwiek granice linie
i dystynkcje Słowa grzechotały jak kamyki
wypełnione dokładnie kamiennym bezsensu
i zdawało się że to właśnie będzie muzyka
naszej przyszłości Scenariusza tandetnej political fiction
urealnionej przez dyletancką złośliwość
klio Ktoś naturalnie bił na alarm rozdzierał
szaty proklamował rząd emigracyjny Ktoś inny
wieścił rzeź niewiniątek i płakał nad żywym ciałem
narodu szarpanym przez czarne niesyte ptactwo Ktoś
jeszcze inny twierdził że czerwone jest brunatne Prawda
gdzieś tam węgiel ze wstydu zarumienił się
krwią lecz temperatura zbiorowego niezadowolenia
nie wznosiła się na ogół ponad stan
podgorączkowy Potencjalnie zabójcza grypa
okazała się raczej cięższym przypadkiem bronchitu
i można było z tym żyć Czy jednak u wylotu naszego zaułka
miała być tylko izba chorych?

Mówiliście my nie mieliśmy więc niechaj choć nasze dzieci

mają Mówiliście bez kultury mogą żyć jednostki lecz
nie może naród Mówiliście to nie aż tak ważne że
w zaułku wciąż gdzieś jakieś wyboje wykroty
i wilcze doły Że trudno zachować miarowy krok idąc
lewą Wiadomo życie to nie ogród róż bez kolców a w końcu
i tak dojdziemy gdzie trzeba mówiliście. Połóżmy wpierw
fundamenty a tynki może zatroszczą się same o siebie
mówiliście Żeby chleb żeby światło dla ludzi mówił
w waszym imieniu stary poeta dotknięty nieuleczalną atrofią
kręgosłupa Choć tak naprawdę nie było podstaw
by wam nie wierzyć Nie rozbijaliście się fordami
nie przejadaliście krabami nie raziły was wyziewy syrenek
szelest ortalionu i woń przemysławki
Na falach eteru ukradkiem podróżowaliście
na zachód utyskując czasem na zbyt ostry wiatr
ze wschodu Choć tak naprawdę nie było wam najgorzej
pośrodku Inny stary poeta też cierpiący na kręgosłup
zacierał różnice między azją a europą a wy wiedzieliście
że to polska właśnie Wasz i nasz nieotynkowany dom
z okazjonalnymi kratami w oknach

Szliśmy więc dalej po kocich łbach
nie raniąc nóg i nie przyglądając się bliżej
coraz wyraźniejszym kantom naszego domu który
bez żalu zamienilibyśmy na inny Uderzywszy w mur
za którym zdążyliście zniknąć stanęliśmy ogłuszeni nadzieją
że mur runie sam Jakoż i runął
odsłaniając kwadratowe koło

Akla gatvė

Tėvui

Vieną žiemos dieną išėjai
gana netikėtai Apie tai kalbėta
knyga lovos galvūgaly ir
dar šilti patalai Palinkau
viršum tavo išėjimo vietos reikiamai nesusikaupęs
ir nepagarbus (et išėjo po pusryčių ir negrįžo
pietų) Po vakarienės patalai jau spėjo atvėsti
ir supratau kad ko gero dingai už
ypatingai aštraus mūsų bendro gyvenimo kampo
nedavęs jokio sutartinio ženkle Gatvėje
gaudžiančioje kito pasaulio aidu grįstoje
riedulių grindiniu kilnių ketinimų ir gerų norų
vis dar akloje nuo cenzūruotų sapnų
apie kolektyvinę laimę

Bet žinojai kada išeiti Rytas budo
kaip kareivis sargybon žvarbią naktį Televizorius
kaip visada alsavo nešvaria baltumo ir juodumo migla
nors ekrane uniformuotas kiborgas ryškino
aiškins nei kada nors ribas linijas
ir distinkcijas Žodžiai dundėjo kaip akmenukai
skrupulingai pripildyti akmeninės beprasmybės
ir rodės kad būtent tai bus muzika
mūsų ateities Pigaus *political fiction* scenarijaus
įgyvendinto per diletantišką klėjos tulžingumą
Kai kas žinoma trimitavo pavojų rovesi
plaukus paskelbė vyriausybę tremtyje Kitas
pranešė apie nekaltų vaikelių žudynes ir apraudojo liaudies
gyvą kūną draskomą alkanų juodų paukščių Dar
kitas tvirtino kad raudona yra ruda Tiesa
kažkur tenai anglis iš gėdos nusidažė raudonu
krauju tačiau bendra nepasitenkinimo temperatūra
net nepriartėjo prie karštinės lygio
Potencialiai mirtinas gripas
regis buvo tik sunkesnis bronchito priepuolis
ir buvo galima gyventi Tačiau ar mūsų gatvės gale
turėjo būti tik medicinos punktas?

Sakėte mes neturėjome tad tegul nors mūsų vaikai
turi Sakėte be kultūros gali gyventi vienetai bet
negali tauta Sakėte tai ne taip jau svarbu kad
gatvėje nuolat kažkur kažkokios provėžos išvartos
ir vilkduobės Kad sunku išlaikyti tolygų žingsnį einant
kaire Aišku gyvenimas tai ne rožių daržas be spyglių pagaliau
ir taip nueisime ten kur reikia sakėte. Iš pradžių padėkime
pamatus o tinkas pasirūpins pats savimi
sakėte Kad duona kad šviesa žmonėms sakė
jūsų vardu senas poetas sirgęs nepagydoma stuburo
atrofija Nors iš tiesų nebuvo pagrindo
jumis netikėti Nevažinėjote fordais
nepersivalgydavote krabų nebuvo grasūs jums sirenų¹ dūmai
bolonės čežėjimas ir pšemislovakos² smarvė
Eterio bangomis paslapčia keliavote
į vakarus priekaištaudamas dėl per skvarbaus vėjo
iš rytų Nors iš tiesų nebuvo jums blogiau
viduryje Kitas senas poetas irgi nesveiku stuburu
trynė skirtumus tarp azijos ir europos o jūs žinojote
kad tai tikrai lenkiška Jūsų ir mūsų netinkuotas namas
su aplinkybinėmis grotomis languose

¹ automobilio markė. (vert. past.)

² odekolonas. (vert. past.)

Tad ėjome toliau riedulių grindiniu
nesižalodami kojų ir nežiūrėdami iš arčiau
į vis ryškesnes briaunas mūsų namo kurį
be graužaties iškeistume į kitą Trenkę į sieną
už kurios spėjote dingti stovėjome apsvaiginti vilties
kad siena grius pati Kažkaip ir nugriuvo
atidengdama kvadratinį ratą

Elegia na śmierć jablek

Jeszcze wisimy na węzowych konarach drzewa
zwanego życiem
z każdym dniem jesieni dojrzałsi
pełniejsi i bliżsi
pierwszego ciosu Drwala
czekając aż odgórnie ogłoszą naszą upadłość
zazdroszcząc tym którzy już gniją w dole
robaczywiejąc pod wstydliwie zarumienioną skórą

Drwala jakoś nie widać
a upadłość to trochę jak krople
z niedokręconego kranu

punktualistyczne kap kap marsza żałobnego
w formie bagateli

spadamy ad libitum
rozpryskując się o betonową określoność
mniejszego dobra i średniego zła
kołacząc do macoszego łona
Gai

Obuolių mirties elegija

Dar kabome ant medžio vadinamo gyvenimu
žaltiškę šaką
su kiekviena rudens diena labiau subrendę
pilnesni ir artimesni
pirmam Medkirčio kirčiui
laukiame kada iš viršaus bus paskelbtas mūsų nuopuolis
pavydime tiems kurie jau pūva apačioje
sukirmiją po iš gėdos paraudusia oda

Medkirčio šiaip ar taip nematyti
o nuopuolis šiek tiek panašus į lašus
iš blogai užsukto čiaupo

punktualistiškai papt papt bagatelės formos
gedulingą maršą

krintame ad libitum
išsitėkšdami į betoninį apibrėžtumą
mažesnio gėrio ir vidutinio blogio
barbendami į pamotės Gajos
įsčias

Na przykład w Druskiennikach

Tego lata drzewa są, jak zwykle, obojętne (na przykład w Druskiennikach). Stoją w zgoła neutralnej zieleni listowia, niemądrze jałowe, posągowo niewzruszone – jak Mendog zastygły w pomnikowej pozie bohatera na państwowym etacie.

Nieopodal Niemen przemyka połyskliwym (świętym?) wężem. Razem z nim przepływają kolejne roczniki wczasowiczów – lecz to tylko złudzenie. Ruchu (życia?).

Wielobarwne harmonie Čiurlionisa wiszą niezmiennie między głupawą oczywistością drzew, błyskotkami Niemna i ślepymi uszami wczasowiczów.

Statyka chwili wydaje się teraz prawie doskonała.

Stąpamy tanecznym krokiem przez druskiennicki zmierzch – niebaczni na moment gdy powietrze, brzemienne miodnym alkoholem lip, nieodwołalnie runie nam na głowy.

Pavyzdžiui, Druskininkuose

Šią vasarą medžiai, kaip įprasta, abejingi (pavyzdžiui, Druskininkuose). Stovi visiškai neutralioje lapų žalumoje, kvailai bergždi, statuliškai nepajudinami – kaip Mindaugas, sustingęs paminkline didvyrio poza valstybės tarnyboj.

Netoliese Nemunas slenka lyg spindintis (šventas?) žaltys. Kartu su juo praplaukia eiliniai atostogautojų bendraamžiai – bet tai tik iliuzija. Judėjimo (gyvenimo?).

Įvairiaspalvės Čiurlionio harmonijos nuolat kybo tarp kvailoko medžių vaizdingumo, Nemuno blyksnių ir atostogautojų aklių ausų.

Akimirkos statika dabar atrodo beveik tobula.

Šokio žingsniu žengiame per Druskininkų prieblاندą – nekreipdami dėmesio į tą akimirką, kai oras, sklindinas medingo liepų alkoholio, be abejo, užgrius ant mūsų galvų.

Vertė Rimvydas Strielkūnas

Germain DROOGENBROODT

(Belgium-Spain)

Germain Droogenbroodt, born in Belgium, has lived for 20 years in Spain. He has written essays, travel stories and 8 collections of poetry about nature, love and death. His numerous voyages to the East have greatly influenced his recent collections of poetry. “The Road”, his last but one book, flavoured with ZEN and TAO ingredients, has already been published in 16 languages, including Arab and Chinese. Droogenbroodt translated over 30 books of poetry. POINT Editions, of which he is founder and editor, published more than 80 books of international poetry. As a multilingual, cosmopolitan poet, he organized and has been invited to the most prestigious international poetry festivals. His own poems and translations have been honoured with several poetry prizes, including an honorary doctor of literature. His e-mail: elpoeta@point-editions.com; <http://www.point-editions.com>

VOLG VAN DE NACHT niet de sterren
maar stroomopwaarts de duisternis
die aards en tastbaar is

spaar de aalmoes niet
deel met de nachtnomaden
het brood en de wijn

werp rozen in de dageraad.

Germain DROOGENBROODT

(Belgium-Spain)

Germain Droogenbroodt, gimęs Belgijoje, jau 20 metų gyvena Ispanijoje. Jis rašo esė, kelionių knygas ir yra išleidęs 8 poezijos rinkinius gamtos, meilės ir mirties temomis. Daugybė kelionių į Rytus padarė didelę įtaką jo paskutiniams rinkiniams. „Kelias“, naujausia knyga, atmiesta Zen ir Tao idėjomis, jau išleista 16 kalbų, tarp jų – ir arabų bei

kinų. Poetas yra išleidęs per 30 verstinės poezijos knygų. Jo įsteigtoje ir vadovaujamoje leidykloje „POINT Editions“ pasirodė per 80 įvairių tautų poetų knygų. Būdamas daugiakalbis, kosmopolitiškas poetas, G. Droogenbroodt pats organizavo prestižinius tarptautinius poezijos festivalius ir buvo į tokius festivalius ne kartą kviečiamas. Už savo paties poeziją ir vertimus jis buvo apdovanotas ne viena premija, yra gavęs literatūros garbės daktaro vardą. Jo el. paštas: elpoeta@point-editions.com; <http://www.point-editions.com>

EIK ne paskui nakties žvaigždes
bet prieš srovę sek paskui tamsą
ji žemiška ir apčiuopiama

išmaldos netausok
su nakties klajokliais dalinkis
duona ir vynu

rožes sviesk į ratą aušros

Dageraad

Traag
zoals een gedicht zichzelf schrijft
ontstaat de dageraad
uit het niets

ontdoet zich van de stilte
en brengt licht

alom duikt op het groen
teerspijs voor de zon

die van de aarde
geen ander duister neemt

dan de nacht.

Aušra

Tingiai
kaip eilėraštis rašos savaime
iš nieko

randas aušra

nusimeta tylą
ir atneša šviesą

derva po žaluma
slepias nuo saulės

tik naktį
ne kitą tamsybę

nuo žemės nuvaikančios.

Wat anders...

Wat anders zoekt het woord
in de droesem van het zijn
dan wat onvatbaar is
en toch bestaat

zoals het water van de stroom
aan de hand ontglipt
maar in de kruik
zijn begrenzing kent
zijn vorm bewaart
en laaft

zoals soms
het gedicht

Ko kita...

Ko kita žodis
ieško būties drumzlėse
jei ne to kas neapčiuopiama
ir vis dėlto tveria
kaip upės vanduo
iš delno sprūstąs
bet ąsotyje
ribas atrandąs
formą išsaugąs
ir gaivinęs

kaip kartais
eilėraštis

Adelaar

*De raven vliegen in zwermen
de adelaar vliegt alleen*
Luchino Visconti

De hemel zo na
vliegt de adelaar

eenzaam
als de dichter

geduldig wachtend
op de komst van het woord

tot eindelijk de pen
enkele regels krast

twijfelend nog
over de zin

de vergeefsheid
van het benoemen.

Erelis

*Varnos skrido pulkais
erelis pats vienas*
Luchino Visconti

Taip arti dangaus
skraido erelis

vienišas
lyg poetas

kantriai laukias
kol žodis ateis

kol plunksna galiausiai
paskrebena kelias eilutes

dėl prasmės
dar dvejojama

dėl tuščių pastangų
įvardinti.

Niglath

*Wees smeltende sneeuw
was je af van jezelf*
Maulana Roemi

Is dit de bron
de stem
die tussen de dunne lippen
van de rivieroever mantra's murmelt
of enig andere psalm?
Uit de stilte onstaat de bron
die stroom wordt
zuiver water
dat met trage schaduwen beladen
nachtswaarts voortvliedt
of naar een lichtspoor toe
– wie weet.

Niglatas

*Būk tirpstantis sniegas
save nuo savęs nusiplauk*
Maulana Roemi

Ar tai versmė
balsas
plonom upės kranto lūpom
murmantis mantras
ar kokią kitokią psalmę?

Iš tylos randas versmė
srautu pavirstanti

tyras vanduo
nuo vangių šešėlių apsunkęs
teka naktin
ar kokio šviesos pėdsako pusėn

– kas žino.

Een ochtend in de Himalaya's

Het lijkt
alsof de voorbije nacht
iedere dorst heeft gelaafd

De dag breekt aan met licht
en vogelstemmen
vreemd aan het oor

In de verte
de weifelende klank
van een rietfluit

Een ochtendgebed
voor Shiva, voor Boeddha
of voor welke godheid ook

Zo vredig lijkt deze ochtend
als vond na al die eeuwen
het mensdom eindelijk vrede
eindelijk rust.

Rytas Himalajuose

Atrodo
lyg praėjus naktis
visą troškulį būtų pasotinus

Diena prasideda
paukščių balsais
ausiai neįprastais

Tolumoj
nendrinės švilpynės
klajojantis balsas

Rytmetinė malda
gal Šivai, gal Budai
gal kokiai dar kitai dievybei

Toks tykus regis šis rytas
lyg žmonija po daugybės šimtmečių
pagaliau būtų radusi taiką
būtų radus ramybę.

Gebed

Vermag ook mijn geest
te zijn, zo puur
als dit moment
van zonlicht en van merelstem
onbekommerd over

het waarom –

waarop ander antwoord schuldig blijft
dan wat zij in veelvoud
van blad en kleur kan bieden:
de roos.

Malda

Tebus ir mano dvasia
tokia tyra
kaip šis mirksnis
sklidinas saulės šviesos ir strazdo giesmės
neklausias

kodėl –

į klausimą šitą nėra kito atsakymo
tik tas kurį lapų
ir spalvų įvairovė ji viena mums pateikia:
rožė.

Actaeon

Bij de aanblik
versteende het lichaam
niet het oog

Diana, met borsten
mooier dan wat de bergen
van Beotië weerspiegelden
in de avondgloed.

Kom, geliefde
sprak de vrouw, kom
en toonde het
– allemaal.

En argeloos ging hij
licht als een hert

vertrouwend de honden
vertrouwend de godin.

Akteonas

Išvydus
ne akis tiktai kūnas
suakmenėjo

Diana su krūtim
gražesnėm už Boetijos kalnus
žėrinčius
vakaro saulėje

Eikš, mylimasai,
moteris tarė, eikš
visa
jam pasirodžiusi

Neįtardamas nieko
jis žengė lengvai lyg elnias

šunimis pasikliaudamas
deive pasikliaudamas.

Vertė Antanas Gailius

Hans EICHHORN (Austria)

Hans Eichhorn, poet, novelist, was born in 1956 in Vöcklabruck. He studied pedagogy of religion at the University of Salzburg. Since 1993 he has published several collections of poems, short prose, and two novels. Eichhorn lives as a writer and a fisherman in Attersee and Kirchdorf/ Krems. E-mail: eichhorn.hans@gmx.at

DAS WASSER SINGT. DIE SEEUFERSTEINE SINGEN.
Das Singen im frühmorgendlichen Gelb. Kirche,
Bäume, Mücken in den Horizont gestanzt.

Blasen steigen auf und singen an der Oberfläche.
Die Fahrräder singen am Asphalt. Die Sonne
im Gesicht, auf dem Papier, in den Haaren. Die
Sonne singt. Die geschlossenen Augen singen.
Die Luft singt ihr Lied in den Glitzerfäden
des Spinnwebnetzes. Die springenden Fische singen
ihr Lied ins Wasser. Augustwasser. Wassergesang.
Der Gesang singt. Der Gesang singt in den
umgeblätterten Seiten. Es ist Morgenhelle. Es ist
Wasserfarbe. Es ist Singen. Es ist der Gesang.

Hans EICHHORN
(Austrija)

Hansas Eichhornas, poetas, prozininkas, gimė 1956 metais Voklabruke. Zalcburgo universitete studijavo religijos pedagogiką. Nuo 1993 metų išleido keliolika eilėraščių rinkinių, prozos knygų ir du romanus. Gyvena prie Aterio ežero ir Kirchdorfe, užsiima žvejyba ir rašo. El. paštas: eichhorn.hans@gmx.at

VANDUO DAINUOJA. PAEŽERĖS AKMUO.
Dainavimas apyaušrio geltony. Bažnyčia,
medžiai, uodai, prišaudyti prie horizonto.
Burbulai kyla ir dainuoja paviršiu.
Dviračiai dainuoja ant asfalto. Saulė
veide, ant popieriaus, plaukuos. Saulė
dainuoja. Užmerktos akys dainuoja.
Oras dainuoja dainą žvilgančiam
voratinkly. Šokinėjančios žuvys dainuoja
dainą vandenin. Rūgpiūčio vanduo. Vandens giesmė.
Giesmė dainuoja. Giesmė dainuoja
užverstuos puslapiuos. Tai ryto skaistumas. Tai vandens
spalva. Dainavimas. Giesmė.

(iš *Das Eintauchen. Die Verwandlung. Die Tonfolge*, 2000)

DIE HÄUSER ALS STRICH,
dann Länge mal Breite, dann die Erinnerung

an Autoreifen zwischen Sträuchern, während
die Feldhasen auf- und davon springen. Leere

Güterwagons, Pfähle, Stelen, Tunnelschwärze,

die zurückwirft auf das Wageninnere. Künstliches

Licht, Bahnreisende bei sich, körperbeschwert.
Neuerliches Heraus in die Landschaft, ein Befreiungs-

schlag. Kein Schneefall mehr, scharfe Konturen.
Farbe fettet auf. Im Taschenbuch glüht ein Name.

NAMAI – TIK BRŪKŠNIAI,
paskui ilgis-plotis, paskui prisiminimas

padangų vėžių tarp krūmynų,
kiškiams šokinėjant į šalis. Tušti

prekiniai traukiniai, stulpai, stelos, tunelių
juoduma, gražinanti vagono vidun. Dirbtinė

šviesa, keleiviai savy, apsunkusiuos kūnuos.
Dar sykį išlipimas, laisvės gūsis.

Pūga baigėsi, kontūrai vėl ryškūs. Prisirpusios spalvos.
Užrašų knygutėję žėruoja vardas.

(Iš *Verreisen auf der Stelle*, 2003)

DAS NASSE GESCHIRRTUCH

fliegt gegen das Schrankglas. Schneeflocken,
Messinggriffe und weichgekochtes Rindfleisch

heben vom Schanzen Tisch ab. Das Schiffliegen
ist ein Ichweißnichtwort. Der Fernseher ist

ein Ichweißnichtwort. Das Bett ist ein
interessantes Objekt. Helm und Brille sind

stromlinienförmig. Das Kind wischt die
Wohnzimmern garnitur mit dem nassen Geschirrtuch

ab. Ein Satz nach dem anderen wird abgewischt,
dann durchgestrichen, dann schon im Ansatz

abgewürgt. Die Frühpensionen werden abgeschafft.
Der tote Hase liegt noch immer festgefroren

auf dem Waldweg. Unterwegs zu glücklichen
Schweinen.

DRĖGNAS SKUDURĖLIS

lekia į spintos stiklą. Snaigės,
žalvarinės rankenos ir minkštai virta jautiena

pakyla nuo trampolino. Šuolis su slidėmis
yra balažinokoks žodis. Televizorius yra

balažinokoks žodis. Lova yra
įdomus objektas. Šalmas ir akiniai –

banguotų linijų. Vaikas valo
svetainės baldus drėgnu skudurėliu.

Vienas sakiny po kito nutrinamas,
perbraukiamas, o galiausiai uždusinamas

tik užsimezgęs. Ankstyvas išėjimas pensijon panaikinamas.
Negyvas zuikis vis dar guli sustingęs

ant keliuko miške. Pakeliui pas laimingas
kiaules.

(Iš *Unterwegs zu glücklichen Schweinen*, 2006)

DAS WILDE WEINROT IST VORBEI, Holzmarkt und Schulgebäude halten ihren

Baukörper hin. Das Video-Game schießt sich
den Weg frei. Schneekristalle, hingehaucht

in eisigem Atem, ziehen Furchen ins Tal.
Auf zu größeren Einkäufen! Die Kartons

zusammengetragen zu älteren Bildern, die
jahrelang deinen Kopf besetzten und jetzt

den Ausfall wagen. Hellgrün gestrichenes
Balkonetermit, es sendet die gute Nachricht,

siehe, ich mache alles neu. Frontalunterricht,
ja gut, aber die Spatzen tummeln sich im

Birnbaumgezweig. Und höher gelegene Stock-
werkstimmen zaubern schnelle Striche aufs

Blatt. Wie so oft: nicht entzifferbar.

PRANYKO PADŪKUSI VYNO SPALVA,
lyg stileivos pozuoja malkų turgus

ir mokykla. Video žaidimas
šūviais prasiskina kelią. Sniego kristalai,

sujudinti ledinio gūsio, veda vagas į slėnį. Pirmyn,
į didesnius apsiprekinimus! Kartoninės dėžės

įkūnija senesnius vaizdinius, kurie
ilgai šeimininkavo tavo galvoj, o dabar

drįsta išnykti. Žalsvai nuteptas balkono
šiferis skelbia gerąją naujieną:

žiūrėk, aš atnaujinu viską. Pamoka *ex cathedra*,
puiku, bet žvirbliai šėlsta kriaušės

šakose, ir aukštesnių aukštų balsai
išburia greitus brūkštelėjimus

ant lapo. Kaip neretai: neįskaitomi.

(Iš *Unterwegs zu glücklichen Schweinen*, 2006)

VERGISS DEN KÜHLSCHRANK,

vergiß die Autobahngebühr, vergiß das
Zeitungsabonnement, das Videoaktions-

angebot, den Bildschirmschoner, benutz
den Sessel, schließ die Tür, benutz das
Fensterglas, schließ das Menü, benutz

das Zimmergehäuse, benutz die Heizkörper-
farbe, benutz das Lindenästegewirr, benutz
die Parkplatzleuchte, benutz die Rauhreif-

wiese, den Spätherbsthügel, den Spätherbst-
wald, das Spätherbstblau, benutz es nicht,
benutz nichts, wohn ihnen bei, treib es

mit ihnen, ortlos, zeitlos, namenlos, stil-
los, eingegangen in die Stille, das Dasitzen,
am Ende. Bereit.

PAMIRŠK ŠALDYTUVA,

pamiršk greitkelio mokestį, pamiršk
laikraščių prenumeratą, ypatingą videonuomos

pasiūlymą, monitoriaus apklotą, pavartok
krėslą, uždaryk duris, vartok lango
stiklą, uždaryk meniu, vartok

kambario kiautą, vartok radiatoriaus
spalvą, vartok liepos šakelių maišalynę,
stovėjimo aikštelės apšvietimą, vartok

šerkšno lauką, lapkričio kalvą, lapkričio
mišką, lapkričio mėlynę, nevartok,
nevartok nieko, dalyvauk juose, varyk

su jais, bevietis, belaikis, bevardis, be-
stilis, įsiliejęs į tylą, sėdintis,
pasibaigęs. Pasiruošęs.

(Iš *Unterwegs zu glücklichen Schweinen*, 2006)

SCHNELLER, HELLER,
rennt ohne Füße, es fliegen die Arme.

Kräftiges Rosarot hinter der Kirche,
Kaffeebohnen werden gerieben. Die

Insekten, die Stockenten, das hängende
Basilikum stehen im Kreis und heben

den Finger. Du bist gemeint. Du zierst
dich, schmierst die Restfarbe auf das

Ansichtskartenblatt. Zeig das

Morgengrauen, spitzel heraus das
Sonnenrot Blendwerk Rubinkuppe und
laß sie zurückfallen in den Morgensitz,
in den Segelbootbauch. Und schon
gruppieren sich die WolkenWortgebilde.
Bäckerautos rasen.

GREIČIAU, ŠVIESIAU,
bėga neturėdamas kojų, plasnoja rankos.

Galingas rausvumas už bažnyčios,
malamos kavos pupelės.

Vabalai, antys, kabantys bazilikai
sustoja ratu ir pakelia pirštą.

Rodo į tave. Tu maivaisi,
užtepi spalvos likutį

ant atviruko. Parodyk ankstyvą
sambrėškį, iššnypinėk

saulės raudoną regimybę rubino kupolą,
leisk jiems kristi atgal į ryto buveinę,

į burlaivio pilvą. Aure, ten jau buriasi
debesų žodžiai ir frazės.

Lekia duonos prikrautos mašinos.

(Iš *Morgenoper*, 2004)

IM HALBDUNKEL

das kleine Gesicht.
Der Mund gefaltet,
weich zerlegte Schwerkraft.
Ein Abend geht durch die
Planierraupen.
Das Neonlicht stampft das Gelb
ins Haus.

Über dem Dach der Mond.
Hart steht das Schnapsglas
am Rand.
Das Handgelenk schmerzt
bei jeder Drehung.

PRIETEMOJE

mažas veidukas.
Burna sučiaupta,
švelniai įveikta traukos jėga.
Vakaras šlepsena
per buldozerius.
Neoninė šviesa grūda geltonį
į namą.
Virš stogo mėnulis.
Ant krašto stovi griežtas
degtinės stikliukas.
Rankų sąnarius peršti
nuo kiekvieno judesio.

(Iš *Das Zimmer als voller Bauch*, 1993)

DAS AUFWACHEN NACHTS, DIE HEIZKÖRPER

knistern in die Atemlosigkeit,
und die Organe zuckten, keine Luft mehr,
einbalsamiert, mumienhaft, der Sirup
einer allgemeingültigen Wahrheit
verschüttet dich. So liegst du lange
wach, bis irgendwann Kohlmeisen durch
das Zimmer schwirren und die Schuld
mit Gegenwart zudecken. So wird alles
zum Rettungsring oder zum rieselnden
Gegenstandsschnee, der sich Schicht um
Schicht auf das dunkle Kapitel legt;
aber selbst dann nicht zu vergessen
die Frohbotschaft aus jedem Silber-
fischchen, das über den PVC flitzt:
zweifellose Richtigkeit: ein Weg-
gehen in die Kinderzeichnungen an
der Wand, ein Aufschauen zu den Straßen-
laternen, während der Kaffee durch den

Filter rinnt. Rasend, ohne zu über-
legen, müßte es geschehen, zwischen
Fahrradpumpe und Plastikzwerg, ein
Fluß, ein sich Ausgießen ins Tages-
geschehen: die Umkehr.

PRABUDAI NAKTĮ,
RADIATORIAI

šnarėjo uždaroj erdvėj,
ir organai trūkčiojo, be oro,
balzamuotą mumiją, tave apliejo
visuotinės tiesos sirupas.
Gulėjai ilgai neužmigdamas,
kol pagaliau per kambarį
praskrido zylės ir kaltę pridengė
dabartis. Taip viskas virsta
gelbėjimosi ratu ar tirpstančiu
daiktų sniegu, kuris sluoksniais
gula ant nešvarių darbelių;
bet ir tada nevalia pamiršti
kiekvieno vabaliuko, šmirinėjancio plastiką,
gerosios naujienos;
neabejotinas teisumas: nuklydimas
į vaiko piešinį ant sienos,
žiūrėjimas į gatvės žibintus,
kol pro filtrą sunkiasi kava.
Tai turėtų nutikti akimojų,
be svarstymų, tarp dviračio pompos
ir plastikinio nykštuko –
tėkmė, išsiliejimas į dienos
vyksmą. Atsivertimas.

AUTOLACK ODER AKTENKOFFER,
DIE BERÜHRUNGEN SIND HITZIG,

lichterloh die Gesichtsfrazten, aus denen du noch das
Fest herausholst, das du bist, mit allen und den Dingen

eingeschlossen, ein riesiger Bauch von Kaffeehausstühlen
und Zierfischen und einer Scham, die sich in die Schenkel

hineingräbt. Es gibt kein Heraus, bloß ein Hineistopfen,
ein Fertigmachen, beginnend bei den Schuhbandln, endend

in den quirligen Sprüngen der Kinder, es sind Reste,
verkoht zu Marmelade, ein süßes Leben träumender Ein-

geweide. Es sind quer zur Zeit geschriebene Metallstäbe,
die in kleine Teile zersägt werden, wohl auch nur, um

der anschwellenden Taubheit etwas entgegenzuhalten:
nämlich das Nachdenken über das Versulzen der Gelenke,

den entzündlichen Prozeß, der die Haut in immer neuen
Knoten aufbrechen läßt, und es gibt keine Bedeutung,

schreit der Mund und stopft es Löffel für Löffel in

sich hinein.

MAŠINOS DURELĖS ARBA PORTFELIS,
BĖGLŪS PRISILIETIMAI,

liepsnoja grimasos veidų, iš kurių dar išgauni
šventę, kuri yra tu, įkalintas su visais,

su visais daiktais, milžiniškas pilvas, kur kavinių kėdės,
akvariumo žuvys ir gėda, įsiraususi į šlaunį.

Išeities nėra, yra tiktai įgrūdimas, tiktai nukamavimas,
prasidedantis batų raišteliais ir pasibaigiantis

judriuose vaikų šuoliukuose, tiktai liekanos,
suvirtos į uogienę, saldus apsisapnavusių žarnų

gyvenimas. Tai virbai, parašyti skersai laiko,
supjaustyti į mažas daleles – turbūt tik tam, kad

kažkuo atsikirstų stiprėjančiam kurtumui;
tai yra, galvojimas apie sąnarių užkalkėjimą,

uždegiminį procesą, kuris odoje iškelia
vis naujus gumbus, ir nėra jokios prasmės

šaukia burna ir šaukštas po šaukšto kemšasi

ją vidun.

(Iš *Das Zimmer als voller Bauch*, 1993)

Lena ELTANG
(Russia-Lithuania)

Lena Eltang, poet, novelist, was born in 1964 in Leningrad; she studied in the Journalist Department of the University of Leningrad. Since 1988 she has lived in Paris, Copenhagen, London and from 1989 in Vilnius. Her first collection of poems appeared in 2003 in Kaliningrad; the second one in 2007 in Saint Petersburg. Her first novel “Pobeg kumaniki” (“Blackberry Shoot”) published in Saint Petersburg in 2006 was shortlisted for the Russian National Bestseller Prize. E-mail: [lena.eltang@gmail.com](mailto:lana.eltang@gmail.com)

* * *

от автора: его души потемки
свет амальгама темпер картон,
и вот - двойник подрагивает ртом
и как пленки теребит тесемки
холщовой папки с надписью эскиз
он перерос рассеянность наброска
и хочет вон и смотрит сверху вниз
и строит мину хмурого подростка
чем не смущает автора ничуть -
вторую жизнь живя на даровщинку
тот выпрямляет лишнюю морщинку
по свежей краске пальцем как-нибудь

Lena ELTANG
(Rusija-Lietuva)

Lena Eltang, poetė, prozininkė, gimė 1964 metais Leningrade, baigė Leningrado universiteto Žurnalistikos fakultetą, nuo 1988 metų gyveno Paryžiuje, Kopenhagoje, Londone, o nuo 1989 metų – Vilniuje. Pirmąjį eilėraščių rinkinį išleido Kaliningrade 2003 metais, antrąjį – 2007-ais Sankt Peterburge. Jos pirmasis romanas „Pobeg kumaniki“ pasirodė 2006 metais Sankt Peterburge ir buvo pristatytas Rusijos nacionalinio bestselerio premijai. El. paštas: [lena.eltang@gmail.com](mailto:lana.eltang@gmail.com)

* * *

nuo autoriaus: patamsyje jo sielos
kartonas tempera amalgama
ir va – dvynys jo virpanti burna
ir vejami lyg vystyklai raišteliai

drobinio aplanko su užrašu эскиз
jis apmatą dar apgrabą praaugo
ir drąsiai iš viršaus jau žvelgia jis
nutaíso miną paauglišką niaukią
bet nesutrikdo autoriaus visai –
gyvendamas jau antrąkart už dyka
išlygina atliekamą raukšlikę
pirštu per šviežią dažą kad ir kaip

* * *

зингер черная сестричка
позолоченная холка
домовитая москвичка
с довоенной барахолки
нынче что? сарынь на кичку
к черту прежние привычки
жизнь - пайковое яйцо
две петлички
соль и спички
смерть - на кончике иголки
замирая над стежком
слушать тайны
левитана
настороженным ушком
зингер черная буренка
что кормилице стрекочет
фронтальная киноплёнка?
зингер плачет зингер хочет
черно-белого теленка
рвется строчка стынет пшеница
чем укутаешь ребенка?
не пеленкой
не клеенкой
будто вынутым из ночи
заскорузлым чепраком
загустеешь вязкой
смазкой
не пролившись молоком
зингер черная золовка
похвались житьем чуланным
сердце ль мечется неловко?
челноком снует - и ладно
онемечена сноровка
маша зингер - полукровка
вьет из прошлого веревки

сводит бровки
мол в кладовке
вечность пыльная прохладна
вспоминаешь ли о ком?
спи бобылка
зингер пыльный
увезет тебя тайком

* * *

zingeri juoda sesute
paauksuotoji kuprele
tu maskvietė nusiplūkus
dar iš prieškario turgelio
o dabar? smulkmė į priekį!
niekis, kam buvai prisiekęs
būvis – davinys suplėkęs
druskos siekas
giltinė ant
adatos paties galelio

dygsnio vidury nutykus
Levitano paslaptims
nuklausyt
budri ausytė

zingeri karvute juōsva
ko maitintoja taip terškia
frontininkė kino juosta?
zingeris vis nori verkia
veršiukėlio juodamargio
áušta soros eilės veržia
vaiką kuo apmuturiuosma
nei paklotės
nei klijuotės
nėr kas nuo nakties atjuostų

tartum graibštui tarp skylių
tepalo
klampaus priako
nepratryškus pieneliu

zingeri juodoji moša
girkis buičia kamarėlės
gal širdis nejaukiai muša?
it šaudyklė lakstinėja
įgūdžiai suvokietėję

maša zinger – kraujo mėlo
antakėlių
kamarėlių
raukia amžinybės gėlą
ar prisimeni nors ką?

mik vieniše
zingeris iš
čia išveš tave slapčia

* * *

снять бы комнату у моря и заваривать мелиссу
под чужие разговоры разбавлять водой перно
а соседка-то актриса всё кулисы экзерсисы
а тебе закон не писан скулы сводит от аниса
ты мое другое горе? да чего там все равно
погоди а был ли мальчик? если был то где он нынче
то ли милостыню кланчит безупречный поводырь
то ли брошен и запальчив в уголке чердачном хнычет
только мне его не жальче жалость вытерлась до дыр
с черным псом гулять бы в дюнах с белым псом гулять бы в дюнах
заживет как на собаке вот увидишь заживет
время юных время юных время юных время юных
говори мне так почаще заживет уже вот вот

* * *

gauti kambarį pajūry užsivirinti melisos
svetimų šnekų beklausant vandeniui perno praskiest
o kaimynė tai artistė: vis kulisai ekzersisai
na o tau neįsakysi – žandus traukia nuo anyžių –
sielvartas tu mano kitas? jiems tai visiškai vis tiek

bet palauk ar buvo vaikas? jeigu taip
tai kur dabar jis
ranką gal ištiesęs laiko
nepamainomas vedlys
karštakošis ir apleistas
gal palėpėję apsiverkęs
tik kad man jo nebegaila
suskylėtas gailesys

juodas šuo ant kopų laigo
baltas šuo ant kopų laigo
užsitrauks kaip šunio opos

pamatysi užsitrauks
jaunas laikas jaunas laikas
jaunas laikas jaunas laikas

tik dažniau man taip kalbėki užsitrauks ir tučtuojau

* * *

Давиду Герингасу

виолончели яблочный бочок
дробит и ловит свет
так много света
что плавит лак
летающий смычок
и канифолью тает разогретой
его тугая веерная суть
Rach - man – in – off ?
он тоже знает это
до скользких терций
вылушив стручок
акации высвистывает лето
соната соль минор: забыть заснуть

* * *

Dovydui Geringui

violončelės šono obuolys
pritrupintas šviesos
šviesos be saiko
kad lydo laką
belakstantis strykas
ir it kanifolija tirpsta įkaitinta
jo įtempta vakarinė esmė
Rach – man – in – off?
ir išmano jis tai
lig slidžių tercijų
kai jau ankštis išgvaldyta
akacijos bešvilpiniuoja vasarą
sonata sol minor: įmiršt į miegą

* * *

будто крошки подсохшие острые заселяют атласные простыни
после ночи с постылым а дни

торопливыми белыми сёстрами от постели отходят — одни
подаются на лиговку фартуки и чепцы побросав на ходу
а другие заводят мне бартока и катают в больничном саду
то кофейничек медный сияющий подадут то пилюли а я ещё
не поняв что сижу под замком задираю их хомо играющий
хомо плачущий здесь ни о ком
check me out отель калифорния пансион на метро одеон
я то съеду я девка упорная не с такого съезжали а он
всё грустит и хрустит круассанами теми самыми — да! теми самыми
что на голые ланчи в кровать подавали во дни несказанные
когда было о чём пировать

* * *

trupinių išsausijusių āštrumos
užgyvena paklodes iš atlaso
po nakties su abuoju, o dienos
tartum seserys skubrios ir baltos
atsitraukia nuo patalo – vienos
pasileidžia į ligovką, barsto jos
paskubom prikyštės ir kykus
na o kitos paleidžia man bartoką
ir vežioja po parko takus,
kavinuką vario išgražintą
man paduos ar piliulę, o ašen dar,
nesupratus, esu – po raktu,
jas juokeliais apiberiu, ašarom
nors nei juoktis nei verkt nėra dėl ko

check me out, hotel california!
į metro, odeono stotis,
nusigausiu aš, kad ir kur mane
ne iš tokio keliauta, o jis
kremtas vis, kremta vis kruasana
vis iš tų – iš laiko neseno dar
kai į pusryčius nuogus atnešt
tiesiai lovon dienom neįmanomom
prasimanėm, kai buvo ką švęst

* * *

так тихо здесь, что слышен крик зимы
в другие дни толкуемый превратно:
не то салют в предместьи троекратный,

не то состав, явив себя из тьмы
постукивает на мосту по стыкам,
не то сосед на лестницу тайком
с травой и трубкой вышел и, застукан,
скребет замок и плачет босиком,
не то - часов, под платьем, на полу,
поскрипыванье пахтающих время,
не то - сосед огнивом бьет о кремень,
замешкавшись, в расштанную мглу
эребову спуститься не решаясь,
шуршат в стене мышинные войска,
сама с собой паркетная доска
беседует, о прошлом сокрушаясь,
ты слышишь, шеба? этикие штуки
откалывает небо - ай да мы,
какое вырыл логово внаймы
четвероногий и четверорукий
горячий зверь, познавший крик зимы

* * *

čia taip tylu, girdėt riksmų žiemos,
kitom dienom suprantami klaidingai:
saliutas priemiesty triskart sutrinkęs
ar sąstatas, išniręs iš tamsos,
stuksena tiltą sandūromis bėgių,
ar vėl kaimynas laiptinėm slapčiom
išsineša žolės suktinę, pastebėtas,
skrebena spyną, virkauja basom,

ar laikrodžio, po rūbais, ant grindų
girgždėjimas, it sviestą muša laiką,
ar vėl kaimynas skiltuvą nutaiko
į titnagą, sutrikęs, sąmyšį miglų
Erebo nusileisti nesiryžta,
pelių pasieny šiugžda kariauna,
su savimi parketlentė atplyšus
vis šnekas, praeitį apverkdama,

girdi, kaip čekši? šitokių tad triukų
dangus priskaldo – ne kitaip ir mum,
jau tokį mygį išrausė nuomon
keturiakojis ir keturiasnukis
žvėris, kur perprato riksmus žiemos

* * *

луна стареет быстро - на плече
следы зубов и пятнышки на скулах
пигментные ты спрашивал зачем
мне на поляне два плетеных стула
садись сюда не зажигай огня
смотри как тьма обкусывает ловко
дареный сыр в небесной мышеловке
кто ставит их не спрашивай меня
такая степень лунного родства
такое жжение внутреннего тока
что кажется я слышу как листва
под лунным светом ежится - жестоко
обходятся с луною - так и ты
терпи как терпит грошик неразменный
то убыванья ужас неизменный
то неизменный ужас полноты

* * *

mėnulis sensta greitai – ant peties
dantų žymė ir ant žandų va dėmės
pigmentinės tu klausdavai kodėl
man laukymėje šitos pintos kėdės
prisėsk ir leiski kad ugnis užgestų
žiūrėki kaip mikliai tamsa praės
tą sūrį dovaną padangių spąstų
kas jų ten pridėda neklausinėk

mėnulio giminystė jau tokia
toksai jau tas vidaus srovės degimas
kad regis jog girdžiu kaip lapija
po mėnesiena gūžiasi – vadinasi
žiauri graža mėnuliui – taip ir tu
kentėk kaip kenčia tikras pinigėlis
tai dyla su nenykstančiu siaubu
tai su nenykstančiu siaubu pilnėja

* * *

in modo dubbio
я боль за пазухой ношу и в уши ей дышу
как спаниелю малышу как несмышлёнышу
а надо б ей давать с руки абсент и анашу
расти большая вопреки тому что я пишу
ты познакомишься с гульбой мы с ней накоротке

она моею головой играет в бильбоке
мы подождём пока беду не сплавят по реке
а подрастёшь так поведу гулять на поводке
тебе хозяйская кошма и лучшие куски
валяй лишай меня ума сжимай мои виски
вот так завяжем мы с нитьём бесплодным как пески
и заживём с тобой вдвоём а значит по-людски

* * *

kvėpuoju baimei į ausis ją užanty nešuos
kaip spaniėlį jis išvis žiopiukas dar ne šuo
o reiktų jai iš rankos duot absento anašos
užauki didelė perniek ką sako eilės šios
sueisi su girtuoklyste su ja mes artimai
ji mėgsta iš manos galvos vis bilbokė sužaist
palauksim bėdą išplukdys iš upės vandenai
paaugsi pasaitas tavęs iš rankos nepaleis
tau šeimininkės veltinys kąsneliai geresni
tai imk iš proto vesk mane užkauki smilkiny
va šitaip kartą nusibaigs inkštimai tie bergždi
gyventi imsime vienu du kaip žmonės kaip visi

Vertė VLADAS BRAZIŪNAS

Marius BUROKAS
(Lietuva)

Marius Burokas, poetas, vertėjas, literatūros kritikas, gimė 1977 metais Vilniuje. Studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą Vilniaus universitete. 2001 m. dalyvavo Ajos universiteto (JAV) Tarptautinėje rašymo programoje. Pirmąjį eilėraščių rinkinį išleido 1999 metais, antrąjį – 2005. Gyvena Vilniuje. El. paštas: burius102@yahoo.com

Artūrai

Aš laimėjau
Piktų traukinių lažybas.

Nuvariau visus
Valgomus arklius.

Sudaužiau servizą.

Bandžiau nusišauti.

Nuodytis.

Užspringti lapais.

Apkalbomis.

Negyvai prasiūkyti.

Šnekėjau šnekėjau
Šnekėjau...

*

Esu tik betonas
Pilkas ir piktas

Šukos, žirklutės,
Mažas pliušinis niekas.

Nežinau
Kaip nusibausiu,
Paliksiu, jei ką
Pirštų atspaudus.

*

Ar žinai
Kaip naktį
Ošia medžiai
Nieko nestebimi – – –

P.S.

– Pakelk akis traiškanotas nuo stalo...

– ...

– Čia aš. Tavo kaimynas aštriom alkūnėm.

– Velnias?

– Tas pats.

Marius BUROKAS
(Lithuania)

Marius Burokas, poet, translator, literary critic, was born in 1977 in Vilnius. He studied Lithuanian philology at Vilnius University and took part in the International Writing Program at the University of Iowa in 2001. He published his first volume of poetry in 1999, the second in 2005. He lives in Vilnius. E-mail: burius102@yahoo.com

for Artūras

I won
The angry train wager.

Overrode all
the edible horses.

Smashed the service.

Tried to shoot myself.

Poison myself.

To choke on leaves.

On slander.

To smoke myself to death.

Talked and talked
And talked...

*

I am only concrete
Grey and angry

A comb, scissors,
A small plush nothing.

I don't know
How I'll punish myself,
I'll leave, if anything,
fingerprints.

*

Do you know
How in the night
The trees murmur
Unnoticed — — —

P.S.
— Raise your purulent eyes from the table...
— ...
— It's me. Your neighbour with sharp elbows.
— The devil?

– The very one.

Tiems, kas garsiai rėkia

kaip aš drožiau pagaliuką
jums šnekant

po stalu

paprastą
net ne liepos ar beržo
ar ąžuolo
ar likusių Eglės giminių

stebuklingas buvo
pagaliukas
jūs šnekėjot ir šnekėjot
aš drožiau ir drožiau

o tada

atėjo su plieniniu dalgiu
senas girtuoklis
sausgyslių gliaudyt

šnai šnai
bergždžias jojo švilpimas
pyktis, graži neviltis
užverktas sielvartas
pamėlusi piktdžiuga
jausmai...

jų nė neišvardysi

sėdim mes ten
po to
už mėlyno stiklo dviese
kišenėse drožlės
kirminai užanty – –

– – užsakymas priimtas.

To those, who shout loudly

How I sharpened a stick
as you were talking

my hands beneath the table

a simple one
not even not linden or birch
or oak
or of one of Eglé's remaining relations

the stick was
magic
you talked and talked
I sharpened and sharpened

and then

an old drunk
came by with a steel scythe
to split sinew

shht shht
futile in its whistling
anger, beautiful despair
tear-stained heartache
blued malicious
feelings...

unnameable

we sit there
after that
beyond the blue glass, together
shavings in our pockets
worms in our chests --

-- order accepted.

Trys raudonos saulės patekėjimai

Žinau kuo baigėsi mano noras būti klounu. Jie visi ar jos visos neteko sparnų. Per patį liepų žydėjimą, per mūsų maželių atostogas, per bibliotekų lankymą graužiausi nagus.

Tokia buvo mano romano apie bibliotekų nykimą pradžia. Tokia buvo mano tirpimo pradžia.

Nieko nuostabaus. Jie manęs taip nekeitė, kad net dienos šviesos lempos pro šalį einant sąmokslininkams mirgėdavo. Sargai keikdavosi ir paskubom brūkštelėję budinčioms per subines apeidavo koridorius.

Jų akys buvo it naktiniai žiūronai. Dirbtum žmogus tiek ilgai, mintinai žinotum kiekvieną posūkį, daug nevilčių, lentynas, kuriose žmonės į pasveikinimą atsuka tik stebėtinais judriais kampais įvytos žuvies akis.

Mano raudona nosis švietė iš tolo. Aš niekada nebuvau tiek prisipirtas prie realybės tvoros, kad pripažinčiau esąs niekam tikęs. Kaukė slėpė mane nuo gamtos, kuri net miegant lindo į kelnaites.

Kaukė slėpė mane nuo knygų, nuo kietų, pirštų pagalvėles kapojančių viršelių. Kaukė slėpė mane nuo gamtos, amžinai stovinčio miglotais rytais pimpalo, nuo atsakomybės.

Aš pabusdavau pirmas, kol žmona bandydavo išsipainioti iš košmaro. Lipnius ir tamsius jo čiuptuvus mes džiovindavom ir kūrendavom šaltomis žiemomis. O jei pasisėkdavo, iš po „sofos“ iššliauždavo drėgnas ir gražus šliužas, žiūrėdavo į mus kaltomis ir rudimentinėmis akimis, apgleizodavo bendrą pagalvę, mes nepykdavome. Paimdavome jį draugiškai: mylimoji dviem pirštais už galvos, o aš – mylimasis, *atatinkamai*, už uodegos. Nešdavome it brangią vazą.

Tie slidūs slibiniai paprastai negrįždavo....

Mes eidavome per pievą, kurioje bitės seniai pametė galvas, eidavome per takelį, kurio žolės vijosi it čigonės, eidavome per lauką, kuriame švysčiojo paryčiais dalgiai ir varnos ardė skruzdėlynus.

Mes eidavome į tą prakeiktą kruviną greipfrutą, tą saulę, kuri daugiau niekur nepateka. Kuri verčia mus ginčytis dėl saulėtekio... Mielų, bet skirtingų it daktiloskopija.

Ir tada, praėjus maždaug dviems valandoms ir atėjus maždaug dviems valandoms mes puldavom atgailauti. Į krūtinę nesimušdavom, nes neturim už ką. Nuovargis, rytas, ir džiaugsmas matant, kad nemiegota, o muilo burbulai sėda ant dulkėtų lapų, sproginėja troleibusuose.

P.S. Kol visa tai vyksta, tu grauži mažą, netyčia rastą raudoną kamuoliuką. Ir labai labai nieko nieko nežinai.

Three red sunrises

I know how my desire to be a clown ended. They all, hes and shes, forfeited their wings. During the blossoming of linden, during our little one's holidays, during library visits I chewed my nails.

That was the beginning of my novel about the eradication of libraries. That was the beginning of my melting. Nothing remarkable. They couldn't stand me so much that even the daylight lamps winked when conspirators walked by. The guards would swear and hastily stroke the duty officers on the behinds, walk the corridors.

Their eyes were like night vision goggles. Working for so long a person gets to know every turn by heart, so much despair, the shelves where in response to a greeting people simply turn with an agile, startled, cornered-fish eye.

My red nose shone from afar. I was never pushed up to the fence of reality so hard that I would admit I'm good for nothing. The mask hid me from nature, which, even while sleeping, crawled into my shorts. The mask hid me from books, hardcovers chopping at the pads of my fingers. The mask hid me from nature, from the eternally erect nebulous morning prick, from responsibility.

I would awake first, while my wife disentangled from a nightmare. We would dry its dark and sticky tentacles; burn them in the cold winters. And if we were lucky, a damp and beautiful slug would crawl from under the "sofa", looking at us with guilty and rudimentary eyes, smearing our common pillow; we did not get angry. We picked him up in a friendly way: my love, with two fingers behind his head, and I – the lover – *appropriately*, by the tail. We carried it like an expensive vase.

Those slippery dragons did not usually return...

We walked through a meadow where long ago bees lost their heads, walked along the path where grasses wove like gypsies, walked through the field where scythes gleamed in the morning and ravens disassembled ant hills.

We walked into that cursed bloody grapefruit, that sun which rises nowhere else. Which makes us argue about sunrises... Lovely ones, but different as dactyloscopy.

And then, after about two hours had gone by and about two hours had come, we began to repent. We did not beat our breasts, there was no reason. Fatigue, dawn and the happiness of seeing it un-slept, soap bubbles sit on dusty leaves, burst in trolleybuses.

P.S. While all of this goes on you gnaw a small, red ball you accidentally found. And you really really don't know anything anything.

Translated from Lithuanian by Medeinė Tribinevičius

Jonathan GARFINKEL
(Canada)

Jonathan Garfinkel (b. 1973), poet, prose writer, playwright, lives in Toronto, Canada. He received a BA in Philosophy from the University of Victoria (1993), and a MA in English in the field of Writing from the University of Toronto (2005). He is the author of a book of poetry "Glass Psalms". He also has written three plays and a book of prose called "Ambivalence" which was published in Canada, the U.S. and U.K. in 2007 and 2008. His work has been translated into five languages. E-mail: jgarfy@gmail.com

War

Come.
Let us be wars onto each other.
We will hide in our trenches,
duck under napalm, sing
reveille to the street
and the dusk.

In our silence we may eat
from each other's hands, the bones
of our foes. Do you hear
the madness of nations,
the master and slave
in this touch?

I have brought you diseases.
Taste my Sarajevos, my children,
the broken timber,
your hard charcoal hand.

Come close. Closer. Press your tongue
against the Cambodia of my arm,
taste the Hiroshima you have forgotten.

Undress, my love,
and show me Bergen-
Belsen. I will teach you
Mao-Tse-Tung.

Undress and be silent,
my love, hold still,
be still and be silent.

Jonathan GARFINKEL
(Kanada)

Jonathan Garfinkel (g. 1973), poetas, prozininkas, dramaturgas, gyvena Toronte, Kanadoje. Jis įgijo filosofijos bakalauro laipsnį Viktorijos universitete (1993) ir anglų filologijos magistro laipsnį Toronto universitete (2005). Yra išleidęs poezijos knygą „Stiklo psalmės“ („Glass Psalms“), parašęs tris pjeses ir prozos knygą „Dvilypumas“ („Ambivalence“), kuri išleista Kanadoje, JAV ir Didžiojoje Britanijoje 2007 ir 2008 metais. Jo kūryba versta į penkias kalbas. El. paštas: jgarfy@gmail.com

Karas

Ateik.
Riskimės vienas ant kito karu.
Slėpsimės savo apkasuose,
spruksime nuo napalmo, pūsime
signalą keltis gatvei
ir priešaušriui.

Mūsų tyloje valgysime
viens iš kito rankų priešų
kaulus. Ar girdi
tautų beprotystę,
vergą ir šeimininką
šiame prisilietime?

Aš atnešiau tau ligas.
Paragaukite mano Sarajevų, mano vaikai,
medžio šipulių,
tavo suanglėjusios rankos.

Ateik arčiau. Arčiau. Prispausk savo liežuvį
prie mano rankos Kambodžos,
paragauk Hirosimos, kurią pamiršai.

Nusirenk, mano meile,
ir parodyk man Bergeną –
Belzeną. Aš išmokysiu tave
Mao Dze Duno.

Nusirenk ir nutilk,
mano mylimoji, laikykis tyliai,
būk rami ir būk tyli.

Mazra' eh al shrqya, West Bank

There is nothing special about this town.
The big boys hit the small boys
with sticks on their way home
from school. Workmen
slap the face of the village mongoloid.
The women bake bread in the oven's fire,
and their husbands eat it, laughing.

Graves mark the places
near the town square. Cardamon, bitter
coffee, talk of
visas to America or France.

There are no mortars or shells.
No five a.m. gunfire from the settlement
across the valley. There are the skilled
stone-cutters, renovations for the rich,
those with money to dream of Palestine.

The Israeli military base
sits on the hilltop like an oversized helmet
housing a head too big for its own good,
and yet there is no ruining this town's normalcy.

The big continue to hit the small.
The village mongoloid tries to laugh
at the others' jokes.

A woman finishes baking for the day,
smears flour on her face,
so that even her tears
will soon turn to dough.

Mazra' eh al shrqya, Vakarų krantas

Šiame mieste nieko ypatinga.
Dideli berniukai daužo mažus berniukus
lazdomis grįždami iš mokyklos
namo. Darbininkai
skaldo antausius kaimo kvailiui.
Moters kepa duoną krosnies ugnyje,
o jų vyrai valgo ją juokdamiesi.

Kapais pažymėtos vietos

šalia miesto aikštės. Kardamonas, karti
kava, kalbos
apie Amerikos ir Prancūzijos vizas.

Nėra jokių minosvaidžių ar sviedinių.
Jokios artilerijos ugnies penktą ryto iš naujakurių
kitoje slėnio pusėje. Yra tik nagingi
akmentašiai, atstatinėjantys turtingiems,
turintiems pinigų, kad svajotų apie Palestiną.

Izraelio karinė bazė
kėpso ant kalvos viršūnės lyg per didelis šalmas,
per gudrus savo galvai,
tačiau šio miesto normalumo nežeidžia.

Didieji vis dar daužo mažuosius.
Kaimo kvailelis bando juoktis
iš svetimų pokštų.

Moteris baigia kepti šiai dienai,
išsitepa veidą miltais,
tad net jos ašaros
greitai pavirs tešla.

Prayer of the West Bank Falafel Merchant

Brother, the chickpeas are fresh. I ground the hummus
myself. I swear. By my life. It's good, fair price.

Do I look like I do this for fun? We're talking business. An eye
for an eye. Food for food.

Trust me, brother. There's nothing wrong
with it. I made this meal with my hands. Shaped
the earth, raised Abel from the dead. What more can a man do?

Name your price. Come on, Brother! The food has to
be eaten. Give me something. A shekel. A seed. The sharp
edge of your knife. It will be our bond.
Our seal. Fair price.

Blood
and the taste
of your neighbours.

| Vakarų kranto prekiautojo falafeliu malda

Brolau, humusas šviežias. Pats maliau
avinžirnius. Prisiekiu. Gyvenimu. Skanu, ir kaina prieinama.

Negi atrodau, lyg versčiausi tuo savo malonumui? Mes apie verslą šnekam. Akis
už akį. Maistas už maistą.

Pasitikėk manimi, brolau. Tame nieko bloga.
Savo rankomis gaminau maistą. Suminkiau
žemę, Abelį prikėliau iš mirusiųjų. Ką daugiau gali padaryti vyras?

Sakyk kainą. Nedvejok, brolau! Maistas
turi būti suvalgytas. Duok man ką nors. Šekelį. Sėklą. Savo
peilio aštrumą. Tai bus mūsų ryšys.
Mūsų antspaudas. Gera kaina.

Kraujas
ir skonis
artimiausių kaimynų.

Childhood

There was no blood on the silver
aspen. No trenches
beneath lupine, no brooks
trembling with contaminated fish,
polluted memory.

There were Mercedes, cool
as morphine. Gucci leather shoes
on the Day Of Atonement. Bon bons
and valium, stacked
high in the bowls of the neighbourhood moms.

There were no monsters in the moat,
no Mengeles beneath the bed.
The only doctors I knew were sweet,
and prayed sweetly too.
Their hot-chocolate voices
thick in our throats.

My mother, bless her still-rough, Salter Street
hands, taught me Chopin and Bach.

On a fall day, the sun would set, sleek, a ribbon
in the west. And the plush
white carpet of the living room
would betray itself, blushing,
as though embarrassed by
all this beauty.

Vaikystė

Nebuvo jokio kraujo ant sidabrinės
drebulės. Jokių apkasų
po lubiniais, šaltinių,
virpančių užkrėsta žuvimi,
užteršta atmintim.

Buvo Mercedesas, vėsus
it morfijus. Odiniai Gucci batai
Atpirkimo dieną. *Bonbons*
ir valiumas, kūpsantys
kaimynų mamų dubenėliuose.

Nebuvo jokių pabaisų griovyje,
Jokių Mengelių po lova.
Vieninteliai pažinoti gydytojai buvo meilūs,
ir meldėsi meiliai.
Jų karšto šokolado balsai
tirštėjo gerklėse.

Mano motina, tebūnie palaimintos jos vis dar šiurkščios
Salterio gatvės rankos, išmokė mane Šopeno ir Bacho.

Rudens dieną leisdavosi saulė, žvilganti it kaspinas
vakaruose. Ir prabangus
baltas kilimas svetainėje
išsiduodavo, nukaisdamas,
lyg susidrovėjęs
viso šio grožio.

Advice from Zagajewski

You are thinking too much
about history and war.
Too much memory
ballasting the light.

Try music. Words you've never

heard. The wind
at point-blank. A new
language to kite the mind.

Try baseball. A fly ball
lost in the lights. White planets
gulped whole by the sky. Try
adultery. Balloons.
A piercing on a body part
you forgot you had. Anything
to puncture your throat.

Try the everyday. A doctor's
stethoscope. Smell of
coffee before it's swallowed.
Wet ink or a dry page.
Bridges, or mint.

Try turning on the light,
and listening to its patience.

Zagajewskio patarimai

Tu per daug mąstai
apie istoriją ir karą.
Per daug prisiminimų
nusveria šviesą.

Išbandyk muziką. Žodžius, kurių niekada
negirdėjai. Vėją
į veidą. Naują kalbą
paleisiančią sklęsti protą.

Pamėgink beisbolą. Mestą kamuoliuką
pasiklydusį šviesose. Baltas planetas
prarytas dangaus. Pamėgink
svetimausti. Balionėlius.
Prasidurk kūno dalį
kurią pamiršai, kad turi. Bandyk bet ką
kas prakiurdytų gerklę.

Išmėgink kasdienybę. Gydytojo
stetoskopą. Kavos kvapą
prieš ją praryjant.
Drėgną rašalą ant sauso popieriaus.
Tiltus ar mėtas.

Pabandyk įžiebtį šviesą
ir pasiklausyti jos kantrybės.

The Two Thieves of the Desert

Silence unexpected, ties your
hands behind your back and asks the questions: Who are you?
And where have you come from? Meanwhile
the desert's hired-gun, Heat,
binds the mouth unaware. Like the victim
of a pick-pocket in a crowded bus,
you notice only once it's too late.

Silence and Heat: two thieves of the desert.
Keep you hostage for hours or days.
Patience their sharpest weapon.

Your thoughts ring from Heat.
You're desert drunk, say the Bedouin,
sun-smashed the way a
hangover wobbles a man,
vessel lost at sea.

Accede, says the sun. Leave your vomit or prayers
before the high rock. Give whatever
you have eaten or thought
to the sand.

The colour of Silence the same colour as Sinai:
stone-red and aching.
And feet leave their mark
in the manner of bees and acacia:
invisible, miraculous.

Du dykumos vagys

Nelauktai tyla suriša tau
rankas už nugaros, ima klausinėti: *Kas tu?*
Ir iš kur atvykai? Tuo tarpu
dykumos samdytas smogikas, Karštis,
netikėtai užkemša burną. Tarsi kišenvagio
auka perpildytame autobuse,
tu pastebi, kai jau per vėlu.

Tyla ir Karštis: du dykumos vagys.

Valandomis ar dienomis laiko tave įkaitu.
Jų aštriausias ginklas – kantrybė.

Tavo mintys spengia nuo Karščio.
Pasigėrei dykuma, sako beduinas,
Saulės trenktas svyruoji
lyg supamas pagirių,
it laivas, paklydęs jūroje.

Accede, sako saulė. Palik savo vėmalus ar maldas
priešais aukštąją uolą. Atiduok viską
ką suvalgei ar pagalvojai
smėliui.

Tylos spalva tokia pati kaip Sinajaus:
akmens raudonumo, gelianti.
O kojos palieka pėdsakus
tarsi jie priklausytų bitei ir akacijai:
nematomus, stebuklingus.

first day we met

you: braided blonde mohawk, sunshine, eyes that flirt when they speak, smudged
light, your face, golden delicious, pink lady, black pants to hide the ink stains

me: rotting apple in my knapsack, gnawed pencils, no fingernails, no underwear, thoughts
pressed against my zipper, would you like to borrow my pencil?

and the praise in italics

how beautiful this sentence
now that you are in it

Pirma diena, kai susitikome

tu: supinta šviesi skiauterė, saulės šviesa, akys, flirtuojančios, kai tik prabyla, padūmavusi
šviesa, tavo veidas, auksinis mielas, rausva dama, juodos kelnės slepia rašalo dėmes

aš: pūvantis obuolys mano kuprinėje, apgraužti pieštukai, nagų nerasta, nėra ir apatinių,
mintys prisispaudę prie mano užtrauktuko, ar nenorėtum pasiskolinti mano pieštuko?

ir pagyros kursyvu

*koks gražus šis sakinyš
kai tu dabar jame*

Joseph GRIKIS
(USA)

Born in 1951, Joseph Grikis was raised in a Lithuanian-American family in New Britain, Connecticut. He works as a management consultant and systems analyst in the Washington, DC area. His formal education includes graduate degrees in social and biophysical studies as well as an undergraduate concentration in English literature. Grikis recently completed his first book-length collection of poetry, "Love's Body". E-mail: jfgrikis@msn.com

Physiology of Movement

Some speak of the
metabolic pathways,
of fiber types
and glycogen stores
in the liver.

Sister to a willow,
you have not forgotten
those first steps of
the earth,
now steady in the arms,
now one in love-rhythm
with a cypress.

Juozas GRIKIS
(JAV)

Juozas Grikis (g. 1951) užaugo lietuvių amerikiečių šeimoje New Britaine, Konektikute. Jis dirba vadybos konsultantu ir sistemų analitiku Vašingtono valstijoje. Baigė socialinių ir biofizikos mokslų studijas, taip pat studijavo anglų literatūrą. Neseniai parengė savo pirmą eilėraščių rinkinį "Love's Body" („Meilės kūnas“). El. paštas: jfgrikis@msn.com

Judėjimo fiziologija

Vieni kalba apie
metabolinius kelius,
ląstelių tipus
ir glikogeno atsargas

kepenyse.

Gluosnio sese,
tu nepamiršai
tų pirmų žemės
žingsnių,
štai tvirtai apsikabini,
štai siūbuoji meilės ritmu
su kiparisu.

Consolation of Philosophy

Equinox at twilight.
Then a slide back
down the ebony womb.

Demeter's daughter,
How I wept with you,
Lockstep heel to toe – Footprints

Collapse into shadow.
And I
Earthward plunge,

Tugged by you,
Prodded with moonlight
Shafts, each silvered breath,
A death.

Filosofijos paguoda

Ekvinokcija temstant.
Po to – slysti atgal,
Žemyn į juodmedžio įsčias.

Demetros dukra,
Kaip verkiau su tavim,
Pėda už pėdos – pėdsakus

Paglemžia šešėlis.
Ir aš
Į žemę grimztu,

Tavęs traukiamas,
Subadytas mėnulio

Spindulių – sidabruotų atodūsių,
Mirusių.

Fragments

An Imitation of Sappho

*

You said: *It's nothing much. Just come the way you
are. Some friends.* You might have mentioned her.

*

She is a god, your guest, this girl with eyes
as dark as earth in spring, whoever she may be.
Near you she sits, and faces you, and leans
into your words, then laughs in a laugh that sheds petals, rocks heart
against the chest.

Her lips

open and my tongue breaks – with silent heat
each single vein ablaze beneath my skin.
Her whispers echo, fill my ears; a night
within her eyes is all I see, and sweat
leaks cold from me like rain on winter grass.

*

Outside, the moon paints fields as smooth and pale
as I believe her belly is. Did you
invite me here because we're friends? Did you
invite me here despite the fact we're friends?

*

But I can try for anything –
Even the poor embrace the feel of money.

*

I am too free with time to think of her.
To someone: come press against me hard.
Dear anyone: This hunger swallows towns
and kings alive; what will it do to me?

*

Artful, deathless Aphrodite, how I
make you smile. Did I just say *someone*?
Please smile again on me. How could I mean just *anyone*?

Fragmentai
Sapfo imitacija

*

Sakei: „*Jokios progos. Tiesiog užsuk.*
Kelios draugės.“ Bet apie ją neprasitarei.

*

Ji dievas – tavo viešnia, mergina, kurios akys
tamsios tartum dirva pavasarį – kad ir kas ji būtų.
Šalia tavęs ji sėdi, veidu į veidą ir gaudo
tavo žodžius, o juokas jos pažeria žiedlapius,
daužos krūtinėj širdis.

Ji praveria

lūpas, ir mano liežuvis nutirpsta – nebylia kaitra
po oda kiekviena mano gysla žioruoja.
Ausys pilnos jos kuždesio aido; matau
tiktai naktį akių jos, ir prakaitas pilasi
šaltas tarytum žiemos lietus ant žolės.

*

Mėnuo laukus nudažo glotniu blyškumu,
tokį vaizduojuos jos pilvą. Ar kvietei mane,
kad esame draugės? Ar pakvietei mane,
nepaisant, kad esame draugės?

*

Bet viską galiu išdrįsti –
Ir vargšui kartais norisi išlaidauti.

*

Per daug laiko turiu mintims apie ją.
Kažkam sakau: ateik ir tvirtai prisiglausk.
Bet kuri mieloji: šis alkis ryja miestus
gyvus jų karalius; ką jis man padarys?

*

Klatingoji, nemirtingoji Afrodite, kokia juokinga
tau atrodo. Negi ką tik sakiau *kažkam*?
Nusišypsok dar, prašau. Kaip galėjau leptelti
bet kuri?

Catullus #5

Live with me, Julie.
Or if you like your house,
I'll move in with you.
And let's not give a rat's
ass what anyone knows or thinks or
says – all their gossip merely
hot air to fill condoms.

No one but me was around when
you climaxed eight times that day.
And the sun rises on cloudy mornings
whether any of them see it or not.

The sun will rise every morning,
because it can. But every time we rise,
one less time we can.

So live with me; forget the job.
I have some money. And if it runs out,
you bankroll me with skin alone,
you and I who share the currency of atoms,
beyond the envy of financiers
or binocular reach of any nosy neighbor

Katulas 5

Gyvenk su manim, Julija.

Arba, jeigu nenori palikti namų,
pas tave įsikelsiu.
Ir nusišvirkšt mums ant to, ką
kiti žino ar mano ar
šneka – visos jų kalbos tėra
karštas oras gumelei pripūsti.

Ne kas kitas, aš ten buvau,
kai patyrei aštuonis orgazmus tądien.
Saulė teka ir debesuotais rytais
žiūri jon kas, ar nežiūri.

Saulė kyla kiekvieną rytą,
nes ji gali. Mums gi pakilus kaskart
mažiau vienu rytu belieka.

Tad gyvenk su manim, meski darbą.
Aš turiu šiek tiek pinigų. Jei jie baigsis,
vien tik tavo odos pakaks mane finansuoti,
tu ir aš, atomų valiutą žarstantys,
atstu nuo finansininkų pavydo
ir smalsaus kaimyno žiūrono.

Reflections of Black and White

Was it for the barbed wire?
For a street which they always walked?

For a homeland, or a hometown –
occupied, divided and self-despised?

For someone's life in the resistance;
someone's death at a market or school?

Or was it for themselves, this sadness,
her face concealed against his own, his

eyes another weight upon her shoulder?
Was it something simple as a lover's

absence? More complex, like a mother's
age, or a husband's unwanted return?

And you, not in a photograph or news
feed, but face to face so many times,

how close was I to hearing

the beat of your silent heart?

Juodai balti atspindžiai

Ar tai dėl spygliuotos vielos?
Dėl gatvės, kuria jie vaikščiodavo?

Dėl tėvynės ar gimtojo miesto –
okupuoto, padalyto, savęs nekenčiančio?

Dėl kažkieno rezistencinio gyvenimo;
kažkieno mirties mokykloj ar turguj?

Ar dėl jų pačių – šis liūdesys,
jos veidas užstotas jo veido, jo

akys – lyg dar viena našta ant peties?
Dėl kažko paprasto, kaip nebuvimas

mylimojo? Ar painesnio, kaip motinos
amžius ar nepageidaujamas vyro grįžimas?

Ir tu, ne iš nuotraukos ar žinių
laidos, bet akis į akį tiek kartų,

kiek nedaug trūko man, kad išgirsčiau
plakimą tavo tylios širdies?

Apologia Pro Vita Sua (*Ars Poetica*)

I'm not so good at the meaning of a house
with three sides. Or the emotion of an empty room.
Likewise with the optimism in spacing. Or pessimism
in the placement of line breaks.

And I prefer questions that end with short answers
– such as *Yes* or *No* – instead of more questions.

For that matter, I think punctuation is not necessarily
bad and that sometimes it hurts to compress too much
(which is why I've often considered poetry as a form
of footwear, or other fitted clothing).

And I know my translations are loose but it's not

always clear to me where one person ends and another starts, much less
the boundary of a word.

And if, when someone reads aloud, I hear a voice,
I listen.

Amen.

Apologia pro vita sua
(*Ars poetica*)

Nesu įgudęs ieškoti prasmės trisieniam
name. Arba tuščio kambario jausmo.
Kaip ir optimizmo eilučių tarpuose. Ar pesimizmo
jų ilgiuose.

Beveliju klausimus, į kuriuos gali atsakyti trumpai
– *taip* arba *ne* – ir daugiau nebereikia klausti.

Šiaip manau, kad skyryba – ne visada
blogai ir kad kartais per daug suspaudus skauda
(todėl poeziją dažnai vaizdavaus kaip
apavą ar kokį tiktai turintį rūbą).

Ir žinau, kad mano vertimai laisvoki, bet ne
visada man aišku, kur baigiasi vienas žmogus ir
kitas prasideda, dar miglotesnė man žodžio riba.

Ir jeigu girdžiu kažką skaitant balsu, aš įdėmiai
klausausi.

Amen.

Vertė Edgaras Platelis

Paul HOOVER
(USA)

Paul Hoover's (b. 1946) most recent books are "Edge and Fold" (Apogee Press, 2006), "Poems in Spanish" (Omnidawn, 2005), "Winter Mirror" (Flood Editions, 2002), "Rehearsal in Black" (Salt Publications, 2001), and "Totem and Shadow: New & Selected Poems" (Talisman House, 1999). He is editor of the anthology "Postmodern American Poetry" (W. W. Norton, 1994) and, with his wife, poetess Maxine Chernoff, the annual literary magazine "New American Writing". His collection of literary essays, "Fables of Representation", was published by University of Michigan Press in 2004. He won the

Jerome J. Shestack Award for the best poems to appear in “American Poetry Review” in 2002. With Maxine Chernoff, he has edited and translated “Selected Poems of Friedrich Hölderlin”, to be published by “Omnidawn” in 2008, and, with Nguyen Do, “Black Dog, Black Night: An Anthology of Contemporary Vietnamese Poetry” (Milkweed Editions, 2008). He teaches Creative Writing at San Francisco State University. E-mail: viridian@hotmail.com

Excerpts from “Sonnet 56”

Shakespeare

Sweet love, renew thy force, be it not said
Thy edge should blunter be than appetite,
Which but today by feeding is allayed,
Tomorrow sharp’ned in his former might.

So love be thou, although today thou fill
Thy hungry eyes, ev’n till they wink with fullness.
Tomorrow see again, and do not kill
The spirit of love with a perpetual dullness.

Let this sad interim like the oceans be
Which parts the shore, where two contracted new
Come daily to the banks, that when they see
Return of love, more blest may be the view;

As call it winter, which being full of care,
Makes summer’s welcome, thrice more wished, more rare.

Sonnet 56: My manuscript, “Sonnet 56”, contains 56 formal versions of Shakespeare’s poem, including “Villanelle”, “Epic,” “Ballad”, “Blues”, “Chat Group”, and “Course Description”. That sonnet 56 is not one of Shakespeare’s well-known works, and perhaps even a little “average”, is helpful to the process of adaptation. In the lexicon of Oulipo, the anticipatory plagiary is that of Raymond Queneau’s “Exercises in Style” (Gallimard, 1947).

Paul HOOVER
(JAV)

Paul Hoover (g. 1946), amerikiečių poetas ir leidėjas, susijęs su vadinamąja Niujorko mokykla. Jis daugelį metų dėstė Čikagos Kolumbijos koledže, o nuo 2003 moko kūrybinio rašymo San Francisko valstybinio universiteto studentus ir su žmona, taip pat poete, Maxine Chernoff leidžia literatūros žurnalą „New American Writing“. Jis yra vienas svarbiausių amerikiečių postmoderno poetų, išleidęs 12 poezijos rinkinių, po vieną romaną,

kino scenarijų, esė rinkinį, sudaręs ir išleidęs solidžios apimties antologiją „Postmodernioji amerikiečių poezija“. El. paštas: viridian@hotmail.com

Iš ciklo „56 sonetas“

Shakespeare

LVI

O meile, vėl atgyk, te nesakys,
Jog tavo ašmens bukesni nei alkio,
Kurį šiandieną pietūs apmaldys,
O ryt aštrės jie – vėl norėsis valgyt.

Tokia būk, meile, nors akis nūnai
Pripildai alkanas, kad jos net merkias.
Rytoj ir vėl žiūrėki alkanai –
Vangumas tavo dvasios te nedarko.

Tegu šis laikas jūra bus, krantus
Atskyrusia, kur du susižadėję
Kasdien ateina, džiaugiasi kartu,
Kad meilė grįžta, kad krantai artėja;

Taip mus žiema išvarginus šalčiu,
Vers laukti vasaros triskart karščiau.

Mano rankraštį „**56 sonetas**“ sudaro 56 formalūs Shakespeare'o LVI soneto variantai, tokie kaip „Vilanela“, „Epopėja“, „Baladė“, „Bliuzas“, „Pokalbių svetainė“, „Kurso aprašymas“. Tai, kad Shakespeare'o „LVI sonetas“ nėra vienas žinomiausių ir gal net šiek tiek „vidutinis“, tik palengvina jo perdirbinėjimą. Tikėtinas šio Oulipo leksikono plagijavimo objektas – Raymondo Queneau „Exercices de style“ (Gallimard, 1947).

Noun Plus Seven

Sweet love game, renew thy forecaster, be it not said
Thy editor should blunter be than apple-jack,
Which but today by feeling is allayed,
Tonality sharp'ned in his former mildew.

So love game be thou, although today thou fill
Thy hungry eyebright, ev'n till they wink with fullery.
Tomorrow see again, and do not kill
The spirochete of love with a perpetual dumbbell.

Let this sad interleaf like the ocotillo be
Which parts the shortcake, where two contracted new
Come daily to the banker, that when they see
Revelation of love game, more blest may be the vigilante;

As call it winter melon, which being full of carfare,
Makes sumpweed's wellcurb, thrice more wished, more rare.

Noun Plus Seven: Each noun of the work is replaced by the seventh noun forward in whatever dictionary you are using.

Daiktavardis plius septyni

O meitėli, vėl atgyk, te nesakys,
Jog tavo aštuonkojis bukesnis nei alksnis,
Kurį tau šiandien pievininkas apmaldys,
O ryt aštrės jis – vėl norėsis valgyt.

Toks būki, meitėli, nors akivalkas nūnai
Pripildai alkanas, kad jos net merkias.
Rytoj ir vėl žiūrėki alkanai –
Vapesys tavo dvejetukininko te nedarko.

Tegu šis laikotarpis jūrinikė bus, krapštukus
Atskyrusia, kur du susižadėję
Kasdien ateina, džiaugiasi kartu,
Kad meitėlis grįžta, kad krapštukai artėja;

Taip mus žiemiai išvarginę šaltumynais,
Vers laukti vasarnamio triskart karščiau.

Daiktavardis plius septyni: Kiekvienas daiktavardis pakeičiamas septintuoju, einant į priekį, daiktavardžiu iš bet kurio žodyno, kuriuo tik bus naudojamas.[•]

Homosyntactic Translation

Bright winter, withhold your warmth; even though
Your grass is often greener than summer,
Which recently the snow made cold,
Today it's frozen in a lovely whiteness.

And when love cuts us, tomorrow heals

[•] Vertime naudotasi *Dabartinės lietuvių kalbos žodynu* (Vilnius, Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 2000). Daiktavardinės veiksmazodžių formos neįskaitytos.

Our frantic wounds, and love darkens with kindness.
Yesterday lives today and won't exchange
Its gift of life for a lasting strangeness.

Make our dark words, like oceans breaking,
Avoid that world, where hearts freshly broken
Slowly leave their beds. For when love senses
The turning of desire, the cold is everlasting.

Or blame the summer. While sleeping under ground,
It forgives winter's seizure, three times named and forgotten.

Homosyntactic Translation: All major parts of speech (nouns, verbs, adjectives, adverbs) are replaced by other words of the same kind – verbs for verbs, nouns for nouns, and so on – leaving only the syntax of the original in place. The original work “whispers” through the old structure to the new poem.

Homosintaksinis vertimas

O žiema, sužvarbėki, net jei būna
Už vasaros tava žolė žalesnė,
Juk ją dar neseniai vėsino sniegas,
O šiandien šąla – žavi baldama.

Kai meilė skaudina mus, nors rytojus gydo
Gilias žaizdas, ji romiai niaukias.
Vakar ir vėl atgis šiandieną, ir tikrai
Gyvybės dovio į keistumą nemainys.

Tegu šie žodžiai jūra šėls, pasaulio
Venk to, kur ką tik širdys dvi sudužusios
Iš lėto sveiksta. Nes kai meilė jaučia
Silpnėjant aistrą, šaltis ima smelkti.

Ar kaltink vasarą. Tūnodama po žemėm
Atleidžia žiemai pagrobimą ji triskart užmaršingiau.

Homosintaksinis vertimas: Visos pagrindinės kalbos dalys (daiktavardžiai, veiksmažodžiai, būdvardžiai,rieveiksmiai) pakeičiami kitais tos pačios rūšies žodžiais – veiksmažodžiais – veiksmažodžiais, daiktavardžiais – daiktavardžiais ir t.t. – nekeisdami tik originalo sintaksės. Originalus eilėraštis pro senąją struktūrą kažką „šnabžda“ naujajam.

Haikuisation

Love, renew thy force.

Thy edge should blunter be than
tomorrow-sharpened.

Haikuisation: The original work is converted to the Japanese form of haiku.

Suhaikinimas

Atgyk vėl, meile.
Tavo ašmens bukesni
už ryt galastus.

Suhaikinimas: Originalus kūrinys perkuriamas japonišku haiku.

Course Description

Shakespeare: Non-dramatic Verse (ENG 619). In this senior seminar emphasizing Shakespeare's lyric production, we'll focus exclusively and intensively on Sonnet 56, which perfectly displays the great poet's vulnerability and craft. Using a variety of critical approaches, from the Marxist and Feminist to Deconstruction, Gender Studies, and Queer Theory, we will examine the poem's palimpsestic structures of meaning. Was Shakespeare intimate with the reckless Lord Southampton, who funded construction of the Globe Theater? When love's summer comes to winter, what season of love renews it? Course requirements include a fifty-six page seminar paper employing at least two of the above critical schemes. Formalist readings are disallowed. All papers and class discussions must relate to the historic collapse of dominant systems of sense making in the post-Soviet period. Prerequisites: English Composition I and II or concurrent enrolment in those classes.

Course Description: The form of the course description is well-known to college students. The form is characterized by compression, use of academic jargon, and a striving to make the course seem "sexier" than it really is.

Kurso aprašymas

Shakespeare: Nedramatiškas eilėraštis (ENG 619). Šiame baigiamajame seminare akcentuodami Shakespeare'o lyrinę kūrybą išskirtinai sutelksime dėmesį į 56 sonetą, kuriame tobulai atsiskleidžia didžiojo poeto pažeidžiamumas ir meistriškumas. Naudodamiesi įvairiais kritikos metodais – nuo marksistinio ir feministinio iki rekonstrukcijos, lyčių studijų ir gėjų teorijos – išstirsime palimpsestines šio eilėraščio reikšmės struktūras. Ar Shakespeare bendravo artimai su lengvabūdiu lordu Southamptonu, rėmusiu *Globe* teatro statybą? Kokios meilės vasara nusitęsia į žiemą, kokios meilės metlaikis ją atgaivina? Vienas kurso reikalavimų – penkiasdešimt šešių

puslapių apimties seminaro rašto darbas, panaudojant ne mažiau dviejų minėtų kritikos schemų Formalistiniai aiškinimai nepriimtini. Visi rašto darbai ir diskusijos seminarų metu turi sietis su istoriniu vyraujančių prasmų kūrimo sistemų žlugimu posovietiniu laikotarpiu. Būtinės sąlygos: Anglų rašymas I ir II arba dabartinės šių kursų studijos.

Kurso aprašymas: Šią kurso aprašymo formą puikiai pažįsta koledžų studentai. Jai būdingas glaustumas, akademinis žargonas ir pastangos pavaizduoti kursą patrauklesnį, negu jis iš tikrųjų yra.

Answering Machine

Friday, 10:30 p.m. You have reached Hilary. I'm either on the phone or unavailable at this time. Please leave a message.

Hey, Hilary, this is Josh. I'm really sorry about this evening. I thought our reunion would work out better. I'm calling to see if we can make another date, maybe for coffee. That was just a slip of the tongue. I didn't mean any harm, honest. I mean, bumping into each other by accident like that, it's fate, you know? It's been a long time since we dated in college, and as soon as I saw you drinking Corona, our favorite beer, I knew I missed you, even though of course I was the one to break it off. Anyway, sorry. You left your makeup case at the bar. If you'd like to meet for breakfast, I'll bring it along. Sleep tight.

Friday 11:02 p.m. You have reached Hilary. I'm either on the phone or unavailable at this time. Please leave a message.

I know you're home, Hilary. I can feel it. Pick up the phone, please, before I lose my famous temper. Isn't that what you called it, my "famous temper"? I'm waiting... OK, I'm going to hang up now. I'm hanging up. I have your makeup case. Let's meet for breakfast. Give me a call.

Saturday 12:30 a.m. You have reached Hilary. I'm either on the phone or unavailable at this time. Please leave a message.

Hilary, hi, this is Josh. You're probably out for the evening, I guess with that guy at the bar. Anyway, when you get in, no matter how late, please give me a call. I found your makeup case, I think I mentioned that – it's not the best color for you, by the way – and I just want to say that I've never had an experience as deep as ours, and I never expect to feel as good as that, ever, ever, with anyone else. It's a blessing, sweetheart – I hope you don't mind my calling you that, after all this time – to have shared what shared, our eyes as full as our appetites, our appetites as wide as oceans... Hey, OK, I'm quoting Shakespeare, our favorite poet, right? So give me a call. The cosmos is turning and turning and we're {BEEP} {BEEP} {BEEP} {BEEP}. Shit, the tape is full. Hilary if you're {BEEP} there I {BEEP} love you {BEEP} as always {BEEP}.

Saturday, 7:30 a.m. You have reached Hilary. All others but Josh, hang up now. OK, if this is Josh, please fuck off. Don't call me again, ever. Don't walk into a bar when you know

I'm there, you freaking stalker! Stop driving past my house. Stop calling my mom's number in New Jersey. We had a blind date, all right, I was home by nine. That was six years ago! Yes, the Shakespeare is lovely, yes I majored in English, but your shore and my shore don't even know the same language. Mars calling Josh! Mars calling Josh! [Slams phone to its cradle]

Saturday, 9:03 a.m. You have reached Hilary. I'm either on the phone or unavailable at this time. Everyone except Josh leave a message.

I know it's all an act, Hilary, a big act – pathetic, really. As Shakespeare said, don't kill our love with your dullness. Let's go for the fullness. What I got contracted would split your shore. Be my interim forever (that's Shakespeare again). I'll warm you in the winter, treasure you in summer...

– Hello? Is this Josh?

– Hilary?

– No, it's her roommate, Claudia. I just moved in.

– Nice to meet you, Claudia. Is Hilary there?

– She's sleeping over at her boyfriend's.

– Oh.

– But how about meeting me for breakfast? I'm kind of hungry, if you know what I mean. How about Cornfield's in ten minutes? You can bring the make-up case.

– OK, Claudia. But don't tell Hilary, OK?

Atsakiklis

Penktadienis, 22.30. Jūs paskambinote Hilarei. Aš ir klausau, ir šiuo metu negaliu kalbėti. Prašau palikti žinutę.

Labas, Hilare, čia Džošas. Nuoširdžiai atsiprašau už šį vakarą. Tikėjausi, kad šis mudviejų susitikimas išeis geresnis. Skambinu norėdamas pasiteirauti, ar galėtume paskirti kitą pasimatymą, kad ir puodeliui kavos. Šis buvo paprasčiausias apsirikimas. Aš tikrai nenorėjau įžeisti, garbės žodis. Noriu pasakyti, kad šitos netikėtas susidūrimas – tai lemtis, supranti? Daugybė laiko praėjo nuo to pasimatymo koledže, bet vos tik pamačiau tavo geriančią „Karūną“, tavo mėgstamą alų, supratau, jog esu pasiilgęs tavęs, net jei, žinoma, aš buvau tas, kuris nutraukė santykius. Šiaip ar taip, atsiprašau. Palikai savo kosmetinę bare. Jei norėtum susitikti pusryčiams, atneščiau ją. Saldžių sapnų.

Penktadienis, 23.02. Jūs paskambinote Hilarei. Aš ir klausau, ir šiuo metu negaliu kalbėti. Prašau palikti žinutę.

Žinau, kad esi namie, Hilare. Jaučiu tai. Pakelk ragelį, prašau, kol nepraradau savo garsiosios savitvardos. Ar ne tu tai pavadinai mano „garsiąja savitvarda“? Aš laikiu... Gerai, aš padėsiu ragelį. Dedu. Turiu tavo kosmetinę. Susitikime pusryčiams. Paskambink man.

Šeštadienis, 00.30. Jūs paskambinote Hilarei. Aš ir klausau, ir šiuo metu negaliu kalbėti. Prašau palikti žinutę.

Hilare, labas, čia Džošas. Greičiausiai tu ne namie šį vakarą, spėju, kad išėjai su tuo vaikinui iš baro. Šiaip ar taip, paskambink, kai grįši, kad ir kaip būtų vėlu. Radau tavo kosmetinę, atrodo, tai jau minėjau – tai ne pati tau tinkamiausia spalva, tarp kitko – ir aš tenorėjau pasakyti, kad niekada nepatyriau tokių gilių jausmų kaip su tavim ir niekada nebesitikiu taip gerai jaustis, niekada, niekada, su kuria nors kita. Tai palaima, brangioji – tikiuosi, tu nepyksti, kad sakau tau tai po šitiek laiko – dalintis tuo, ką turime, mūsų akis, tokias pilnas kaip mūsų geismai, mūsų geismus, tokius plačius kaip jūros... O, cituoju Shakespeare'ą, tavo mėgstamą poetą, tiesa? Tad paskambink. Visata sukasi ir sukasi, ir mes [pypt, pypt, pypt, pypt]. Šūdas – baigėsi juosta. Hilare, jei esi [pypt] ten, aš myliu [pypt] tave kaip visad [pypt].

Šeštadienis, 07.30. Jūs paskambinote Hilarei. Visi, išskyrus Džošą, tuojau pat padėkite ragelį. Gerai, jeigu tu Džošas, prašau, atsiknisk. Niekada daugiau man nebeskambink. Neperženk baro slenksčio, jei žinai, kad aš esu ten, tu pamišęs persekiotojau. Nustok važinėti pro mano namus. Nustok skambinti mano mamai į Njudžersį. Na, buvome mes paskyrę pasimatymą nepažinodami vienas kito, tegu, aš grįžau namo prieš devynias. Tai buvo prieš šešerius metus! Taip, Shakespeare puikus, taip, studijavau anglų, bet mano krantas ir tavo krantas net nekalba ta pačia kalba. Marsas skambina Džošui! Marsas skambina Džošui! [Trenkia ragelį.]

Šeštadienis, 9.03. Jūs paskambinote Hilarei. Aš ir klausau, ir šiuo metu negaliu kalbėti. Prašau palikti žinutę.

Žinau – visa tai tik vaidyba, Hilare, gera vaidyba, patetiška, iš tiesų. Kaip sakė Shakespeare, nežudyk mūsų meilės savo vangumu. Siekime pilnatvės. Tai, kam aš pasižadėjau, atplėš tavo krantą. Būk mano laikotarpis amžinai (tai ir vėl Shakespeare). Sušildysiu tave žiemą, branginsiu tave vasarą...

- Alio? Čia Džošas?
- Hilarė?
- Ne, čia jos kambariokė Klaudija. Aš ką tik įsikrausčiau.
- Malonu susipažinti, Klaudija. Ar Hilarė namie?
- Ji nakvoja pas savo vaikiną.
- Ak.
- Bet kaip dėl tų pusryčių kartu? Aš tam tikra prasme alkana, jei supranti, ką turiu omeny. Ką jei pas *Cornfieldą* už dešimties minučių? Gali atnešti tą kosmetinę.
- Gerai, Klaudija, tik nesakyk nieko Hilarei, gerai?

Mathematical

- (1) love x (force < renewal) = love (force – renewal) ≠ 0
- (2) return of love = $\frac{(\text{love} - \text{love}) - 14 \times \text{hunger} + \text{feeding}}{\text{fullness} - \text{dullness} \div \text{ocean} + \text{interim}}$

$$(3) \quad \text{winter} - \text{care} \times \text{summer} + \text{rare} = \text{♀} + \text{♂} \times \text{☼}^3 \div \pi$$

Matematinis

$$(1) \quad \text{meilē} \times (\text{galia} < \text{atsinaujinimas}) = \text{meilē} (\text{galia} - \text{atsinaujinimas}) \neq 0$$

$$(2) \quad \text{meilēs grāža} = \frac{(\text{meilē} - \text{♪}) - 14 \times \text{alkis} + \text{valgymas}}{\text{sotumas} - \text{vangumas} \div \text{jūra} + \text{laikas}}$$

$$(3) \quad \text{ziema} - \text{vargai} \times \text{vasara} + \text{karštis} = \text{♀} + \text{♂} \times \text{☼}^3 \div \pi$$

Vertē Kornelijus Platelis

Rūta MEŽAVILKA

(Latvia)

Rūta Mežavilka, poet, playwright, prose-writer, was born in 1971 in Riga. She graduated from J. Rozentalis Art School, Art Academy of Latvia (graphics specialization), studied scenography and the direction of film and video. She worked as a teacher of drawing, as well as an animator and a computer graphics specialist and a paste-up artist. Her first collection of poems „Kasdieniai gyvenimai“ (“Daily Lives”) was published in 2005. Her two plays were staged in Latvia and Berlin. At the moment she is finishing her novel and is planning to write a book about her father, the artist Ugnis Mezavilks. Her poems are snapshots of reality, the gallery of design. “More reality, less knitting”, – says the artist. E-mail: mezhavilka@yahoo.com

Ave, Caesar, morituri te salutant

reiz man bija draudzene dzejniece bezdarbniece
viņa ģērbās melnās un plandošās drēbēs
un mazliet izskatījās pēc japānietes
bija studējusi filozofiju
un mācījusies gleznot
mēs vazājāties pa šaubīgām un nomaļām ielām
runājot par dzīvi un malkojot lētu vinčiku
bija deviņdesmito sākumgadi

kādā pagalmā atradām uzrakstu uz garāžas sienas:

ave caesar, morituri te salutant

un mums radās ideja filmai
cilvēks, filmas varonis, iet cauri visādām fabrikām, slimnīcām,
ēdnīcām, stacijām, kapsētām, redakcijām,
skolām un tirgiem

utt., utt.

viņš iet un iet, un iet, skatīdams pasaules daudzveidību
līdz atduras sienā ar uzrakstu
rīta saule apmirdz viņa skumjo un mazliet jau nodzerto seju

ave caesar, morituri te salutant

mums likās – ļoti izcils mākslas darbs būs šī filma
pasaule taps labāka tās iedarbībā, un visi mūs uzslavēs
lieki piebilst, filma tā arī netika uzņemta

ave caesar, morituri te salutant

draudzene sen vairs nav dzejniece bezdarbniece
es pat nezinu, ko viņa tagad dara
varbūt strādā kādā reklāmu aģentūrā
un raksta tekstus, kam jāveicina ļaužu alkatība
bet varbūt sieviešu žurnālā
intervē klimaksa skartas slavenības,
histēriskus politiķus un viņu blondīnes mīļākās
un mīļāko mīļākos
un viņu brīnumdarītājus – plastikas ķirurgus
kosmetologus, dietologus, narkologus
bet vakaros bijusī dzejniece pēta spogulī seju –
seja vīst un vīst, par spīti brīnumdaru pūlēm
tak izmisums acīs – tas gan ir nevīstošs

bet varbūt viņa ir gandrīz laimīga divbērnu māte
vīrs uzņēmējs, privātmāja ārrīgā un kredīts solīdā bankā
vīram ir blondīne mīļākā, bet visumā dzīve ir skaista
viņa apmeklē vecāku sapulces un ziedo labdarībai
saulainās pēcpusdienās rosās pa dārzu
pļauj mauriņu, cērpj dzīvžogus
un iztēlojas, cik labi būtu
iedurt dārza šķēres vīra blondīnes baltajā kaklā

varbūt
neesam sen tikušās

ave caesar, morituri te salutant!

Rūta MEŽAVILKA
(Latvia)

Rūta Mežavilka, poetē, dramaturgē, prozininkē, gimē 1971 metais Rygoje. Baigē J. Rozentalio meno mokyklā, Latvijos meno akademijā (mokēsi grafikos), studijavo

scenografiją bei kino ir video režisūrą. Dirbo piešimo mokytoja, animatore, kompiuterių grafike, maketuotoja. 2005 m. išėjo pirmasis jos eilėraščių rinkinys „Kasdieniai gyvenimai“. Dvi jos pjesės buvo pastatytos Latvijoje ir Berlyne. Šiuo metu ji baigia rašyti romaną ir žada parengti knygą apie savo tėvą, menininką Ugį Mežavilką. Visi jos eilėraščiai yra atėję iš tikrovės, tai lyg ir momentinės nuotraukos, eskizų galerija. „Daugiau tikrovės, mažiau mezginukų“, – sako menininkė. El. paštas mezhavilka@yahoo.com

Ave, Caesar, morituri te salutant

kartą turėjau bičiulę poetę bedarbę
vilkėdavo ji plazdančius juodus rūbus
ir panėšėjo į japonę
ji buvo studijavus filosofiją
ir mokiusis tapyti
mes trainiodavomės nuošaliom siaubingom gatvėm
kalbėdamos apie gyvenimą, gurkšnodamos pigų vynelį
buvo pradžia devyniasdešimtųjų

ir ant garažų sienos viename kieme mes radom užrašyta:

ave caesar, morituri te salutant

tada išaudėme idėją filmui
žmogus, filmo herojus, vis eina į visokius fabrikus, ligonines,
valgyklas ir stotis, kapus, redakcijas,
mokyklas ir turgus
ir t. t., ir t. t.
jis eina, eina, eina, stebėdamas pasaulio įvairovę
kol atsitrenkia sienon su užrašu
jo liūdną, kiek pragertą veidą apšviečia ryto saulė

ave caesar, morituri te salutant

mums rodėsi – šis filmas bus galingas meno kūrinys
jo paveiktas pasaulis taps geresnis, ir mus visi pagirs
ką bepridurti, filmo taip ir nepastatė

ave caesar, morituri te salutant

bičiulė jau seniai nebe poetė, ne bedarbė
net nežinau, ką ji dabar beveikia
gal dirba kokioje reklamos agentūroj
ir pyškina tekstus, kad masių alkį didintų
o gal tarnauja moterų žurnalui
ir ima interviu iš klimaksinių įžymybių,

pasaulis ir tave
jau peržengs
ir, smēliui girgždant tarp dantu,
vien tešnabždēsi – ak, už viską dēkui

ar link šviesos tavasis kelias vedē?
ar saulē augsino jį iki soties?

dar valandos, dar daugel valandų, kurias teks iškentėti
bet niekis – visada yra
švarus, nepalytėtas horizontas

* * *

pārāk garas ziemas naktis
bezmiega un cigarešu sīvums
uzkrājas pelnutraukos
un plūst pāri malām, izplatot rūgtuma
smaržu
(tas kaut kur jau dzirdēts?)

aizvilkt žalūzijas, neredzēt tumsu
ieslēgties sintētiskās skaņās
ieslēgties ritmā

skūpstīties, līdz sprēgā lūpas
meklējot siltumu, meklējot patvērumu
skūpstīties, līdz asinis plūst no mēles
iespiesties visos dobumos,
meklējot glābiņu, meklējot patiesību
virzīties, atrodot ritmu

no rīta viss būs savādāk
jā, no rīta būs savādāk
sniega kristāli vizuļos saulē
un sāpēs acis

* * *

žiemos naktys per ilgos
nemigos ir cigarečių kartumas
perpildo pelenines
ir liejasi per kraštus, skleisdamas
kartēlio kvapą
(tai kažkur jau girdēta?)

uždaryti žaliuzes, nematyti tamsos
įsijungti į sintetinius garsus
įsijungti į ritmą

bučiuotis, iki sutrūks lūpos
ieškant šilumos, ieškant prieglobsčio
bučiuotis, iki kraujas pasrūs iš liežuvio
įsispausti į visus įdubimus,
ieškant išsigelbėjimo, ieškant tiesos
judėti, atrandant ritmą

ryte visa bus jau kitaip
taip, ryte visa bus jau kitaip
saulėje žybčios sniego kristalai
ir skaudės akis

fragmentarijs II

Metala mirdzums saulrieta staros bija neizturams.
Priekšējais stikls izsists, riteņi ietriekti motorā.
Triečiena spēks bijis milzīgs. Stikla lauskas
sagriezušas sēdekļu maigo ādu.
Gaiši brūno, ļoti dārgo ādu.
Tumši plankumi. Ļoti tumši plankumi.
Mēs braucām garām klusēdami. Kāpēc
neviens to vēl neaizvāc?

draugi draugi draugi
kuresatkāpēcirklusumskāpēcatsaucas
svešas balsis švīkstoņa vados digitāli
klusuma čuksti
abonements, kuram jūs zvanāt, ir slēgts
impulss aizvēcinās visumā impulss ceļos mūžīgi
zvaigznes klusēs impulss ceļos
neviensnezinākur ceļo gabriels kur ceļo marija
jānis un milda kur ceļo
tie kuri mīlēja vēju sejā matos vēju
uz lielceļa braucot ar 200 km stundā

Neuztraucies, tas puisis mūs redz!
Tas kungs no augstumiem redz mūs.
Viņam pieder visas šosejas,
visi tilti, visas dzelzceļa pārbrauktuves,
visi strupceļi un krustojumi.
Neuztraucies, tas puisis redz.

fragmentariumas II

Metalo spindesys saulėlydžio spinduliuose buvo nepakenčiamas.
Priekinis stiklas išdaužtas, ratai suvaryti į motorą.
Smūgio būta beprotiško. Stiklo duženos
supjausčiusios minkštą sėdynių odą.
Šviesiai rudą, labai brangią odą.
Tamsios dėmės. Labai tamsios dėmės.
Mes važiuojame pro šalį tylėdami. Kodėl
dar niekas to neišgabeno?

draugai draugai draugai
kuresatekodėtylakodėlatsiliepia
svetimi balsai švilpimas laiduose
tylos šnabždesiai
abonentas, kuriam skambinate, išjungtas
impulsas išsklendžia visaton impulsas kelias amžinai
žvaigždės tylės impulsas kelias
niekas nežino kur keliauja gabrielis keliauja marija
janis ir milda kur keliauja
tie kurie mylėjo vėją į veidą vėją į plaukus vėją
greitkeliu lekiant 200 km per valandą

Nesijaudink, tas vaikinai mus mato.
Tas ponas iš aukštumų mato mus.
Jam priklauso visi keliai,
visi tiltai, visos geležinkelio pervažos,
visi akligatviai ir kryžkelės.
Nesijaudink, tas vaikinai mus mato.

Vertė Erika Drungytė

Abel MURCIA

(Spain)

Abel Murcia Soriano, poet, translator, was born in 1961 in Vilanova i la Geltru. He studied Spanish philology at the University of Barcelona, and has taught Spanish at the University of Lodz and Warsaw, and at Santandero International University of Mendes Pelajo. He has published various dictionaries and Spanish language textbooks for foreigners. In the beginning of 2008 “Bartleby Editores” published his first collection of verse, “43rd Kilometer”. Two other collections, and another with poems by Catalanian poet Xavier Farré and Mexican poet Gerardo Beltrán are about to appear in the near future. Murcia’s poems were translated into Italian, Lithuanian, Polish and Portuguese. He works as director of the Cervantes Institute in Krakow. E-mail: abelams77@hotmail.com

La bicicleta

Montar en bicicleta:
el sueño de una infancia que apenas si recuerda
quien cumple el viejo rito de crecer con los años.

La impresión del regalo,
ese violento golpe a la altura del pecho,
el orgullo de amos que nos nubla los ojos,
un nudo en la garganta que corta las palabras:
ahora me siento dueño del tiempo y el espacio,
y al salir del colegio volveré pronto a casa.

La libertad corría atada a una cadena
que ruidosa movía dos ruedas sin destino:
el barrio era mi reino,
la bici, aquel caballo que yo montaba en sueños.

Sucede con los reinos, el mío ya no existe.
Mi caballo descansa en algún cementerio,
y aquella libertad tiene forma de rueca;
dos ruedas silenciosas deshilan mi destino.

Abel MURCIA

(Ispanija)

Abel Murcia Soriano, poetas, vertėjas, gimė 1961 metais Vilanovoje i la Geltru, studijavo ispanų filologiją Barselonos universitete, dėstė ispanų kalbą Lodzės, Varšuvos bei Santandero tarptautiniame Manendeso Pelajo universitete. Yra išleidęs įvairių žodynų bei ispanų kalbos vadovėlių užsieniečiams. Į ispanų kalbą išvertė nemažai lenkų poetų kūrybos. Šių metų pradžioje leidykla „Bartleby Editores“ išleido pirmąją jo poezijos knygą „43 kilometras“ („Kilómetro 43“). Netrukus knygynuose turi pasirodyti dar du jo rinkiniai, taip pat bendras eilių rinkinys su kataloniečių poetu Xavier Farré bei meksikiečių poetu Gerardo Beltrán. Jo poezija versta į lietuvių, lenkų, italų, ir portugalų kalbas. Šiuo metu Murcia yra Servanteso instituto Krokuvoje direktorius. El. paštas: abelams77@hotmail.com

Dviratis

Važiuoti dviračiu:
vaikystės sapnas, kurį tegali prisiminti,
atlikdamas senovinį ritualą – augti su metais.

Dovanos įspūdis,
tas staigus smūgis krūtinės aukštyje,
šeimininkų pasididžiavimas, aptraukiantis mums akis,

gumulas galugerkly, užkertantis žodžius:
dabar jaučiuos laiko bei erdvės valdovas,
ir išėjęs iš mokyklos, netrukus pasieksiu namus.

Laisvė bėgo pririšta prie grandinės,
garsiai sukančios du ratus, ne likimo:
kvartalas buvo mano karalystė,
dviratis – žirgas, kuriuo jodinėjau sapnuos.

Taip jau nutinka karalystėms – maniškės jau nebėra.
Mano žirgas ilsisi kažkuriose kapinėse,
o ta laisvė įgavo luito pavidalą;
du tylūs ratai išlaisvina mano likimą.

Desesperación

Entre un cuerpo y un cuerpo
otros tantos espacios de sorprendente nada.
Y al fondo, al otro lado, se levanta tu espalda
como un acantilado que busca a su suicida.

Neviltis

Tarp kūno ir kūno
Tiek daug kitų stebėtinai niekieno erdvių.
Ir gilumoje, kitoje pusėje, pakyla tavo nugara
kaip praraja, ieškanti savo savižudžio.

Noches de hotel

Me despierto de noche.
Me acechan los colores dormidos de las cosas:
los grises y los negros y los blancos
son dueños momentáneos
de diez o doce metros de universo,
y necesito nombres que les den consistencia:
silla, cama, mesita, alfombra, vaso, lámpara,
cortina, cenicero, espejo, mini-bar .

No sé si será extraño que me suceda esto
casi siempre en los viajes. No sería capaz
de recordar el nombre de los muchos hoteles
en los que me he escondido

entre objetos idénticos de otros muchos hoteles.
Me asusta recordar que vuelvo a estar de viaje
en un espacio ajeno que creo familiar
a fuerza de saber qué objetos me rodean.
Mañana no sabré en qué lugar del mundo
quise ser y no fui,
pero sabré que había una cama, una silla,
una lámpara, un vaso, una alfombra, un espejo,
cortina, mini-bar, cenicero y mesita.
No ser es tan difícil que uno no puede solo.

Naktys viešbutyje

Nubundu naktį.
Pažadina daiktuose miegančios spalvos:
tai pilkos, tai juodos, tai baltos –
tie trumpalaikiai dešimties
ar tuzino visatos metrų valdovai,
ir man reikia vardų, kurie jiems suteiktų buvimą:
kėdė, lova, staliukas, kilimas, stiklinė, šviestuvai,
užuolaida, peleninė, veidrodis, mini baras.

Nežinau, ar derėtų stebėtis, kad man keliaujant
tai nutinka beveik kas kartas. Negalėčiau
prisiminti daugelio viešbučių pavadinimų,
kuriuose teko glaustis
tarp tokių pat daiktų kaip visur.
Man bangu susivokti, jog vėl keliauju
svetimoje erdvėje, kurią vadinu sava,
vien dėl to, kad atpažinau mane apsupusius daiktus.
O ryt nežinosiu, kurioje pasaulio vietoje
norėjau būti ir nebuvaу,
bet žinosiu, kad tenai yra viena lova, viena kėdė,
vienas šviestuvai, viena stiklinė, vienas kilimas, vienas veidrodis,
užuolaidos, mini baras, peleninė ir staliukas.
Nebūtis tokia sunki, kad žmogus neištveria vienas.

* * *

Así, vista de lejos,
te diría
que esta historia
no pudo ser más que imposible.
Primero, las cosas ocurrieron a destiempo,
aunque no el suficiente.

Tampoco acompañaba
el no haber encontrado el mismo espacio.
Desde tus grises soles del invierno
no resultaba fácil concebir
el azul transparente de mis mares.
Tus juegos y los míos
no compartieron hojas del libro de la infancia.
Tus nombres y los míos
les resultan ajenos a los niños que fuimos.
En eso de la vida recorrimos caminos
que no se entrecruzaban.

Un día hasta el azar
dejó de ser perfecto. Quizá sólo un segundo.
Si acaso, poco más.

Y ya ves,
aquí seguimos,
mirando sorprendidos nuestro encuentro
desde esta inexplicable obstinación
en llevarle al universo la contraria.

* * *

Taip, žvelgdamas iš tolo,
ištardčiau tau,
kad ši istorija
negalėjo būti labiau nei neįmanoma.
Pirmiausia, viskas nutiko prieš laiką,
nors ir nepakankamą.
Be to, dar nesugebant
atrasti bendros erdvės.
Ir tavo pilkųjų žiemos saulių
nebuvo lengva priimti
į perregimą mano jūrų mėlį.
Tavo žaidimai ir mano
nesutilpo į tas pačias vaikystės knygas.
Tavo vardai ir manieji
buvo svetimi tiems vaikams, kuriais mes buvome.
Todėl per gyvenimą žingsniavom keliais,
kurie nesikirto.

Vieną dieną netgi pati aistra
tapo nebetobula. Galbūt vos sekundei.
Lyg tarp kitko, gal kiek daugiau.

Ir štai pati matai,
iš tena keliaujam pirmyn,
nustebę stebėdami mūsų susitikimą,
iš to nesuvokiamo priešiškumo,
padedančio iškęsti visatos šaltį.

* * *

Colecciono cajas de latón, de madera,
de piedra, de laca china, de bambú,
de hojas de palmera, de papel maché,
de cartón, de tela, de plástico.

Las lleno de cosas. De entradas de teatro, de cine,
de tarjetas de restaurantes, de billetes de metro,
de publicidad, de notas ilegibles que yo mismo escribí,
de números de móvil –sin nombre,
como no podía ser de otra manera-,
de teléfonos, direcciones,
códigos secretos de un desconocido
que tiene mi letra y usa mi misma pluma
de tinta marrón,
de clips, chinchetas, *post its*, facturas de taxi,
tarjetas de parking, marcapáginas
que nunca han visto un libro y que no lo verán,
de piedras con formas curiosas,
de trozos de madera, de hojas secas,
de flores también secas,
de monedas, de billetes de curso legal
de países en los que he estado
y en los que no he estado,
y de todo lo que creo que forma parte de mí
de alguna manera
por incomprensible e inexplicable
que pueda resultar a los demás.

Al principio
las cajas tienen un lugar privilegiado
encima de las mesas, de las estanterías,
de los muebles,
pero poco a poco se van retirando de mi vista
y con ellas esa memoria de mi vida
que queda recogida en su interior.
Con el tiempo cuando tropiezo
con una de ellas por azar
me sorprende encontrar

en su interior
las huellas de alguien que fui.

En esas ocasiones
no puedo dejar de pensar
que es una gran suerte
que nunca hayas cabido
en ninguna de mis cajas.

* * *

Kolekcionuoju žalvarines, medines,
akmenines, kinų popieriaus, bambukines,
palmės pluošto, papje mašė,
kartonines, medžiagines, plastikines dėžes.

Pripildau jas daiktų. Teatro, kino bilietų,
restorano kortelių, metro bilietų,
reklamų, neįskaitomu, mano paties rašytų raštelių,
mobiliųjų numerių – be vardų,
lyg būtų galėję būti kitaip, –
telefonų, adresų,
nepažįstamojo slaptųjų kodų,
rašančio mano braižu ir besinaudojančio mano plunksna
šviesiu rašalu;
segtukų, kabių, lipnių lapelių, taksi faktūrų,
parkavimo kortelių, knygų žymeklių,
niekada nebuvusių tarp puslapių ir niekada nebūsančių,
įdomių formų akmenukų,
medžio gabaliukų, sudžiovintų lapų,
taipogi sudžiovintų gėlių,
monetų, legaliai kursuojančių banknotų
šalyse, kuriose buvau
ir kuriose nebuvo,
ir to, kas, manau, formuoja mano paties visumą,
vienaip ar kitaip,
kad ir kaip nesuvokiama ir nepaaiškinama
tai gali kitiems atrodyti.

Pradžioje
dėžės turi privilegijuotą vietą
pačiame stalo, spintelių, baldų
viduryje,
bet pamažu jos atsitraukia iš mano regos lauko
ir tuo pačiu atsitraukia ta mano gyvenimo atmintis,
kurią buvau prisiėmęs savo vidun.

Einant laikui, kai atsitiktinai
susiduriu su vienu iš jų,
nustembu jų viduje
atradęs
buvusio savęs atspaudus.

Tokiomis akimirkomis
negaliu nustoti galvojęs
kaip pasisekė,
kad tu niekada netilpai
nei į vieną iš mano dėžučių.

Cotidianeidad matutina

En este repetir de despertares
apenas nos separan
centímetros de sábana
bajo la imprecisa mirada
del que regresa lento
de los territorios de la noche.
Respondo al tibio tacto de las horas
con jirones de deseo
en las palmas de las manos,
en las yemas de los dedos,
en los pliegues
de tu piel y mi piel
reinventando las horas
de cada amanecer.
Agarrado a tus labios
espero que llegue la tormenta
de esta retahíla de días
que me persiguen.

Rytinė kasdienybė

Kas kartas nubudus
mus skiria vos keli
antklodės centimetrai
po klajojančiu žvilgsniu,
iš kurio pamažu sugrįžta
nakties teritorijos.
Atsakau drungnai valandoms prisilietus
geismo atplaišomis
į rankų plaštakas,

į pirštų atspaudus,
į tavo odos ir mano odos
įdubimus
kas kartą atrandant vis naujos
aušros valandas.
Įsisiurbęs į tavo lūpas
laukiu ateinant audros
iš tų, mane persekiojančių, dienų
sumaišties.

* * *

No creo que en Venecia
le pongan nuestro nombre
a ninguna de sus calles,
ni en Milán, ni en Viena,
ni tampoco en Florencia,
por no hablar de París, Barcelona,
Varsovia, Moscú, o tantos y tantos
otros sitios que un día visitamos.
No es de extrañar,
nosotros tampoco
les pusimos a los hijos que no tuvimos
ningún nombre de ciudad.
Cuánto rencor
en este ignorar nuestra existencia.

* * *

Nemanau, kad Venecijoje
mūsų vardu bus pavadinta
kuri nors jos gatvė,
nei Milane, nei Vienoje,
nei taipogi Florencijoje,
jau nekalbant apie Paryžių, Barseloną,
Varšuvą, Maskvą ir dar daugely
kitų miestų, kuriuose kažkada lankėmės.
Ir nevertėtų stebėtis,
nes mes taipogi
nepavadinome savo neesamų vaikų
nei vienu iš didmiesčių vardų.
Kiek nuoskaudos
dėl taip ignoruojamo mūsų buvimo.

Tu piel junto a mi piel, eso es lenguaje

Félix Grande

Un día me robaste las palabras.
Te las fuiste llevando
como si recogieras mi desorden.
A cambio me dejaste
el orden del silencio,
retumbando insondable en la memoria.
Como todas las noches
-no renuncio a encontrar de nuevo mi lenguaje-,
en las sábanas busco
el alfabeto herido de tu cuerpo.

Tavo oda šalia manosios, tai tikroji kalba

Félix Grande

Vieną dieną išvogeį iš manęs žodžius.
Pasiėmei juos taip,
tarsi kuoptum mano paliktą betvarkę.
Mainais palikai man
tvarką tylos,
be garso atguldama į atmintį.
Bet kaip ir kitomis naktimis
– vis neatsisakau minties iš naujo atrasti savo kalbą, –
tarp paklodžių ieškodamas
tavo įžeisto kūno raidyno.

* * *

cuando amanezca
estaremos más solos
pero habrá luz

* * *

kai išauš
būsime dar vienišesni
bet tvyros šviesa

Stasys JONAUSKAS
(Lietuva)

Stasys Jonauskas, poetas, gimė 1948 Gėsaluose, Skuodo rajone, baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją ir Maskvos M.Gorkio instituto aukštuosius literatūros kursus. Yra išleidęs 9 eilėraščių rinkinius, kurių vienas skirtas vaikams. Gyvena Skuode, dirba vietinio laikraščio „Mūsų žodis“ redakcijoje. Jotvingių premija jam suteikta už eilėraščių rinktinę „Žolės balsas“ (Vilnius, „Vaga“, 2004).

Tai naktis

Ir nebus pagailėta nė vieno.
Nesulauks, kol saulė atvės,
Ima stingti rievė ant kamieno, -
Taip mirties ratilai po erdves

Išsisklaido – nereikia būti
Ir nebūti nereikia tada,
Kol sudyla rievė: po truputį
Prisiartina valanda,

Ir sušvinta dangus atsivėręs –
Kam neskirta – neatsibus.
Lieka žemės usnys ir svėrės
Jau anapus šitos ribos.

Ten į krantą jau kraujo putą
Ima plakti bangų netektis.
Ir gyvenimo tarsi nebūta:
Atsidaro erdvė. Tai naktis.

Žvaigždės lyg abejodamos kabo.
Kierkegard'as: Arba – arba.
O eilėraštis viso labo –
Tik žmonių ritmizuota kalba.

Stasys JONAUSKAS
(Lithuania)

Stasys Jonauskas, poet, was born in Gėsalai, Skuodas district, and graduated from the Academy of Agriculture and Literary Courses of M. Gorki Institute in Moscow. He has published nine collections of poems including one for children. He lives in Skuodas and

works for a local newspaper. He was awarded the Jotvingiai Prize for his selected poems „Žolės balsas“ (Vilnius, „Vaga“, 2004).

This Is Night

And no one will be pitied.
None will see how the sun cools,
The rings of the tree trunk stiffen, –
That's how death's circles diffuse

Through the skies – it's not necessary to be
And not necessary to not be then
While the tree ring wears out: slowly
The hour draws near,

And heaven, opened, lightens –
Who is not chosen will not waken.
Earth's thistles and charlocks
Remain on the other side of this border.

There toward shore the waves' loss
Begins to beat a foam of blood.
As if there was no life:
The skies open. This is night.

Stars hang as if in doubt.
Kierkegaard: Either-Or.
And the poem all in all –
Only peoples' rhythmical talk.

Blakės

Gero vardo neturi, o reikia gyventi,
Neįmanoma pasitaisyti ir būti naudingai visuomenei.
Gyvybė yra – jos parako nesunaikinsi,
Nesunaikinsi galvojimu, kad pats esi geresnis.

Keturiasdešimt tūkstančių rūšių. Lietuvoj – keturi šimtai penkiasdešimt.
Visoms reikia vietos po saule ar po patalais;
Neužtenka visoms – masės šaukia: mirtis parazitams! –
Bet sunku sunaikinti, ką ne pats sugalvojai.

Tik jos nesupranta nieko, ėda, veisiasi nežinodamos,
Kad jas stebi pro mikroskopą, tiria, ko jos negalvoja,
Kad yra daugel dėsnių, daugel būdų atrasti tiesą,

O prarasti ją – dar daugiau.

Gali girgždėti, gali paskleisti kvapą:
„Šis kvapas priklauso nuo tam tikro skysčio,
Kurį pagamina liaukos krūtinės apačioje.“
Štai ir visa giesmelė – nei pridėsi tu ką, nei atimsi.

Žmonės išranda bombas, o blakės – nieko,
Jos nori gyventi kaip devynioliktam amžiui, –
Laikas, matyt, šitų vabalėlių nepalietė –
Jie negali pastipti labiau negu pernai.

Bedbugs

Doesn't have a good name but one has to live,
It's not possible to correct oneself and be necessary to society.
There is life – you can't be destroyed it has gunpowder,
You can't destroy them with thoughts that you are better.

Forty thousand varieties. In Lithuania – four hundred fifty.
Everyone needs a place in the sun or under the sheets;
Not enough for all – the masses shout: death to parasites! –
But it's hard to destroy what you haven't thought of yourself.

Only they understand nothing, eat, propagate not knowing
That they are watched under a microscope, studied, what they don't consider
That there are many facts, many ways to find the truth,
But to lose it – many more.

You can squeak, can release an odor:
“This odor belongs to that particular liquid
That is generated by glands under the breast.”
That's the whole hymn – you can't add anything or take it away.

People invent bombs but bedbugs – nothing,
They want to live as if in the nineteenth century,
Time, it seems, has not touched these small insects –
They cannot die any more than they did last year.

Kūdra

Giedrą gegužės vakarą, - vakar dudenų perkūnas,
Šiandien ir vėl gražu, tarsi karo niekad nebuvo –
Laidare laigo veršelis. Jį karvė apuosto,

Iš uosto plaukia laivai – tokį gegužės vakarą.

Amžino nieko nėra. Per šimtmečius net ežerai
Apanka kaip žmonės, neberegį jie dangaus,
Kiti nebenori ir patys; nuo saulės įkaista vanduo,
Ir durpės rūgsta kaip mielės, nesiartink vaikelį, –

Ten gyvena tokie vabalai – jų kūno ilgis
Nuo vieno iki penkių centimetrų,
Buoželė apaugusi smulkiais matiniais plaukeliais.
Jie yra bjaurūs, nes gražūs yra drugeliai.

Gyvena ir mėšle, pūvančiose augalų liekanose.
Plėšrios jų lervos naikina žuvelių mailių, –
Jeigu galėtų, septyniasdešimt penkios jų rūšys
Suėstų tiek pat rūšių, bet mūsų nepuola.

Toli yra miestai, mergaitės baltom suknelėm,
Važiuoja tenai traukiniai ir groja orkestrai.
Tenai visi gražūs ir žino, ko nori,
O kūdroje laigo gyvūnai, neišsivystę į žmones.

The Pond

On a clear May evening – yesterday, thunder rumbled,
Today it's beautiful again, as if there had never been a war –
The calf gambols in the stockyard. The cow sniffs it,
Boats float out of the harbor – on such a May evening.

There is nothing eternal. Over the centuries even lakes
Go blind like people, they do not see heaven,
Others themselves don't wish to; water heats up from the sun
And peat ferments like yeast, don't go near, child, --

Those insects live there – the length of their bodies
Is from one to five centimeters,
Caterpillars covered in fine matted hair.
They are ugly because butterflies are beautiful.

They live also in dung, in the remains of rotting plants.
Their predatory larva destroy young fish –
If they could, their seventy-five varieties
Would eat that many varieties but they don't attack us.

Cities are far away, girls in white dresses,
Trains travel there and orchestras play.

There everyone is beautiful and knows what they want
But in the pond gambol creatures that haven't evolved into people.

Vėžys

Atsiranda netyčia ir nesupranta mūsų,
Neįmanoma jam paaiškinti: kyla gyvenimo lygis.
Jis negali žygiuoti su masėmis, nes atbulas plaukia,
O nuėjęs atgal, niekada nebegrįžta pirmyn.

Gali nežinoti abėcėlės, reliatyvumo teorijos,
Gali neatskirti kancerogeninių medžiagų,
Gali pūsti dūmą pro nosį ar pro pakaušį,
Daug ką gali, tiktai nežinojimu jau nepakeisi nieko.

Jis gali gyventi plaučiuose, gali gerklėj,
Nėra, kad jis kur negalėtų įkibti.
Jei žmogaus po ranka nebėra,
Jis gali įlįsti į triušį ar šunį.

Tikriausiai supranta vėžys evoliucijos dėsnius
Ir svajoja slapčia pralenkti žmogų.
Bet, ląstelėms be proto dauginantis, žūva aplinkui sveikosios,
Ir, artimam duobę kasdamas, iškasa ją pats sau.

Jis plečiasi, metastazėmis užkariaudamas kūną,
Tarsi koksai valdovas, kur trokšta valdyti pasaulį.
Kai miršta žmogus, numiršta ir pats vėžys.
Ir niekas nežino, kodėl jis taip skuba gyventi.

The Crab

It appears unintentionally and doesn't understand us,
It is impossible to explain to it: the standard of living rises.
It cannot march with the masses because it swims backwards,
And having gone back never returns forward.

You can not know the ABCs, the theory of relativity,
You can not distinguish carcinogenic materials,
You can blow smoke out your nose or the back of your head
You can do a lot, but won't be able to change anything by not knowing.

It can live in your lungs, in your throat,
There is no place where it cannot cling.

If there is no human immediately at hand
It can climb into a rabbit or dog.

The crab most likely understands the facts of evolution
And dreams in secret of outrunning man.
But as cells multiply without sense the healthy ones around die out
And, digging a hole for its neighbor it digs one for itself as well.

It spreads, through metastases conquering the body,
Like some ruler who longs to govern the world.
When the person dies, the crab itself dies too.
And no one knows why it hurries so much to live.

Tolstantis veidas

Veidas
Nutolstantis
Pats nuo savęs,
Tau atsitraukiant nuo veidrodžio.

Daikto atvaizdo padėtis
Randama
Pagal geometrinės optikos dėsnius.

Atspindi tik tai, kas yra –
Dabar arba niekad.

Gyvenime –
Santykiu:
Vienas prie vieno.

Negyvenime
Būna kitaip.

The Receding Face

A face
Receding
From itself
As you pull back from the mirror.

The condition of the thing's reflection
Discovered
According to the facts of geometric optics.

All that reflects is what is –
Now or never.

In life –
Relationship:
One next to one.

In notlife
It is different.

Varpai

Toks muzikos instrumentas,
Skleidžia fiksuoto aukščio garsus.

Naudojami orkestre,
Mušami mediniu plaktuku,
Aptrauktu gelumbe arba oda –
Patys neskamba.

Jiems atsiliepia varpeliai –
Irgi toks instrumentas.

Atsirado kaip varpo
Pakaitalas.

Aštuonioliktam amžiui.

Mirusių nepabudins.

Bells

Such a musical instrument
That diffuses sounds of a fixed height.

Used in orchestras
Struck by a wooden mallet
Wrapped in cloth or leather –
They don't ring on their own.

They are responded to by chimes –
Also such an instrument.

That appeared as the bells'
Replacement.

In the eighteenth century.

They won't wake the dead.

Rupūžės

Ankstyvą pavasarį, kol nekukavo gegutė,
Kol gyvenimas – prieš akis, kol karo nebuvo,
Šliaužia prietemoj monotoniškai – *Bufo bufo* –
Vos girdėti, kai plaka širdis vidury jos.

O paparčiai užauga, papročiai sužmogėja.
Jie vienas be kito negali jau apsieiti.
Ir didžiosios raidės pasirodo žodynuose,
Stimuliuodamos mūsų augimą į viršų.

Piemuo visada turi lazda, o kitas – ir lentą,
Trečias atranda rupūžę, ketvirtas – ateitį:
Nežinodamas nieko, jis jaučia, jog Dievo nėra,
Deda rupūžę ant lentos ir siunčia į dangų.

Ta krinta princesei prie kojų, ši klykia,
Kai sprogsta lyg bomba *Bombina bombina*, –
Jos išskyros aitrios, mergaitė, ir tėvas
Atbėgdamas šaukia: rupūžės jūs visi!

O gyvenimas eina, rudenėja moliuskai, –
Voratinklių dezoksiribonukleino rūgštis, –
Ir spygliai – *Bufo bufo* – ir pūvantys lapai,
Ir nieko jau neprišauksi akivaro viduryje.

Toads

In early spring, while the cuckoo didn't sing,
While life was still ahead, while there was no war,
It crawls in the twilight monotonically – *Bufo bufo* –
Barely audible as its heart beats inside.

And the ferns grow, customs become more human.
They cannot get along each without the other.
And capital letters appear in dictionaries,

Stimulating our growth toward the top.

The shepherd always has a stick, and the other – also a board,
The third finds a toad, the fourth – the future:
Not knowing anything, he feels there is no God,
Puts the toad on the board and sends it off to heaven.

It falls by the feet of a princess, who screams
As it explodes like a bomb *Bombing bombing* –
Its parts rancid, girl, and her father
Running up shouts out: you are all toads!

And life goes on, mollusks become autumnal –
The deoxyribonucleic acid of spider webs –
And prickles – *Bufo bufo* – and rotting leaves,
And there's nothing for you to call in the middle of the swamp.

Translated by Jonas Zdanys

Irena PRAITIS
(USA)

Irena Praitis teaches literature and creative writing at California State University, Fullerton. She grew up in Nebraska, earned her BA from Carleton College, and her PhD and MFA from Arizona State University. Her chapbook, "Touch", was published by "Finishing Line Press" in 2004, and her poems, translations, reviews, and essays have appeared in various magazines. In the spring of 2005, she was a Fulbright Scholar in Vilnius Pedagogical University. In 2007 she got a stipend from "Books from Lithuania", for the translations of Lithuanian poetry. Her poetry collection, "Branches", was published by "D – N Publishing" in 2007. E-mail: ipraitis@Exchange.fullerton.edu

Hunger

Why do trees conceal the splendor of their roots?
Pablo Neruda

The branches know, but will not speak of me.
They are afraid of what they can't see,
Of how far I really go, of how deep
I've stretched into what looks like darkness.
They move in air, sing the shift of dawn
Into day. The winds and sun that leave them warm
And wanting cannot reach as far
Down as I am. The earth is a complete
Lover, and blankets me entirely.

Through me the limbs work their great need.
Ashamed of a hunger so strong it leaches
All it can to burst forth green and leafing,
Denying desire's sadness, they dance and sway,
And mock me with the mirror image of my face.

Irena PRAITIS
(JAV)

Irena Praitis dėsto literatūrą ir kūrybinį rašymą Kalifornijos valstijos universitete, Fullertone. Užaugusi Nebraskoje, ji baigė studijas Carletono koledže ir įgijo magistro bei daktaro laipsnius Arizonos valstijos universitete. 2004 metais pirmąją jos eilėraščių knygelę „Prisilietimas“ išleido „Finishing Line Press“ leidykla. Jos eilėraščiai, vertimai, recenzijos ir esė buvo publikuoti įvairiuose žurnaluose. 2005 metų pavasarį jai buvo paskirta Fulbrighto stipendija dėstyti Vilniaus pedagoginiame universitete. 2007 metais „Lietuviškos knygos“ Irenai Praitis skyrė stipendiją lietuvių poezijai versti. Tais pačiais metais „D – N Publishing“ leidykla išleido jos eilėraščių rinkinį „Šakos“. El. paštas: ipraitis@Exchange.fullerton.edu

Alkis

Kodėl medžiai slepia grožį savo šaknų?
Pablo Neruda

Mane supranta šakos, bet neišsiduos.
Jos bijo, ko negali įžiūrėti.
Gelmė ir tolis – į kuriuos skverbuios –
Šakojuosi į tai, kas panašu į tamsą.
Jos vėjy supas, šlovindamos aušrą –
Kuri į dieną virsta. Vien įkaitį ir alkį
Joms saulė sukelia ir vėjas, neprisiskverbiantys
Į mano gilumas. Vienintelė
Manoji meilė – žemė – apkamšanti mane.
Bet juk tai aš pasotinu šakas.
Joms gėda alkio – prasisunkiančio, stipraus –
Viskas, ką gali jis, – žaliais išsprogti lapais.
Atmesdamos troškimų gaudulį, linguodamos ir šokdamos,
Jos – veido mano veidrodinis atspindys – mane pajuokia.

Leaving

I see them dry and aching with their loss.
At first they felt freedom in the long flight

From home, turning and turning in an autumn
Wind that kept enflaming them with its promise,
Fanning the reds and yellows of their triumph.
Their colors dim now, as they skid along
The ground they once looked toward from on high.
The patient earth claims them, bronzes
Them to browns and grays. Some gather on lawns,
Others rush corners, remembering. They strive
To regather the branched massing of their former height.
Waiting for the once-liberating wind, they rise –
Weightless with knowledge, thin with hope –
But they can't quite manage the distance home.

Atplyšimas

Matau juos džiūstančius, palaužtus netekties.
Jie džiaugės skrydžio laisve pradžioje.
Ištrūkę iš namų, vis sukosi ir sukos vėjyje rudens,
Juos kaitinusio pažadais, paskui
Nupūtusio raudonį ir geltonį nuo jų džiugesio.
Dabar nublankę, draikosi ant žemės,
Kurią anksčiau regėjo iš aukštai.
Juos žemė pasisavina, bronzuoja
Rudai arba pilkai. Vieni jų spiečias ant vejų, kiti
Kampuos susiburia, negali užsimiršti. Jie veržiasi
Šakotas aukštumas susigražinti –
Vėl vėjo juos išlaisvinusio laukdami.
Neslegiami žinojimo, sudžiūvę nuo vilties,
Jie kyla. Bet kelio į namus įveikti nepajėgs.

The Window to the East

Pulls my eye to look as it blazes a reflection
Of the setting sun. I put my book down
And watch the burning window slowly dim
To a dull peach in which the tree limbs
And telephone poles resurface only
To be swallowed, finally, when darkness
Washes away the panes' reflection.

The plush night lowers without sound.
An early star, low on the horizon,
Singular as the first burnished leaf of autumn
Traveling a slow green stream,

Glows. A solo voice calling to others
To shine and fall, shine and rise,
Through the still waters of no sound.

Langas į rytus

Mano akį patraukia saulėleidžio
Gaisų atspindžiais. Į šalį atidedu knygą,
Stebiu, kaip liepsnojantis stiklas iš lėto blunka,
Jo persiko spalvos sutemose bešmėkšo
Tik medžių šakos, telefono stulpas,
Kuriuos jau greitai paglemš tamsa,
Nuo lango stiklo atspindį nubraukus.

Naktis pliušinė leidžiasi be garso.
Anksti ties horizontu sužiba žvaigždė,
Tarytum rudenio nupoliruotas lapas,
Lėtai keliaująs upeliu žalsvu.
Ji solo traukia, šaukiasi kitų,
Sušvist ir krist, sušvist ir kilti kviesdama,
Nebylioje ramybėj vandenų.

Salt Lies Sprinkled

We sat, heads down, in silence.
The last meal, finally, a failure.
Any words left to be said
Were no longer needed for meaning.

We thought we'd tried as much as we knew how.
As if communion at table,
Crumbs scattered before us,
Would be enough to keep us whole.

A few stray leaves hit the screen door.
The neighbor's child pizzicatoed out a little Mozart.
You'd wondered earlier about the coming rain.
I'd put the house plants out in hopes of it.

Salt lies sprinkled on a dark table cloth.
A quarter ring from a glass of milk shines thin and wet.
This could have been the sky before us
If only we were looking up.

Pabirus druska

Sėdėjom galvas nuleidę, tylūs.
Paskutinieji pietūs, pagaliau pabaiga.
Kas dar liko nepasakyta,
Jau nebuvo reikšminga.

Tikėjom: išbandėm visa, ką tik įmanėm.
Tarytum bendrystės prie stalo
Su trupiniais išbarstytais
Būtų pakakę mus išlaikyti drauge.

Pavieniai lapai keli bloškės į durų stiklą.
Kaimynų vaikas pizzicato skambino mažąjį Mocartą.
Teiravausi anksčiau – ar šiandien pranešė lietų.
Aš gėles išdėlioju lauke laukdama jo.

Pabirus druska ant apytamsės staltiesės,
Mėnulio boluojantį lanką įspaudus pienuota stiklinė.
Tai galėjo mums būti dangus,
Jei tik būtume galvas pakėlę.

Touch

The trunks stand as still when I approach
As people who don't welcome it, but let themselves be touched.
I run my fingers over the Braille of these trees.
With my nails, I gently trace the wrinkles, deep
And furrowed, as if the rain had made ravines here.
On others, I have tapped the bark that flakes,
Peeling and tattered, like sunburned skin.
And there's the smooth, smooth surface I've pressed
My fingers to that will turn shiny as plastic in the mist.
I've laid hands on them: some gray, some brown, some green,
Some sporting spikes around their middles, borrowed, maybe,
From surrounding cacti. And I have seen the sap run
Down the trees' sides, over bark, unmarked and creased,
And returning, day after day, I've found it more lasting than tears.

Prisilietimas

Kai artinuos – kamienai tylūs, tarsi žmonės,
Kurie nemėgsta būti liečiami, bet leidžias.
Aš pirštais perbėgu jų Brailio raštą,

Nagais lėtai vedžioju per raukšles –
Jų vagos gilios, it grioveliai po lietaus.
Kitur žievė atšokdavo, kai pastuksendavau.
Ji luposi ir drisko, tarsi saulėje nusvilus oda.
Pirštus prispaudžiau prie glotnaus paviršiaus,
Sublizgusio rūke, tartum plastmasė.
Lytejau juos: pilkšvus, rudus, žalius,
Besipuikuojančius spygliais aplinkui juosmenį,
Tarytum pasiskolintais iš kaktusų. Regėjau
Jų sulą, varvančią žieve skaidriom srovelėm.
Ateidavau kasdien, taip sužinojau – už ašaras ji sunkėsi ilgiau.

Venus Transit

All the lights off in the house save one,
On above the dark wood table where we sit.
The net of light tossed by the lamp
Drapes the corners catching what we need to see:
The spoons, one up, one down,
The cups of tea, our hands.
Off to my right (your left) a stoneware plate,
Brown-rimmed, holds three late season oranges.
To my left (your right) a matching bowl
Cradles dark, sweet early season cherries.
The night inside the house quiets
And curls up around the table,
Sleeping with the deep seriousness
Of an infant. I can almost hear
The snap dragons in the front yard
Dulling their florid pinks and yellows
Into somber darkness.
On the other side of the world,
After 122 years of wandering, the small dot
Of a planet begins its steady journey
Before the fiery desert of the sun's face.
I think of all the declarations of,
And proclamations on, love.
Each one claiming the most fair
The rarest blossom, the love so precious
It is gifted only once an age,
Once a century, once an eon.
As I sit under the glow of this sole
Light in the heart of a dark house
Warming to your voice,
I know each one who felt
The tremor of this miracle,

Each one who claimed the nonpareil,
The pearl without price,
Each one who found the glimmer
In the deep soil of the sky's stillness
Declaring it the brightest star,
Was, and is, and always will be right.

Veneros slinktis

Užgeso šviesos jau namuos, išskyrus tą,
Kuri virš mūsų juosvo medžio stalo.
Užtemdo tinklas, lempos metamas, kampus,
Nušviesdamas, ką pamatyt privalom:
Du šaukštelius – jų vienas apverstas,
Arbatos puodelius, rankas.
Iš dešinės man (tavo kairėje) – lėkštė molinė
Apvadu rusvu. Joje – vėlyvo derliaus apelsinai trys.
Man iš kairės (tau – dešinės) – ankstyvos vyšnios –
Juodos, saldžios. Čiūčiuoja jas priderintas dubuo.
Naktis nuščiūva namuose
Ir, susirangius aplink stalą,
Įminga kūdikio miegu kietu.
Beveik galiu girdėti levukus
Kiemely priešais namą –
Kaip jų raudonis ir geltonis įmantrus
Pilkėdamas ištirpsta juodumoj.
Kitoj pasaulio pusėj,
Po 122 klajonių metų, taškiukas mažas
Planetos leidžias įpraston kelionėn –
Per saulės veidą – dykumą liepsnos.
Mąstau apie visus tuos meilės
Prisipažinimus, ir jos pareiškimus.
Kiekvienas radęs tikina skaisčiausią,
Rečiausią žiedą, meilę, tokią brangią,
Tik kartą dovanojamą per amžių,
Per šimtmečius, per amžinybę.
Sėdėdama po vienišu šviesos srautu
Tamsoj paskendusiuos namuos,
Užkaitusi nuo tavo balso,
Žinau, kad tas, kas juto kažkada
Šį stebuklingą virpulį,
Kas jį nepakartojamu vadino,
Perlu brangiausiu,
Kas spingsintį taškelį
Dangaus ramybės dirvos gelmėse
Žvaigžde ryškiausia pavadino,

To buvo ir yra ir visad bus – tiesa.

Vertė Sonata Paliulytė

Piotr SOMMER
(Poland)

Piotr Sommer (b. 1948), poet, translator, editor in chief of the famous literary monthly magazine “Literatura na świecie” (“Literature in the World”). He graduated from Warsaw University where he studied English philology. He has published nine collections of poetry, compiled Polish anthologies of British, Northern Ireland, and American verse, and made selections of poems by F. O’Hara, Ch. Reznikoff, J. Ashbery, A. Ginsberg, S. Heaney, and D. Mahon. E-mail: panzomer@gmail.com

Według Brechta

Przypuszczam, że niektórzy poeci
przestali ostatnio rozsyłać swoje wiersze do gazet.
Myślą sobie pewnie: poczekamy
aż się to wszystko uspokoi
i minie im (gazetom
i innym poetom) ta dziecięca choroba
obywatelstwa,
czy jak to tam nazwać.
Bo minie.
Czytelnicy będą mieli tego dosyć,
redaktorom też się znudzi, i w końcu
zwrócą się do nas.
A my otworzymy szuflady
i wyjmemy z nich nasze
Wartości Ponadczasowe
które, właśnie dlatego że są ponadczasowe
mogą sobie teraz
spokojnie poczekać.

Piotr SOMMER
(Lenkija)

Piotr Sommer, poetas, vertėjas, garsaus verstinės literatūros mėnraščio „Literatura na świecie“ („Literatūra pasaulyje“) vyriausiasis redaktorius, gimė 1948 metais. Studijavo anglų filologiją Varšuvos universitete. Devynių poezijos rinkinių autorius. Sudarė britų, šiaurės airių, amerikiečių poezijos antologijas lenkų kalba, F. O’Haros, Ch. Reznikoffo, J.

Ashbery' o, A. Ginsbergo, S. Heaney' o, D. Mahono poezijos rinktinės. El. paštas:
panzomer@gmail.com

Pagal Brechtą

Įtariu, jog kai kurie poetai
pastaruoju metu nustojo siųsti eilėraščius į spaudą.
Tikriausiai mano: palaukim,
kol viskas nurims,
ir praeis jiems (spaudai
ir kitiems poetams) ta vaikiška pilietiškumo
liga,
ar kaip dar ją vadinsime.
Tiesiog praeis.
Skaitytojams tai atsibos,
pabos ir redaktoriams, ir pagaliau
jie sugrįš pas mus.
O mes atidarysime stalčius
ir ištrauksime iš jų savo
Laikui Nepavaldžias Vertybes,
kurios kaip tik dėl to, kad nepavaldžios laikui,
dabar gali
ramiai palaukti.

Habeas ossa

Po dziesięciu latach
idol panienek, Seweryn K.,
wciąż skarży się, że stracił matkę.
Dziś już mnie tym nie drażni.

W kawiarni tłok, ale zdobyłem stolik
i dumam, czy pod ziemią też obowiązuje
demokracja – kość obok kości,
milenia liści – nie wiem, nie wiem.

Pan Pudło z lokalnej komendy
co podczas przesłuchania w szkole, w czasie lekcji,
podtykał mi cyrograf,
strasząc mnie na cztery pokolenia w przód –

wie pan, zwolnić nauczyciela nie jest trudno –
jego kości, czy to możliwe,
tak samo ważne lub nieważne
jak czysta dusza Maćka A.,

mojego przyjaciela z lat młodości
który się zawieruszył, choć proszę pana
dalej żyje w moim sercu; albo Adama G.,
którego zobaczyłem dziś, po latach,

i jego młodej żony, chorej na serce?
Tak samo ważne lub nieważne
jak byle guz wycięty podczas operacji –
chrząstki, tracące z wolna słodkie

poczucie pokoleniowości, uległe i niczyje?
Czy to pytanie o sprawiedliwość
czy o coś więcej? Życie
wyszło z domu ciała
i nigdy nie wróciło.
Po drodze, na mętowni, zabrano mu zegarek
i resztę drobnych – mówię to
jak gdybym miał jeszcze jakąś nadzieję.

Albo niefrasobliwe urządzenie
w głowie Maćka M., ten delikatny przyrząd
wspólnej radości i rozmowy
który raz tylko ktoś przestawił –

demokracjo, nie mam na ciebie pomysłu:
mam cię w głowie i w brzuchu – jesteś ciężkostrawna,
zasadnicza starucha, chciałbym ci wreszcie urodzić,
dać ci ten bon towarowy na życie i niepodległość!

Habeas ossa

Po dešimties metų
mergaičių stabukas Severynas K.
vis dar skundžiasi netekęs motinos.
Šiandien tai manęs nebeerzina.

Kavinėje spūstis, bet atsikovojau staliuką
ir mąstau, ar po žemėmis irgi galioja
demokratija – kaulai prie kaulų,
tūkstamtėčius lapų – nežinau, nežinau.

Ponas Kaliūzė iš čionykštės komendantūros
per tardymą mokykloje pamokų metu
bandė pakišti man cirografą
grasindamas keturioms kartoms į priekį –

žinot, tamsta, atleisti mokytoją nėra sunku –
jo kaulai, nejau tai įmanoma,
tokie pat svarbūs ar mažareikšmiai
kaip tyra Macieko A. siela,

mano jaunystės laikų draugo
pradingusio, nors štai, prašau,
jis tebegyvena mano širdyje, arba Adamo G.,
kurį išvydau šiandien, po daugelio metų,

ir jo jaunos žmonos širdininkės?
Tokie pat svarbūs ar mažareikšmiai
kaip bet kuris išoperuotas auglys –
kremzlės, pamažu prarandančios saldų

kartų ryšio jausmą, nuolankios, lyg ir niekieno?
Ar tai – teisingumo klausimas,
ar ko nors daugiau? Gyvastis
paliko kūno namus
ir niekada nebegrižo.
Pakeliui mentūroje iš jo atėmė laikrodį
ir likusius smulkius – kalbų,
tarsi turėčiau nors truputį vilties.

Arba lengvabūdiškas įtaisas
Macieko M. galvoje, tas subtilus bendro
džiaugsmo ir šnekų padargas,
kurį tik kartą kas nors persuko –

demokratija, nežinau, ką su tavim daryti:
esi mano galvoje ir pilve – esi sunkiai virškinama,
principinga senė, norėčiau tave pagaliau pagimdyti,
suteikti tau tą prekybinį boną gyvenimui ir nepriklausomybei!

[1980 gruodis]

Balkon w Kazimierzu

Dym rozwiewany natychmiast,
tuż nad kominem;
niebieskie oko marca, słońce,
jemioła zrośnięta z brzozą

i obcość tutejszych wzgórz.
A z drugiej strony szyba

w której, ku swemu zaskoczeniu,
zobaczyłem twarz.

To była twarz mojego ojca,
wyrazisty zarys, zmarszczki,
szklista, niematerialna,
właściwie już po tamtej stronie.

I stamtąd, ze środka szyby,
obserwowała przez ułamek chwili
siedzące na balkonie dziecko
wpatrzone w swoje odbicie.

Balkonas Kazimieže

Dūmai akimirksniu išsisklaido
čia pat virš kamino;
melsva kovo akis, saulė,
amalas suaugęs su beržu

ir čionykščių kalvų svetimumas.
O kitoje pusėje langas,
kuriame savo nuostabai
išvydau veidą.

Tai buvo mano tėvo veidas,
aiškus kontūras, raukšlės,
perregimas, nematerialus,
iš tiesų jau anapus.

Iš ten, iš tarpulango,
jis akimirką stebėjo
sėdintį balkone vaiką,
žvelgiantį į savo atvaizdą.

Pewne drzewo na Powązkach

Całą pamięć zawdzięczamy przedmiotom
co przygarniają nas na życie i
oswajają dotykiem, zapachem
i szelestem. Dlatego tak im trudno
się z nami rozstać: do końca
oprowadzają nas po świecie,
do końca używają nas, zdziwione

naszą obojętnością i niewdzięcznością
tej sławnej prządky Mnemozyne.

Vienas medis Povonzkų kapinėse

Už visą atmintį esam skolingi daiktams,
kurie priglaudžia mus visam gyvenimui ir
prisijaukina lietimu, kvapu
ir šlamėjimu. Todėl jiems taip sunku
išsiskirti su mumis: iki pat galo
vedžioja mus po pasaulį,
iki pat galo naudojasi mumis, stebėdamiesi
mūsų abejingumu ir nedėkingumu
tos garsiosios verpėjos Mnemosinės.

Chinatown

Czy to ważne, że wicepremier mówi „bendom“
zamiast „będa“ i że w skądinąd, hm,
przyzwoitej gazecie czytam artykuł
pod tytułem „Dlaczego Żydzi
zabili Jezusa”? Nie martw się,
wszystko się jakoś ułoży,
nie przejmuj się stanem moich nerwów.
Język nie musi być piękny.

Pomyśl o transcendencji.
Pomyśl o troskach prymasa,
o nowych związkach zawodowych
które, jak mówi, winny być
autentycznie polskie.

Chinatown

Ar svarbu, kad premjeras sako „jumi“
vietoje „jus“ ir kad šiaip jau, hm,
padoriame laikraštyje randu straipsnį
pavadinimu „Kodėl žydai
nužudė Jėzų?“ Nesirūpink,
viskas kaip nors susiklostys,
nesijaudink dėl mano nervų būklės.
Kalba neprivalo būti graži.

Pamąstyk apie transcendenciją.
Pamąstyk apie Bažnyčios primo rūpesčius,
apie naująsias profesines sąjungas,
kurios, kaip sakoma, privalo būti
grynai lenkiškos.

[1981 vasaris]

Gramatyka

Co było, trzeba mówić w czasie przeszłym,
czego nie ma, innym językiem.

Gramatika

Kas buvo, reikia sakyti būtuojų laiku,
ko nėra – kita kalba.

Jaśniej, ciemniej

Zadaję pytania
gdy powinienem wreszcie dawać jakieś odpowiedzi.
Nie wiem, do kogo je kieruję
i czy kieruję do kogoś rzeczywiście.
Słyszę jak dziecko woła przez sen –
od siedmiu lat, co rok, te sny
są coraz bardziej intensywne,
wołanie zamienia się w krzyk,
krzyczy z większą pewnością siebie.
Za wolno myślę, szybciej czuję.
Obsesja precyzji, po kilku latach doświadczenia,
przestaje być męcząca, nudna i natrętna.
Strzępy fabuły przychodzą same
i same układają się we właściwej kolejności,
dokładnie – wcale nie tak, jak było!
Maszynka do stawiania pytań,
przywilej niedorósłości,
zaczyna się, staje i zasypia.
Budzę się wpatrzony w rodzinny ekran
na którym zatrzymano jedną klatkę snu.

Co było niedopuszczalne,
staje się dopuszczalne.

Šviesiau, tamsiau

Užduodu klausimus,
nors turėčiau pagaliau pateikti kokius nors atsakymus.
Nežinia, kam juos skiriu
ir ar iš tiesų kam nors skiriu.
Girdžiu, kaip vaikas šaukia per sapną –
jau septynerius metus, kas metai tie sapnai
vis ryškesni,
šauksmas virsta riksmu,
jis rėkia vis tikresnis savimi.
Per lėtai galvoju, jaučiu žymiai greičiau.
Tikslumo obsesija po tiek metų patirties
nustoja varginti, būti nuobodi ir įkyri.
Siužeto skiautės ateina pačios
ir pačios susidėlioja reikiama tvarka,
tiksliai – visai ne taip, kaip viskas buvo!
Klausimų uždavimo mašina,
ta nebrandumo privilegija,
užsikerta, sustoja ir užsnūsta.
Pabundu žiūrėdamas į šeimos ekraną,
 kuriame sustingo vienas sapno kadras.

Tai, kas buvo neleistina,
tapo leistina.

Korekta

Nie przejmuj się przecinkami, te wszystkie
znaki przestankowe, dwukropki, średniki
i myślniki, które tak skrupulatnie
zaznaczasz, zostaną, mocą nieuwagi
korektora, przeoczone; twój rytm
zdania, myślenia, języka
okaże się mniej ważny, niż się
spodziewałeś, czy może niż chciałeś.
To były wszystko pobożne życzenia –
nie będziesz czytany do muzyki mowy
ale do zgiełku rzeczy.

Korektūros

Nesirūpink kableliais, visais tais
skyrybos ženklais, dvitaškiais, kabliataškiais
ir brūkšniais, kuriuos taip kruopščiai
prirašinėjai, jie bus, per korektoriaus
neatidumą, praleisti; tavo sakinio,
mąstymo, kalbos ritmas
pasirodys ne toks svarbus, kaip tu
tikėjaisi, o gal kaip norėjai.
Visa tai tebuvo geri norai –
būsi skaitomas skambant ne kalbos muzikai
o daiktų šurmuliui.

Vertė Vytas Dekšnys

Matthew SWEENEY
(Ireland)

Matthew Sweeney, poet, prose-writer, editor, was born in Donegal in 1952; he studied English and German philology at the Polytechnic of North London and the University of Freiburg. He has returned to live in Ireland recently, having previously been a resident in Berlin, Graz, Timișoara and, for a long time, London. He made his poetry debut in 1983 and has published since then nine more collections including one for children and two fiction books for children. Translations of his work have appeared in Germany, Holland, Mexico, Romania, Latvia and Slovakia. E-mail: icehotel@hotmail.com

The Sweatmark

The sweatmark on his teeshirt that day
made a map of Ireland, not the map
you'd see in a current atlas, but one
like the ur-map that hung on his wall
at home – where it never got this hot,
not in a hundred years. He wiped
his leaking brow with his half-sleeve
and held the base of the teeshirt out
to look at the sweatmark again.
It was Ireland, all right, even seen
upside down. His own county,
Donegal, was over his right nipple.
Kerry kicked towards the liver
while Dublin was nowhere at all.
He sleeked down his warm hair
with his fingers. What did this mean,
if anything? He got sweatmarks
all these days, but never a map before.

Was it a signal calling him back?
Why else was the teeshirt only marked
in that spot, unlike every other time?
He wondered should he phone home.
Then that voice in his head he hated
told him to take the teeshirt off
and shove it in the laundry basket.
If it really was a map and a sign
it would survive the launderette –
which it didn't, not that that proved
anything, he afterwards thought.
But that sweatmark never reappeared.

Matthew SWEENEY
(Airija)

Matthew Sweeney, poetas, prozininkas, redaktorius, gimė 1952 metais Donegale. Studijavo anglų ir vokiečių literatūras Šiaurės Londono politechnikos ir Freiburgo universitetuose. Jis neseniai grįžo gyventi į Airiją, gana daug laiko praleidęs Londone, trumpiau – Berlyne, Grace, Timišoaroje. Pirmąją eilėraščių knygą išleido 1983 metais, po to – dar devynias, įskaitant vieną poezijos ir dvi prozos knygas vaikams. Jo kūryba versta į vokiečių, olandų, ispanų, rumunų, latvių ir slovākų kalbas. E. paštas: icehotel@hotmail.com

Dėmė

Tądien dėmė ant jo marškinėlių
priminė Airijos žemėlapi, ne tą,
kurį aptiktum šiandienos atlase, bet
panašesnę į senovinį, koks kabo namuose
ant sienos – kur niekad nebūna
taip karšta. Nubraukė
pusrankove rasojančią kaktą
ir kilsterėjo marškinėlių kraštą aukštyn,
kad dar sykį apžiūrėtų dėmę.
Tai Airija, be jokios abejonės, tebūnie ir
aukštyn kojom. Jo grafystė,
Donegalas, viršum dešiniojo spenelio.
Keris nutrenktas kažkur prie kepenų,
o Dublino išvis niekur nėra.
Perbraukė pirštais
savo įkaitusius plaukus. Ką tai reiškia,
jeigu apskritai ką nors reiškia? Pastaruoju metu
dėmių netrūko, bet niekad nebuvo žemėlapio.
Ar tai signalas, kviečiantis grįžti?
Dėl ko gi dar marškinėliai buvo paženklinti

šia dėmė, kitokia nei visad?
Pagalvojo, ar nereikėtų paskambinti namo.
Staiga tas balsas jo galvoje, nekenčiamas balsas,
liepė jam nusivilkti marškinius
ir mesti juos į skalbinių dėžę.
Jeigu čia išties žemėlapis ar ženklas,
jis ištvers skalbimą –
tiesą sakant, neištvėrė, nors tai irgi
nieko neįrodo, vėliau pagalvojo jis.
Bet tokia dėmė jau niekad nebepasikartojo.

The Snowy Owl

Over the heads of the firing squad
flew a snowy owl, who oohooed twice
just before they pulled their triggers
and as the woman slumped on her ropes,
blood splattering her white dress,
the owl landed on her shoulder,
oohooed again, and swivelled its big-
eyed gaze over all the uniformed men,
one of whom raised his rifle
but the captain knocked it away
while the owl pecked at some blood
on the woman's breast, smearing
its own breast feathers, then glared,
it seemed, at the transfixed men,
before swooping off, barely missing
the head of one, making them all
turn to watch it glide away, and hear
one more oohoo echo through the sky.

Baltoji pelėda

Viršum baudžiamojo būrio galvų
praskrenda baltoji pelėda, ūkteli dukart
prieš pat jiems nuspaudžiant gaidukus,
ir kai moteris pakimba ant virvių,
kraujui srūvant jos balta suknele,
pelėda nutupia jai ant peties,
ūkteli dar sykį ir įsistebeilija savo didžiulėm
akim į uniformuotus vyrus,
vienas kelia šautuvą,
tačiau kapitonas sulaiko jį,
tuo metu pelėda grybšteli kraujo
ant moters krūtinės, išsitepdama

savos krūtinės plunksnas, dar meta
veriantį žvilgsnį į sustingusius vyrus
ir šauna aukštyn, vos neužkabindama
vieno iš jų galvos, jie negali
atitraukti akių nuo tolstančios pelėdos, išgirsta
dar vieną ūktelėjimą, nuaidintį per visą dangų.

Shipwrecked

The Spanish soldier stood on the beach at Ballyliffin,
he had managed to swim ashore from the sinking ship –
the last windblown straggler of the failed Armada –
and he eyed, at the far end of the strand, a castle,
wondering what nobleman lorded it there, and whether
a servant was peering at him now through a telescope.
Were dogs loping their way to him across the sand?
He was renowned in Burgos for his way with hounds,
and he had some English, but they spoke Irish here.
Had he escaped drowning to be hacked to pieces, then
devoured by a pack of Irish wolfhounds? He wished
he had a box of the gold bars that had been on the ship –
they would have bought him any amount of armour.
He looked around for rocks to hide behind and wait –
for what? There would be no rescue from Spain, nor
from any of these indigenous Irish – although he was
here to help them defeat the brutal, Protestant English,
but what help could he deliver alone? Still, hadn't those
at home welcomed the exiled Donegal prince, O'Donnell,
and named a long avenue in central Madrid after him?
And hadn't they sent a whole Armada to help the Irish?
No one could have factored in such a huge storm.
How many, like him, stood on a windy, northern beach,
wondering what could be in store for them. He wished
he'd done research and knew the word for *hungry*,
if nothing else. He wished he'd done a course in Irish.
He'd heard that Irish girls were the lookers of Europe.
Maybe he'd get lucky and a beauty would rescue him?

Išsigelbėjęs

Ispanas kareivis stovi Ballyliffino paplūdimy,
jam pavyko išplaukti į krantą iš skęstančio laivo –
paskutiniojo vėjų atginto pakirstos Armados atsilikėlio –
įbedęs žvilgsnį į pilį pakrantės tolumoje

spėlioja, koks didikas ją valdo, ar
ne tarnas spokso į jį dabar per žiūronus.
Šunys liuoksi per smėlį jo link?
Burgose jis garsėjęs gebėjimu apsieiti su medžiokliais
ir šiek tiek pramokęs anglų kalbos, bet čia jie kalba airiškai.
Ar skenduolio likimo išvengė tam, kad būtų suplėšytas į gabalus,
o tada surytas gaujos airiškų vilkšunių? Norėtų dabar
turėti dėžę su aukso luitais, kurių netrūko laive –
už juos galėtų apsiginkluoti iki ausų.
Dairos ieškodamas uolos pasislėpti ir palaukti –
ko? Pagalbos iš Ispanijos nesulauksi, juo labiau
iš vietinių airių – nors jis atsidūrė čia tam,
kad padėtų jiems įveikti brutalius protestantus anglus,
bet ką jis gali vienas? Ir vis dėlto, argi jie
ne svetingai priėmė savo namuose ištremtąjį Donegalo princą O'Donnellą,
argi nepavadino jo vardu ilgo prospekto Madrido centre?
Ir argi jie nepasiuntė visos Armados į pagalbą airiams?
Niekas negalėjo atlaikyti tokio baisaus šturmo.
Kiek tokių kaip jis stovi vėjo košiamoje šiaurinėje pakrantėje,
spėliodami, kas jų laukia. Reikėjo
pasidomėti ir išsiaiškinti, kaip airiškai *alkis*,
bent jau tiek. Reikėjo praeiti airių kalbos kursą.
Buvo girdėjęs, kad airių mergaitės – gražiausios Europoj.
Galbūt jam pasiseks, ir grožis jį išgelbės?

The summons

A man is calling
from the opposite bank of the river.
“Come here, come here” he says
in almost a song.

His hair is white
and he’s wearing a black suit,
and he’s shouting now “Come here!
They’re almost there!

I look around.
There’s no one but him and me,
no bridge either, no boat,
no way across.

Then a crow lands
at my feet and starts cawing,
and the man is roaring
“Get in the water!”

I start to wade in,
the current takes my feet away
but the crow hovers over me
and steers me across.

Somehow I make it
and cling to a tree root –
I listen, but hear nothing
except the man's laugh.

He helps me out,
handing me a hip flask –
“This brandy, and the wind
will towel you dry.”

Then whistling, he leaves
and the wind gets up strong,
and hundreds of crows
darken the sky.

Kvietimas

Žmogus kviečia
iš kitos upės pusės.
„Ateik, ateik čia“,
progiesmiu.

Jo plaukai balti,
jis dėvi juodą kostiumą,
ir dabar jau šaukia: „Ateik čia!
Jie jau beveik ten!”

Apsižvalgau.
Nieko, išskyrus jį ir mane,
nei tilto, nei laivo,
neperšoksi.

Staiga prie mano kojų
nutupia varna ir ima kranksėti,
o žmogus riaumoja:
„Lįsk į vandenį!”

Brendu,
srovė neša,
bet varna sklando viršum manęs

ir rodo man kelią.

Kažkaip pavyksta,
įsikimbu į medžio šaknį –
klausausi, bet nieko negirdžiu,
išskyrus žmogaus juoką.

Jis padeda man išlipti,
tiesia pusbutelį:
„Šis brendis ir vėjas
nusaugins tave.“

Ir nueina pasišvilpaudamas,
o vėjas stiprėja,
ir šimtai varnų
užtemdo dangų.

In the dust

And then in the dust he drew a face,
the face of a woman, and he asked
the man drinking whiskey beside him
if he'd ever seen her, or knew who she was,
all the time staring down at her, as if
this would make her whole. And then,
at the shake of the head, he let his boot
dissolve her into a settling cloud.
He threw another plank on the fire,
drained his glass and filled it again,
watching his dog rise to its feet
and start to growl at the dirty-road
that stretched, empty, to a hilly horizon.
A shiver coincided with the dog's first bark,
that doubled, trebled, became gunfire
that stopped nothing coming, so he stood
to confront it, but not even a wind
brushed his face, no shape formed,
and after the dog went quiet, a hand
helped him sit down and rejoin his glass.

Dulkėse

Ir tada dulkėse jis nupiešia veidą,
moters veidą, ir klausia
vyro, šalia gurkšnojančio viskį,
ar kada ją matęs, o gal pažįsta ją,

neatitraukia akių, tarsi
nuo žvilgsnio ji galėtų atgyti. Staiga
kresteli galvą, o jo batas
paverčia ją dulkių debesiu.
Įmeta dar vieną pagaikštį į ugnį,
ištuština taurę ir vėl prisipila,
mato, kaip strykteli jo šuo
ir pradeda urgzti ant žvyrkelio,
kuris driekiasi, tuščias, link kalnuoto horizonto.
Drebulys ištinka tą pačią akimirką, kai šuo suloja,
lojimas vis stiprėja, virsta papliūpa,
kuri nieko nesustabdo, todėl jis stovi
laukdamas akistatos, tačiau net vėjas
nebrūkšteli jam per veidą, neiškyla joks pavidalas,
ir, kai šuo nurimsta, kaimyno ranka
padeda atsisėsti ir grąžina taurę.

Vertė Eugenijus Ališanka

Krisztina TÓTH
(Hungary)

Krisztina Tóth, poet, prose-writer, translator, was born in Budapest. She got her secondary education at the sculpture department of the Art school. She studied literature at the Eötvös Lorand University, then contemporary French literature in Paris for two years. She worked as art director of the French Institute in Budapest and compiled an Anthology of Contemporary French Poetry. She published her first collection of poetry in 1989 followed by three more, a book for children, and a collection of short stories. She has been awarded several prestigious Hungarian prizes for her work. Her web-site:
<http://www.tothkrisztina.hu/>

Esős nyár

Kísért egy mondat, egy szavak nélküli hosszúkás öntőforma,
jelek és csöndek negatívja, minden más mondat bele van mondva,
mélyebbre alszom, követem tapogatva és nem hallok semmi mást,
rövid, zubogó képletté szűri az esőt, mint Einstein a relativitást,
egy hosszú-hosszú mondat, ami egész a Teremtésig ér le,
olyan öblös és mély, hogy a legalját nem hallom én se,
ott van a gázóraszekrényben a titkos mondatkezdet,
a lecsukott dobozban a cérnák egyféle kódra tekerednek,
egy mondat, amelyben látszik a szemed és ott van a fiam,
kanyargó, hangoktól villódzó tükrű kék folyam,
befelé húz, ragyogó vízer, barlang közepén íriszhártya,
egy mondat, az a mondat, valaminek a kezdete vagy folytatása-

Kísért egy mondat, egy szavak nélküli hosszúkás öntőforma,
egy báb a szívgyödörben, szárny, ami nincs kibontva,
hazavezető film futása, lepergő utca hossza,
sietség árokpartján szélről bepödrött mályvaszoknya,
beszél a mondat a szélcsendben, beszél a zivatarban,
beszél a beszéd mögött és így bujkál az arcban,
néha közletről hallom, egyetlen szó kéne belőle,
egyetlen betű ránca a még íratlan lepedőre,
hol az a mondat, hol van, felgyújtott éjjelét ma ébren töltöm,
a mondat mellé beszél a villám ott kinn a búzaföldön,
ott van a mondat, érzem, a töltésen túl, ott ázik,
nem ez a mondat hanem egy másik, mindig egy másik-

Lüktet egy mondat, egy emlék nélküli hosszú sebhely,
lüktet az álom selymes bőre alatt, hogy kelj fel, kelj fel,
kísért egy mondat, egy szavak nélküli tompa sajgás,
jár a testben a mondat körbe és nem akar mást,
nem akar szűnni, maradni, múlni, se megszületni,
egy hangok nélküli mondat, nem mondja-hallja senki,
kongat a mondat és félrever éjjel a szív harangja,
üres, kavicsos udvaron rekedt, kikötött kutya hangja,
pulzál a mondat, mint felhasadt hajótestben a tenger,
kotyog az álom síkos öbleiben hogy kelj fel, kelj fel,
parttalan hívás, örvénylő, vak vizekbe sodró,
tengereket holdszálon rángató lassú dobszó-

Rohan egy mondat, egy szavak nélküli hosszú ritmus,
hallod a suhogást, belülről szól hozzád, amíg futsz,
aztán megállsz, elhallgat, ott hadar a mellkasodban,
éjjel-nappal ott van a mondat, mindig ott van,
ott van az örvények legmélyén, dobog a szerelemben,
a beszédre képtelen, beszélők közt örökké néma testben,
táncol a mondat a mozdulatlan végtagokban,
fennhangon énekel a fejben, a zárt torokban,
csukott szemmel siet a lépcsőkön az emeletre,
rohan egy mondat, ziháló, kigyulladt test a hegyre,
repül egy mondat, viharba fellőtt fényrakéta,
halott zsoké, ki izzadt, fekete lovára dőlve száll a célba-

Suhan egy mondat, egy hosszú éjjeli autópálya
suhan a szívben, a ködben és a leágazást nem találja
lüktet a mondat az ónos esőben, villan a villámokban
surrog a kékes reflektorok közt, jól van, jól van,
gurul a mondat, lehunyja fáradt szemét a szerpentinén,
gurul a lejtőn, nem érhet célba így sem,
késik egy mondat a síkos éjjeli országúton,
suhan a mondat túl a sorompón, túl a túlon,

surrog a ködben, kataton ablaktörő beszéde,
néptelen benzinkút, alvadt, olajos tócsa fénye,
halad egy mondat, nem tudni merre tart és hol járt,
gurul egy mondat, gurul, elengedi a kormányt-

Beszél egy mondat, egy szavak nélküli hosszúkás öntőforma,
medertelen víz, bármit gondolok, alámossa,
csobog egy mondat, csobog és nem hallok többé semmi mást,
csak a hangok helyetti hangot, a süket felhőszakadást,
zümög a mondat, bujkál a kábelek fémagyában,
siklik, mint delfinek bőrében a rejtett tengeráram,
tetovált mondat, be nem váltott ígéret hullámhangja,
követném szó nélkül, minden szavamat odahagyva,
egy mondat, amiben benne van a hiányod és benne van a jelenléted,
lángnyelv, földnyelv, beszéd, mely nem ismer beszédet,
testetlen test a mondat, rejtőző, reménytelen remény,
hallgatás löszfalába ázott fénylő titoktartóedény-

Krisztina TÓTH
(Vengrija)

Krisztina Tóth, poetė, prozininkė, vertėja, gimė Budapešte. Vidurinį išsilavinimą įgijo dailės mokyklos skulptūros skyriuje, Eötvöso Lorando universitete studijavo grožinę literatūrą, po to porą metų Paryžiuje – šiuolaikinę prancūzų literatūrą. Dirbo vaizduojamojo meno kuratore Prancūzijos institute Budapešte, sudarė šiuolaikinės prancūzų poezijos antologiją. Pirmąjį eilėraščių rinkinį ji išleido 1989 metais, po to dar tris, knygą vaikams, novelių rinkinį. Už kūrybą yra pelniusi keletą prestižinių Vengrijos premijų. Jos interneto svetainės adresas: <http://www.tothkrisztina.hu/>

Lietinga vasara

Persekioja sakiny, pailga liejimo forma be žodžių,
ženklų ir tylų negatyvas, visi kiti sakiniai įkalbėti,
grimztu vis gilyn į miegą, seku jį apčiuopom ir negirdžiu nieko kita,
perkošia lietų į trumpą, kunkuliuojančią formulę, kaip Einšteinas reliatyvumą,
ilgas ilgas sakiny, nusileidžiantis iki pat Sukūrimo,
toks talpus ir gilus, kad net aš negirdžiu jo pačios apačios,
ten, dujų skaitiklio spintoj – slapta sakinio pradžia,
uždengtoje dėžutėje siūlai susiveja į savotišką kodą,
sakiny, kuriame matyti tavo akys, o ten – mano sūnus,
vinguriuojanti, mėlyna upė – nuo garsų blyksintis veidrodis,
traukia į vidų, spindinti vandens gysla, olos viduryje rainelės plėvė,
sakiny, tas sakiny, kažko pradžia ar tąsa –

Persekioja sakiny, pailga liejimo forma be žodžių,
lėliukė širdies griovyje, neišskleisti sparnai,
namo parvedančio filmo sukimasis, išsivyniojusios gatvės ilgis,
skubos griovio krante nuo vėjo susiskleidęs dedešvos sijonas,
kalba sakiny tylmety, kalba liūtyje,
kalba už kalbos ir taip slapstosi veide,
kartais girdžiu iš arti, reikėtų vienintelio jo žodžio,
vienintelės raidės raukšlės į dar neprirašytą paklodę,
kur tas sakiny, kur jis, šiandien apšviestą jo naktį praleisiu be miego,
ten, lauke, javuose, šalia sakinio kalba žaibas,
jaučiu – sakiny ten, už pylimo, ten mirksta,
ne tas sakiny, o kitas, visada kitas –

Pulsuoja sakiny, ilga žaizdaviatė be atminties,
pulsuoja po šilkinę sapno oda: kelkis, kelkis,
persekioja sakiny, bukas, bežodis skausmas,
vaikšto sakiny ratais kūnu ir nieko kita nenori,
nenori išnykti, likti, praeiti nei gimti,
sakiny be garsų, jo nesako ir negirdi jo niekas,
skambina varpais sakiny, ir naktį pavojų muša širdies varpas,
tuščiame, žvyruotame kieme likusio, pririšto šuns balsas,
pulsuoja sakiny, kaip įtrūkusio laivo korpuse jūra,
kliuksi slidžioje sapno įlankose: kelkis, kelkis,
bekrantis kvietimas, nešantis į sukuriuojančius, akus vandenis,
tampantis jūras už mėnulio siūlo, lėtas būgno garsas –

Lekia sakiny, ilgas ritmas be žodžių,
švilpesį girdi, jis iš vidaus šnekiną tave, kol bėgi,
po to sustoji, nutyla, vąpa tavo krūtinėje,
dieną naktį sakiny ten, jis visada ten,
ten, pačioje sukurių gilumoje, plaka meilėje,
negeba kalbėti, tarp kalbančių amžinai nebyliame kūne,
šoka sakiny nejudančiose galūnėse,
garsiai dainuoja galvoje, uždaroje gerklėje,
užmerktomis akimis skuba laiptais aukštyn,
lekią sakiny, šnopuojantis, įkaitęs kūnas į kalną,
skrenda sakiny, audroje iššauta šviesos raketa,
miręs žokėjas, palinkęs ant prakaituoto, juodo arklio, skrieja į tikslą –

Šmėsteli sakiny, ilga naktinė autostrada
šmėsteli širdyje, rūke ir neranda išvažos
pulsuoja sakiny plikledy, blyksteli žaibuose,
brūzgia tarp melsvų reflektorių, gerai, gerai,
rieda sakiny, užmerkia pavargusias akis serpantine,
rieda nuokalne, vis tiek nepasieks tikslo,
vėluoja sakiny slidžia nakties autostrada,
šmėsteli sakiny už užkardos, už Už,

brūzgia rūke, monotoniška lango valytuvų kalba,
degalinė be žmonių, sukrešėjusios, alyvuotos balos šviesa,
keliauja sakiny s nežinia kur, ir nežinia kur jis jau buvo,
rieda sakiny s, rieda, paleidžia vairą –

Kalba sakiny s, pailga liejimo forma be žodžių,
vanduo be vagos, kad ir ką galvočiau, išgraužia,
čiurlena sakiny s, čiurlena, ir daugiau nieko kita nebegirdžiu,
tik savo vidinį balsą vietoj garsų, kurčių liūtį,
zvimbis sakiny s, slapstosi metalinėse kabelių smegenyse,
slysta, kaip delfinų odoje nematoma jūros srovė,
tatuiruotas sakiny s, neišpildyto pažado bangos garsas,
sekčiau jį be žodžių, visus savo žodžius palikusi,
sakiny s, kuriame tavęs trūksta ir kuriame tu esi,
liepsnos liežuvis, žemės kyšulys, kalba, kuri nepažįsta kalbos,
kūnas be kūno – sakiny s, besislapstanti, beviltiška viltis,
į tylėjimo lioso sieną įkastas spindintis paslaptį saugantis indas –

Kelet-európai triptichon

I

Nevűnket mondja a hangosbemondó
és mi felpattanunk. Nevűnket
rosszul írják és rosszul ejtik,
de mi készségesen mosolygunk.
A szállodákból elhozzuk a szappant,
az állomásra túl korán megyűnk.
Nehéz bűrűnddel, bű nadrágban
mindenűtt ténfereg egy honfitársunk.
Velűnk mennek a vonatok rossz irányba,
és ha fizetűnk, szétgurul az apró.

Határainkon fűlűnk, azokon túl
eltűvedűnk, de felismerjűk egymást.
Felismerjűk a világ túlfelén is
a lámpaláztól átizzadt ruhát.
Alattunk áll meg a mozgólépcsű, szakad le
a teli szatyrok fűle, és mikor
távozunk, megszűlal a riasztó.
Bűrűnk alatt, mint egy sugárzó ékszer
ott a bűntudat mikrochipje.

II

Tudom, hol laksz, ismerem azt a várost.
Ismerem azt a fekete vízesést.
Anyád a tetőre járt napozni,
nyáron a bányatóban fürödtetek.
Ismerem azt a láb nélküli embert
aki a kapualjban lakik,
ismerem azt az országot, ismerem
vonatait, sírását, klór egét,
savas esőit, lassú havazását,
túlöltöztetett, sápadt csecsemőit.

Tudom, hol laksz. Hiába élsz akárhol,
csonkolt akácok szegélyezte út
kísér álmodban, hogyha hazagondolsz.
Ünnep múltán, mikor mint túl nehéz
halottat, lábánál fogva vonszolják a fát,
megállsz, nézed, ahogy többihez lökik.
Tudom, mit látsz. Emberi testek kusza halmát
kinyújtott, sárga karjukon egy-egy
ottfelejtett ékszerrel: kék-arany
kifosztott szaloncukorpapírral.

III

A nevem Alina Moldova.
Kelet-Európából jöttem,
magasságom 170 centiméter,
várható életkorom 56 év.
Fogaimban amalgámtömést,
szívemben öröklött szorongást hordok.
Angolomat nem értik,
franciámat nem értik,
akcentus nélkül
csak a félelem nyelvét beszélem.

A nevem Alina Moldova.
Szívbillentyűm őrizetlen sorompó,
ereimben mérgek keringnek,
várható életkorom 56 év.
Tíz éves fiamat elbírom,
szerzek lisztet, mozgó vonatra szálllok.
Megüthetsz, rázogathatsz,
csak a fülbevalóm zörög,
mint levált alkatrész
a még forgó motorban.

Rytų Europos triptikas

I

Garsiakalbis skelbia mūsų vardus,
ir mes pašokam. Mūsų vardai
kraipomi rašant ir tariant,
bet mes paslaugiai šypsomės.
Iš viešbučių išsinešam muilą,
per anksti atvykstam į stotį.
Visur slampinėja mūsų tautietis –
su sunkiu lagaminu, plačiomis kelnėmis.
Traukiniai su mumis išvyksta ne ta kryptimi,
o kai atsiskaitinėjam, pabyra smulkios monetos.

Bijom savo šalies ribose, už jų –
pasiklystam, bet atpažįstam savus.
Net ir kitam pasaulio krašte atpažįstam
jaudulio prakaitu persmelktus drabužius.
Mums po kojom sustoja eskalatorius, mums nutrūksta
pilnų krepšių rankenėlės, o kai išeinam,
įsijungia signalizacija.
Mums po oda, tarytum spindinti brangenybė,
slypi kaltės jausmo mikroschema.

II

Žinau, kur gyveni, pažįstu tą miestą.
Pažįstu tą juodą krioklį.
Tavo motina lipdavo ant stogo degintis,
Vasaromis maudydavotės karjero ežere.
Pažįstu tą bekoją žmogų,
gyvenantį tarpuvartėj,
pažįstu tą šalį, pažįstu
jos traukinius, verksmą, chloruotą dangų,
rūgščius lietus, lėtą snygį,
per šiltai aprengtus, išblyškusius kūdikius.

Žinau, kur gyveni. Kad ir kur gyventum,
tau pagalvojus apie namus, sapne lydi
suluošintomis akacijomis įrėmintas kelias.
Praėjus šventei, kai medis velkamas už kojos
tarytum per sunkus numirėlis,
sustoji ir žiūri, kaip jis pastumiamas prie kitų.
Žinau, ką matai. Padriką žmonių kūnų kalną
su vienu kitu pamirštu papuošalu ant ištiestų
pageltusių rankų – tuščiais mėlynais ir auksiniais
kalėdinių saldainių popierėliais.

III

Mano vardas – Alina Moldova.
aš iš Rytų Europos,
mano ūgis – 170 centimetrų,
tikėtina mano gyvenimo trukmė – 56 metai.
Dantyse nešiojuosi amalgamos plombas,
širdyje – paveldėtą baimę.
Mano anglų kalba nesuprantama,
mano prancūzų kalba nesuprantama,
be akcento
kalbu tik baimės kalba.

Mano vardas – Alina Moldova.
Mano širdies vožtuvas – nesaugoma užkarda,
mano gyslomis teka nuodai,
tikėtina mano gyvenimo trukmė – 56 metai.
Panešu savo dešimtmetį sūnų,
sugebu gauti miltų, įlipti į judantį traukinį.
Gali mane mušti ar purtyti –
barškės tik mano auskarai
kaip nulūžusi detalė
tebesisukančiam variklyje.

Kutya

Fekete földrögnek tűnt, az olvadáskor
hegyoldalról leomlott hókupacnak.
Sötétedett, nem látszott más a tájból,
csak ónos földek, párás volt az ablak,
ahogy közeledtünk, úgy tűnt, mintha mozogna,
mintha egy kabát emelgetné a karját,
egy árnyékstoppos az útszélre dobva,
amin fényszórók tekintete hajt át.
Hol felvillant, hol eltűnt, de a sorban
odaérve mindenki kerülőt tett,
nézni kezdtem az útpadkát, hogy hol van,
és egyszer csak ott volt. Mint egy merülő test,
a mellső két láb támaszkodott a sárban,
mintha indulna, orrát a szélbe tartva,
a felső rész figyelt. De mögötte, láttam,
péppé roncsolva terült szét az alja.
A véres szőrből kiálló hátsó lába
egyenletes, kínos ütemre rángott,
ült a fél kutya, nyitva volt a szája,
és láttam a szemén, hogy mindent látott.

Kiabáltam, hogy állj meg, húzódj félre,
könyörögtem, hogy mentsd meg, üsd el, bármi,
vagy legyen mögöttünk már valaki végre
aki ráhajt. De hát mit kell csinálni?!
Mit kell csinálni? – emelted föl a hangod,
mit akarsz tőlem?! Mégis, mit akarsz tőlem?
Azt akartam, hogy állj meg és ne hagyd ott,
ha megtaláltad vagy vedd fel, vagy öld meg.
Egész héten ott volt a kutya köztünk.
Arra gondoltunk, jobb volna mégis otthon.
Mintha mi volnánk, akik az útra löktük,
és szavakkal kéne kerülgetni folyton.
De mégse tudtam nem akarni, hogy este
fölém hajolj: feszülő karodat néztem,
próbáltam nem gondolni a testre,
ahogy ott támaszkodik az árokszélen,
arra az ütemes mozgásra, miközben
a szemed a távolba néz és nem felel,
hogy mennyi, mennyi ádáz lemondás
van abban is, ahogy szeretkezel,
ahogy azt kérdezed, mégis mit akarsz tőlem,
miközben ütöd a kormányt és rám se nézel,
és látni a vállad mögött a szitáló esőben
ázó tájat a véres, téli éggel.

Šuo

Atrodė kaip juodas žemės krešulys, tirpstant sniegui
nuo kalno šlaito atplyšęs sniego gurvolis.
Temo, aplink nebuvo matyti nieko,
tik plikledžiu padengti laukai, pro langą rasojančią
pasirodė tarytumėi kas judėtą mums beartėjančią,
lyg paltas, rankovę kilsčiojantis,
kaip kelkraštin nublokštas tranzuojantis šešėlis,
kai užkliūna už jo žibintų žvilgsnis.
Tai pasirodydavo, tai išnykdavo, bet paeiliui prisiartinę
visi jį aplenkdamavo,
įsižiūrėjau į kelkraštį
ir staiga pamačiau. Kūnas lyg smengantis,
priekinės kojos purvan įsirėmusios
tarytum kiltų eiti, į vėją pakėlusios nosį
viršutinė dalis stebėjo. Bet po ja – regėjau –
dryksojo apatinė dalis, sumaigytą į košę.
Iš kruvino kailio kyšanti užpakalinė koja
trūkčiojo tolygiu, skausmingu ritmu,
pusė šuns tupėjo, buvo prasižiojus,
ir kad viską matė – mačiau iš jos akių.

Sušukau – sustok, pasuk į kraštą,
Maldavau – gelbėk, pribaik, ką nors daryk,
ar pagaliau už mūsų kas atsirastų,
kad pervaziuotų. Bet ką gi daryt?!

Ką daryt? – pagavau tavo balso gaidelę pikta, –
ko iš manęs nori?! Tai ko tu nori iš manęs?
Norėjau tik, kad sustotum, kad ten nepaliktum,
kad radęs – arba pribaik, ar nebeišmesk.
Visą savaitę šuo laikės tarp mūsų.
Neatstojo mintis, kad geriau jam būtų buvę namie.
Tarytum mes jį išstūmę į kelią būtumėm
ir nuolat reikėtų jį žodžiais apeidinėt.
Bet vis tiek negalėjau negeisti, kad vakare
palinktumei virš manęs: įsitempusią tavo ranką
regėjau, bandžiau iš galvos išmest
kūną, į pagriovį besiramstantį,
tą judesio ritmą, kai tuðlaik,
tavo akims žiūrint į tolį, atsaką nutylėsi,
kiek, kiekgi žiauraus pasiaukojimo
yra net tame, kaip myliesi,
kaip klausi „tai ko iš manęs nori“
daužydamas vairą, nè žvilgt į mane, lyg manęs nebuvo
ir už tavo pečių pro dulksną regėti sumirkęs kraštovaizdis
su dangumi, žiemišku, kruvinu.

Vaktérkép

Fiamnak

Csuszamló rétegek, hegyláncok arca,
a tudatmélyi Mariana-árok, magma
a lélekben, minek,

minek a megdőlt erdő, vonuló varjak,
tévelygő folyamok, élnék, kihálnak,
jégtáblán pingvinek,

úszik a felhők szakadt DNS-lánca,
a vizek lehunytt szemű vonulása
minek, ha nem talál

medret, csak húzza folyton szomorú
útját és bárhová ér, az háború,
árkot ír a halál,

nevekkal, születéssel, szerelemmel
szaggatott kiáltással nem kell

már a világot

összekuszálni: városok, hasbeszélő
sors, emlékek völgykatlana, élő
vonalak, látod,

mind hogy bolyong és nincs egynek se útja,
mindig, mindig az anyák szülik újra
az árvaságot.

Kontūrinis žemėlapis

Sūnui

Veidas kalnų grandinių, sluoksniai slenką,
sąmonės gelmių Marianos dauba, magma
sieloj – kas dedas,

kas dedas, kad išgulę miškai, varnos migruoja,
gyvena, miršta, upės klajoja,
pingvinai ant ledo,

plaukia nutrūkusi debesų DNR grandis,
vandenų judėjimas užmerktomis akimis –
kodėl, jei neranda

vagos, tik nuolat tęsia savo liūdną
kelionę, ir – karas, kad ir kur atsikliūtų,
mirtis griovį išgramdo,

vardais, meile, gimimu,
jau nebereikia trūkčiojančiu šauksmu
sumazgyti

pasaulio: miestai, likimas
pilvakalbis, prisiminimų slėnio tarpokšnis, gyvos
linijos, gali matyti –

kaip niekas neturi kelio ir klaidinėt nesiliauja,
visados, visados motinos gimdo iš naujo
našlaitystę.

Iš vengrų kalbos vertė Asta Paulauskytė ir Vladas Braziūnas

Stasys STACEVIČIUS

(Lietuva)

Stasys Stacevičius, poetas, eseistas, žurnalistas, gimė 1959 metais vienkiemyje netoli Merkinės, kur ir dabar gyvena. Studijavo lituanistiką Vilniaus universitete, pirmąjį eilėraščių rinkinį išleido 1990 metais, po to – dar keturis. Dirba žurnalistinį darbą, rašo esė ir eilėraščius.

* * *

Kerta gūšiai į gyvą lapiją – tarytum į kaukę
užslėpusią kitą mįslingą tikrovę. Deja,
kartais kaukia pažįstami sodai, mauroja ir staugia
su tavo kilmės šaknimis gilioje naktįje.

Ir visai kituose soduose užsislėpę takeliai
vingiuoja nelyg labirintuos. Tenai gyvenai,
abejodama metlaikiais. Lietūs iš akmenio kala
mums tobulą antkapį, nors tebeesam jauni.

Jauni – lyginant su akmenim. Krištoliniai fontanai
užuomaršiška bei raminančiai ošia. Juose
atsispindi skaidri abejonė su tavo ir mano
šešėliais. Fontanu apsimeta tėvo dvasia.

O mamos dvasia – tvenkiniu. Jiems angelai išlaipinti
sutampa su vaismedžiais ar akmenim. Jau brandi
nei gyvoji dvejonė – alėjomis ir labirintais –
daug metlaikių, meile, kitos išeities nerandi.

Tiktai eiti į spragą laike, kursai gal neketina
pavirsti juodąja energija. Juk nuo pradžių
aš patsai savo pragarą kūriau. Iš atsiminimų.
Ir pragaros soduose retsykais būna gražu.

Stasys STACEVIČIUS
(Lithuania)

Stasys Stacevičius, poet, essayist and journalist, was born in 1959 on a small farm outside Merkinė, where he still lives. He studied Lithuanian philology at the University of Vilnius and published his first collection of poems in 1990. He has published four additional volumes since then. He works as a journalist and writes essays and poems.

* * *

Gusts of wind cut into the living leaves as if into a mask

hiding a different secret reality. Alas,
sometimes familiar gardens wail, bellow and howl
with the roots of your origin in the deepest night.

And in completely different gardens hidden paths
wind as if in labyrinths. You live there
doubting the seasons. Rain hammers a perfect
gravestone for us from a stone, though we are still young.

Young compared to the stone. Crystal fountains
absent-mindedly and soothingly murmur. In them
is reflected clear doubt with my shadow
and yours. My father's spirit pretends to be a fountain.

And my mother's spirit – a pond. Descended angels for them
coincide with fruit trees or stones. An already mature
living hesitation – for avenues and labyrinths –
for many seasons, love, there is no other way out.

Only to go to the gap in time, which perhaps doesn't intend
to turn into black energy. Since from the very beginning
I myself created my own hell. Out of memories.
And in the gardens of hell it is beautiful sometimes.

* * *

Jeigu vėl užsitęstų
tasai partizaninis,
žodžiai ir dar daug kas
taptų savim?

(Giminės laikinumas,
naktinis švytėjimas.)

Kaip atokybėj,
taip ir klausimėlyje:
kaip buvo balsiams ir priebalsiams
žody,
kurs buvo pas dievą,
kol nieko nebuvo?

Net klausimo:
aaaaarrrrr
ne šventai skamba balsiai,
aaaaarrrrr
balsių šventumo
neįveikia priebalsiai?

Aaaaarrrrr beišgelbėtum
artimą savo
pačiais paprasčiausiais
gyvaisiais garsais?

Tais pačiais,
kurie skamba kalnų
varduose.
Tais pačiais,
kurie girdisi
ir mirties nuosprendy.

Aaaaarrrrr artimiausia
tau jo nesukurtų?
Ar pats
savo artimui
jo neskaitytum?

Be balsių
ištartumei:
mrts.
Pakartotum be priebalsių:
ii.
Tai mirtis.

Gal kaip viešpaties,
taip ir kvailelio burnoj?

(Nelabai
skanus oras
ir daug įtarimų
dėl tos giminės
ar naktinio švytėjimo.)

Kaip šovinių dėžėj,
taip ir...

Esmė
neįpriebalsinta,
neįbalsinta lieka.
Kaip danguje,
gal taip ir atokybėje.

Po mirties nuosprendžiu
pasirašytum
visais savo balsiais
ir priebalsiais?

* * *

If that partisan war
continued again
would words and very much else
become themselves?

(The temporality of relations,
the radiance at night.)

As if in the distance
just as in a question:
how it was for vowels and consonants
in a word
which was with God
while there was nothing?

Even the question:
aaaaarrrrr
the vowels do not ring holy
aaaaarrrrr
consonants do not overcome
the holiness of vowels?

Aaaaarrrrr you would rescue
your friend
with the very simplest
living sounds?

The same ones
the rain in the names
of mountains.
The same ones
heard
in the sentencing to death.

Aaaaarrrrr the dearest to you
would not create it?
Would you not read
it to
your friend?

Say it
without vowels:
dth.

Repeat it without consonants:
ea.
That is death.

Perhaps in the Lord's
just as in a fool's mouth?

(The air doesn't
taste good
and many suspicions
about that relation
or the radiance at night.)

As if in a box of bullets,
just as...

The essence
remains without vowel
or consonant.
In heaven
perhaps as in the distance.

After sentencing to death
you'd sign
with all of your vowels
and consonants?

* * *

Išmiršančių sodai nakty panašėja į mitą,
gal blogo kilmės šaknys juda ir siekia namus
efemeriškos didelės šakos. Sapnuoji trimitą,
kursai savo priešais šią naktį gal paskelbė mus.

Nežinau, kas jį pučia. Nenorintis, kad tu nualptum,
o norintis, kad tu užgestum? Ir būtum žyme,
kolei bus regimi pelenai. Bet lėtoji pagalba
artėja tarytumei vasara. Vėl – kaip žiema.

Ir nebus pelenų, jei užgesi nelyg vakarinė
geroji žinia, su kuria namuose plevenai
ir tikėjai, kad bus... Pelenai paprasčiausiai nežino,
kad jie yra tik pelenai. Arba – net pelenai.

Gal išliks pelenų pelenai. Gražūs, nors ir neaiškūs,
kaip gero kilmė. Kaip visai nebloga pravardė

tavo ar dangaus kūno. Galbūt esmingiausia – ne žvaigždės,
ir ne artimieji, o jų gėstamoji vertė.

Jų veidų atspindžiai ant sapnuojamo tavo trimito,
po kojų – iškalbūs švieži pelenai, kol ne tai
rūpi sodui, kursai naktyje panašėja į mitą.
Lėtoji pagalba – tikies – dar ateis, dar ateis.

* * *

The gardens of the perishing at night become like myth,
perhaps the roots of the origin of evil move and ephemeral
large branches reach the houses. You dream of a trumpet
which this night may have announced us to its enemies.

I don't know who's blowing it. Someone not wanting you to faint
but wanting you to be extinguished? And you'd be a mark
so long as the ashes are visible. But the slow medical services
draw near like summer. Again – like winter.

And there will be no ashes if you go out unlike the good
news of evening, with which you fluttered about the house
and believed that it would be.... Ashes typically don't know
that they are only ashes. Or even ashes.

Perhaps ashes of ashes will remain. Beautiful though unclear
like the origin of good. Like an adequate nickname
for your or for heaven's body. Perhaps most important – not stars
and not friends, but their extinguishing value.

The reflections of their faces on your dreamed trumpet
beneath your feet – eloquent fresh ashes, until it
doesn't matter to the garden, which at night becomes like myth.
The slow services – you believe – will still come, still come.

* * *

Atsirita
karščių banga
ir lyg pačios
atsiverčia didelės
žiemiškos knygos.

Pašoka aukščiau langu
gailesčio bangos.

Atsirita tylos banga
ir nusirita.

Tartum iš niekur
per aistrą
į aistrą.

Atsirita
žinių banga
ir nusirita.

Mūšai aprimus,
regi, ką banga
gal ne tau nešė,
išmetė,
ko nenusinešė.

Miego bangas
keičia nemigų bangos,
pirmoji kaip visad
yra paskutinėje.

Šalčių bangoj
netikėtai paskambina
šilti draugai.

Jie neklaus: ar galiu
save įsivaizduoti
senovės kariaunoj,
kuri per užšalusią Baltiją
eina?

Ar duočiau
tylėjimo įžadus?
Celėj
galėčiau ištart
tik „memento“ ir „more“.

Atsirita tylos banga
ir nusirita.

Savo bangovaizdyje
sau esu
paribys, pakraštėlis,
banguojančio krantas,
kur nuošalė
yra žaidimo taisyklė,
o atokybė –

taisyklių žaidimas.

Čia
daug ką nutyli varpai,
kada tyli,
bet žymiai daugiau
jie nutyli,
kai skamba.

Atsirita tylos banga
ir nusirita.

Angelai
gintarą renka.

* * *

A wave of heat
rolls in
and as if on their own
large books of winter
open.

Waves of compassion
jump higher than the windows.
A wave of silence rolls in
and rolls away.

As if from nowhere
through passion
into passion.

A wave of news
rolls in
and rolls away.

The beating subsided
you see what the wave
carried perhaps not for you,
threw out,
what it did not carry away.

Waves of sleep
are changed by waves of insomnia,
the first as always
is in the last.

In the wave of cold
unexpectedly ring
warm friends.

They won't ask: can I
imagine myself
in an ancient army
that walks across the frozen
Baltic?

Would I give
an oath of silence?
In my cell
I could only utter
"memento" and "more".

A wave of silence rolls in
and rolls away.

In my horizon of waves
I am myself
a border person, an edger,
a shore for the waving
where the offside
is the game's rule,
and the distance –
the rule's game.

Here
the bells silence much
when silent,
but they silence much more
when they ring.

A wave of silence rolls in
and rolls away.

Angels
gather amber.

* * *

Skaitytojas knygą aprūko. Berods nelepūs,
jisai praveria langą į naktį – lyg vienas herojų,
supainiojęs andai tabako ir knygos lapus,

nes audrelių ir skurdo krašte mes išsiskersvėjuojam.

Užmirštam rašytoją: žaidė su keturiomis,
išsiskirt su penkta – su jauna – nesuspėjo, nes mirė
tarytum skaitytojas. Gal ir pravėrė duris
septintoji – į kambarį, kvepiantį knygom ir mirom.

Ten gal devintoji suaugusius laiko vaikais,
o vaikus – dar įmanomais pusdieviais. Lyg pasakėlėj –
susiliečia kartų erdvėlaikiai. Aišku, ką veikt,
užmigt pavėlavus arba – per anksti atsikėlus.

Skaičiuoju jo moteris? O gal – knygas ar paras
iki perdegimo. Tačiau metų išplėst nepavyksta.
Kiti savo laiką, statydami bokštus, praras –
kad krusteltų akys ir tęstųsi paleistuvystė.

Naktine skaitytoja, jeigu aistringai užtems
nelabai beprikllausomos nuo tavęs akys – ir taps nepastabios,
gali paaukoti – per ugnį ! – knygiokę dievams,
nes jie perskaito stiprią. Arba užsirūko tais lapais.

* * *

The reader covers the book with smoke. It seems he's not fastidious,
opens the window ajar into the night – like one of the heroes
having confused tobacco and the book's pages,
because in the land of storms and want we cast ourselves to the winds.

We forget the writer: played with four,
to separate from the fifth – the young one – he did not manage, because
he died like a reader. Perhaps the seventh even cracked open
the door – into the room smelling of books and myrrh.

Perhaps the ninth there thinks of adults as children
and children as still imaginable demigods. As if in a little tale
spacetimes pour themselves together. It's clear what to do,
to fall asleep late or having awakened too early.

Do I count his women? Or perhaps books or days
until he burns out. But the years cannot be expanded.
Others, building their towers, will forfeit their time
so the eyes would move quickly and depravity continue.

Reader of night, if eyes that do not depend on you
passionately darken and become imperceptible,
you can offer – through fire! – a book to the gods

because they read powerful ones. Or smoke their pages.

Translated by Jonas Zdanys

Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio Lietuvoje išleistų ir mūsų pastebėtų poezijos knygų bibliografija/ The Bibliography of Poetry Books Published in Lithuania from August to August and noticed by us

Originalioji poezija / Poetry:

- Aldona Narvilaitė. Adomo giesmės. Kaunas, Mažoji poligrafija, 2007.
- Alma Riebždaitė. *Beribė*. Vilnius, *Vaga*, 2007.
- Magnus Ducatus Poesis: ribų įveika. [Almanachą sudarė ir parengė Vladas Braziūnas] Vilnius, *Petro ofsetas*, 2007
- Antanas A. Jonynas, Mikalojus Vilitis. *Paskutinės dienos Itakėje*. [Tekstai ir paveikslai] Vilnius, *Tyto alba*, 2007.
- Algimantas Lyva. *Kopos*. Vilnius, *Pasviręs pasaulis*, 2007.
- Giedrė Bulotaitė. *Prasilenkimai*. Vilnius, *Vilniaus menininkų „Plekšnės“ klubas*, 2007.
- Skaidrius Kondratavičius, Ramūnas Jaras. *((De)generuotos NRG) sangriuva*. [Tekstai ir muzika]. Kaunas, *Kitos knygos*, 2007.
- Irna Labokė. *Krituoliai*. Kaunas, *Nemunas*, 2007.
- Justinas Marcinkevičius. *Poemos*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.
- Almis Grybauskas. *Žuvys*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.
- Gintaras Patackas. *Lapė, rožė ir bambukas*. Kaunas, *Nemunas*, 2007.
- Nijolė Simona Pukinskaitė. *Okeanija*. Vilnius, *Vaga*, 2007.
- Albinas Galinis. *Sapnų knyga, arba Pavėluota ironija: Albijono šalies sakmė*. Vilnius, *Vaga*, 2007.
- Aušra Kaziliūnaitė. *Pirmoji lietuviška knyga*. Kaunas, *Nemunas*, 2007.
- Liudvikas Jakimavičius. *Elio*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.
- Viktoras Rudžianskas. *Nuo do iki do*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.
- Vytautas Stulpinas. *Pavėsiai*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.
- Ineza Juzefa Janonė. *Sau pradingstu iš akių*. Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.
- Julius Keleras. *Sniegas, benamis, krentantis*. Vilnius, *Apostrofa*, 2007.
- Jonas Mekas. *Žodžiai ir raidės*. Vilnius, *Baltų lankų* leidyba, 2007.
- Regina Kubiliūtė-Zelbienė. *Pabirę žodžiai*. Klaipėda, Klaipėdos universiteto leidykla, 2007.
- Paparčio šventi ženklai*. [Iš japonų kalbos vertė Vytautas Dumčius] Klaipėda, Klaipėdos universiteto leidykla, 2007.
- Rita Bijeikytė-Staršelskienė. *Pas tave sugrįžtu*. Klaipėda, Klaipėdos universiteto leidykla, 2007.
- Janina Jovaišaitė. *Piligrimystė į pradžią*. Šiauliai, *Lucilijus*, 2007.
- Jonas Jakštas. *Judesiai, prisilietimai*. Vilnius, *Arslonga*, 2007.
- Aivaras Veiknys. *R aktai*. Vilnius, *Atkula*, 2007.
- Sugrįžta angelas*. [Redaktorius ir sudarytojas Vytautas Kaziela] Utena, *Kamonada*, 2007.

Ant tavo rankų supasi gerumas. [Lietuvių poetų eilėraščiai apie motiną. Sudarytojas Julius Jasaitis] Vilnius, *Andrena*, 2007.

Petras P. Gintalas. *Einu namo.* [Sudarytoja ir redaktorė Janina Riškutė] Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.

Bernardas Brazdžionis. *Protėvių dvasia.* [Sudarė Janina Riškutė] Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.

Jurgis Blekaitis. *Vardai vandenims ir dienoms.* Kaunas, *Naujasis lankas*, 2007.

Vladas Jūra Vaitkevičius. *Tikiu.* Šiauliai, *Šiaurės Lietuva*, 2008.

Romas Sadauskas. *Ta žmogmedžių gentis.* Vilnius, *Žaliosios girios*, 2008.

Algimantas Baltakis. *Penkiasdešimt eilėraščių.* Kaunas, *Naujasis lankas* ir Kauno meno kūrėjų asociacija, 2007.

Gintautas Dabrišius. *Ilgą žuvis.* Kaunas, *Nemunas*, 2007.

Liudas Gustainis. *Taško bedugnės.* Kaunas, *Nemunas*, 2007.

Dalia Teišerskytė. *Atodūsiai.* Kaunas, *Kopa*, 2007.

Ten, sidabro vingy... [Almanachą sudarė ir redagavo Vladas Buragas] Kaunas, Lietuvos nepriklausomųjų rašytojų sąjunga, 2007.

Liudas Pranciškus. *Akmeninė jūra: vaizdaraščiai.* Klaipėda, Klaipėdos universiteto leidykla, 2007.

Mantas Gimžauskas. *Šamanas™.* [Tomo S. Butkaus sudarymas ir dizainas] Kaunas, *Kitos knygos*, 2007.

Angelija Avižiotė. *Tarp prieš tai ir po to.* Klaipėda, Klaipėdos universiteto leidykla, 2007.

Vytautas P. Bložė. *Tu palikai mane užmigusį.* Kaunas, *Kitos knygos*, 2007.

Gintautas Iešmantas. *Šulinys palei kelią.* Vilnius, *Žuvėdra*, 2008.

Danutė Paulauskaitė. *Prie pietvakarių sienos.* Vilnius, *Vaga*, 2007.

Sigitas Poškus. *Eilėraščių.* Vilnius, *Ciklonas*, 2007.

Mingaila Rastinis. *Viduvasaris.* Vilnius, Vilniaus universiteto leidykla, 2008.

Judita Vaičiūnaitė. *Raštai.* T 2. [Sudarė ir komentarus parengė Gintarė Bernotienė] Vilnius, *Gimtasis žodis*, 2007.

Mykolas Karčiauskas. *Kada parsiklausim namo.* Vilnius, *Kronta*, 2007.

Vaiva Klimaitė. *Ištuksenk man traukinio bėgiais.* [Poezija ir proza] Šiauliai, *Saulės delta*, 2007.

Vasarynas. [Poezijos almanacho sudarytojai Sergėjus Lamanosovas, Saulius Pečiulis, Joana Siauraitienė] Vilnius, Kūlgrindos klubas, 2007.

Dainius Gintalas. *Boa.* Kaunas, *Kitos knygos*, 2007.

Alvydas Augustinas Jėgelevičius. *Nerštas.* Vilnius, *Vaga*, 2007.

Marcelijus Martinaitis. *Atmintys.* 3-iasis leid. – Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Alvydas Augustinas Jėgelevičius. *Kalbantys šešėliai.* Vilnius, *Versus aureus*, 2008.

Bronė Liniauskienė. *Kregždės prauga dangų.* Klaipėda, *Eglės leidykla*, 2008.

Juozas Marcinkevičius. *Ruduo. Rugsėjis. Rūdys...* Vilnius, *Vaga*, 2007.

Arvydas Genys. *Veidu į Užupį.* Vilnius, *Vaga*, 2007.

Pranciška Regina Liubertaitė. *100 haiku Vilniui.* Vilnius, *Ciklonas*, 2008.

Išpažįstame šį jausmą ir meilę vadiname [Anykštijos autorių meilės lyrikos sutelktinės sudarytojas Algirdas Ražinskas] Anykščiai, Anykščių literatų klubas „Marčiupys“, 2007.

Dalia Milukaitė-Buragienė. *Viltingais žodžiais virpanti styga* [Akrostichų rinktinė] Kaunas, Lietuvos nepriklausomųjų rašytojų sąjunga, 2008.

Žingsniai. Tauragės poetų klubas „Žingsniai“ [Sudarė Audronė Aniulienė]. Šakiai, *Medvetas*, 2007.

Poetinis Druskininkų ruduo / Druskininkai poetic fall. [Sudarytojas ir redaktorius Kornelijus Platelis]. Vilnius, *Vaga*, 2007.

Gintaras Bleizgys. *Giedanti tuštumon kariuomenė.* Vilnius, *Homo liber*, 2008.

Vladas Braziūnas. *Vakar yra rytoj.* [Sudarytoja Elena Baltutytė]. Vilnius, Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2007.

Algimantas Mikuta. *Eilėraščiai.* Kaunas, *Naujasis lankas* ir Kauno meno kūrėjų asociacija, 2007.

Danielė d'Erceville. *Vėjas nuo Jordano.* Kaunas, *Naujasis lankas*, 2008.

Bernardas Brazdžionis. *Aš čia – gyva. Šiauliai, Šiaurės Lietuva*, 2008.

Tomas Taškauskas. *Audrapaukščio monologas : ŽIV.* Vilnius, *Versus aureus*, 2008.

Dar penkios minutės nakties [Lietuvių meilės lyrika. Sudarytojas Kęstutis Navakas] Vilnius, *Tyto alba*, 2007.

Marius Jonutis. *Mėlyna žalia.* Vilnius, *Tyto alba*, 2008.

Birutė Mikalauskiene. *Užkaltas Oranžas.* Kaunas, *Nemunas*, 2008.

Rimgaudas Valentinas Graibus. *Žiūrėjimas į ugnį.* Vilnius, *Trys žvaigždutės*, 2008.

Alfonsas Maldonis. *Už saulėlydžio.* Vilnius, *Homo liber*, 2008.

Gintaras Grajauskas. *Eilėraščiai savo kailiu.* Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Rimvydas Stankevičius. *Laužiu antspaudą.* Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Jonas Kalinauskas. *Miego meistras.* Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Lidija Šimkutė. *Mintis ir uola = Thought and rock.* Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Justinas Marcinkevičius. *Naktį užkluptas žaibo.* Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Poezijos pavasaris 2008 [Almanacho sudarytojai Gasparas Aleksa, Violeta Šoblinskaitė] Vilnius, *Vaga*, 2008.

Janina Degutytė. *Purpuro valanda.* [Rinktinės sudarytoja Aistė Birgerė] Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Erika Drungytė. *Rūkas ir vėjas.* Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Aidas Marčėnas. *Šokiai.* Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Eglė Perednytė. *Tamsoje giedantys paukščiai.* Kaunas, *Naujasis lankas*, 2008.

Iš nakties tamsių akių. [Almanachą sudarė G. Bulotaitė-Jurkūnienė] Vilnius, Vilniaus menininkų „Plekšnės“ klubas, 2008.

Antanas Gasperaitis. *Dūžtančios akimirkos.* Vilnius, *Pasviręs pasaulis*, 2008.

Juozas Mečkauskas-Meškela. *Iš pajuodusio meilės sidabro.* Vilnius, *Žara*, 2008.

Nebylosiu giliau už tylą. [Poezijos almanacho sudarytojas Valdemaras Kukulas]. Panevėžys, *ARG ofsetas*, 2007.

Nupinsiu Lietuvai vainiką. T. 2 [Lietuvių poetų eilėraščiai apie Tėvynę. Sudarytojas Julius Jasaitis]. Marijampolė, *Ramona*, 2008.

Jūratė Sučylaitė. *Atsilaikymas.* Klaipėda, *Druka*, 2008.

Rasa Žalynaitė. *Haiku.* Vilnius, *Kronta*, 2008.

Ričardas Mikutavičius. *Kad Lietuva neišsivaikščiortų.* 2 tomas [Sudarytojas Vytautas Motiejūnas] Kaunas, *Arx Baltica*, 2008.

Vertimai / Translations:

Daiva Molytė-Lukauskienė. *Persodintos gėlės = Пересадоочные цветы*. [Vertėjas į rusų kalbą Clandestinus] Klaipėda, *Eglės leidykla*, 2007.

Dagnija Dreika. *Vėjo juokas*. [Iš latvių kalbos vertė Dzintra Elga Irbytė] Šiauliai, Šiaulių universiteto leidykla, 2007.

Marcin Świetlicki. *Ne pagal grafiką*. [Iš lenkų kalbos vertė Eugenijus Ališanka] Vilnius, *Versus aureus*, 2007.

Dantė Aligjeris. *Dieviškoji komedija. Pragaras*. [Iš italų kalbos vertė Sigitas Geda] Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.

Jurgis Baltrušaitis. *Kalba su lemtimi*. [Iš rusų kalbos vertė Linas Broga] Vilnius, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2007.

Charles Bukowski. *Pragaras skirtas vienišiams*. [Iš anglų kalbos vertė Marius Burokas ir Gediminas Pulokas] Kaunas, *Kitos knygos*, 2007.

Žodžiai ir spalvos = Слова и фарбы = Słowa i kolory. [Almanacho sudarytoja Birutė Jonuškaitė] Vilnius, *Homo liber*, 2008.

Борис Бартфельд. *Пруса = Prūsa*. [Iš rusų kalbos vertė Rimantas Černiauskas] Klaipėda, *Eglės leidykla*, 2008.

Juris Kronbergs. *Vilkas Vienakis = Vilks Vienacis*. [Iš latvių kalbos vertė Vladas Braziūnas]. Vilnius, Kronta, 2008.

Petras Roizijus. *Rinktiniai eilėraščiai = Carmina selecta* [Sudarė Sigitas Narbutas. Iš lotynų kalbos vertė Rita Katinaitė, Eglė Patiejūnienė, Eugenija Ulčinaitė] Vilnius, Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2008.

10 anglakalbių poetų. [Iš anglų kalbos vertė Alfonsas Andriuškevičius]. Vilnius, *Baltų lankų* leidyba, 2008.

Šviesa languose = Свято ў вокнах. [Baltarusių poezijos antologija. Sudarytojas Gendrik Petkevič]. Vilnius, *Homo liber*, 2008.

Amžių man neužtektų su tavim būt kartu... [Ukrainiečių meilės lyrika. Sudarytojas ir redaktorius Julius Jasaitis] Klaipėda, *Eglės leidykla*, 2008.

Menke Katz. *Selected poems*. [Edited and arranged by Kerry Shawn Keys] Vilnius, *Versus aureus*, 2008.

Skaitytino ar viso labo tik žinotino (ir šio to šypeltino) sąrašą sudarė / Compiled by
 Ričardas Šileika

2007-ŪJŲ POETINIO DRUSKININKŲ RUDENS AIDAI

Kronika

XVIII Poetinio Druskininkų rudens festivalyje 2007 spalio 4-8 d. dalyvavo daugiau nei 110 poetų, kritikų, leidėjų iš Lietuvos bei užsienio. Visi poetai, kurių eilėraščiai buvo skelbti almanache, juos skaitė pagrindiniuose renginiuose: **Alis Balbierius** (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius); **Gerard Augustin** (Prancūzija; vertė Vladas Braziūnas); **Natalka Bilotserivets** (Ukraina; vertė Antanas A. Jonynas); **Leons Briedis** (Latvija; vertė Erika Drungytė); **Xavier Farre** (Katalonija; vertė Audrius Stasiulaitis); **Felix Grande** (Ispanija; vertė Jurga Katkuvienė ir Laurynas Katkus); **Vytautas Dekšnys** (Lietuva; vertė Jonas Zdanys); **Paul Henry** (Velsas; vertė Alvydas Šlepikas); **Mihkel Keavats** (Estija; vertė Danutė Sirijos Giraitė); **Paul Muldoon** (Airija; vertė Antanas Gailius ir Gabrielė Gailiūtė); **Gytis Norvilas** (Lietuva; vertė Jonas Zdanys); **Irina Nechit-Popa** (Moldova; vertė Vladas Braziūnas); **Edita Page-Petrauskaitė** (Kanada; vertė Eugenijus Ališanka); **José Luís Peixoto** (Portugalija; vertė Arvydas Makštutis); **Leszek Szaruga** (Lenkija; vertė Rimvydas Strielkūnas); **Jan Wagner** (Vokietija; vertė Antanas A. Jonynas); **Viktoras Rudžianskas** (Lietuva; vertė Jonas Zdanys). Neatvyko tik **Sebastiano Grasso** (Italija), kurio eiles vertė Audrius Musteikis.

Konferencijos, taip pat ir viso festivalio tema: *Eldorado už kampo: artima ir tolima literatūroje*. Ją pasiūlė ir pačią diskusiją vedė Laurynas Katkus, pranešimus skaitė Rimantas Kmita, Giedrė Kazlauskaitė, Eugenijus Ališanka, Jan Wagner, Paul Muldoon ir Jose Luis Peixoto. Po diskusijos – jaunųjų poezijos skaitymai, kuriuos vedė A. Žagrakalytė, o laimėjo ir Antano A. Jonyno įsteigtą prizą atsiėmė Giedrė Kazlauskaitė. Vėliau vyko tradicinis poezijos vakaras (vedėjai Jurgita Mikutytė ir Kerry Shawn Keys), po jo – Agnės Žagrakalytės suorganizuotas netradicinis ir pasisėkimą turėjęs poetų rankraščių aukcionas „Dainavos“ salėje. Penktadienio vakaras baigėsi „Širdelės“ kavinėje „Vieno eilėraščio naktimi“ (vedėjai Liudvikas Jakimavičius ir Antanas A. Jonynas). Klausantis skaitomos poezijos, buvo galima piešti komentarus ant gatvės grindinio (videomenininkų Aistės Valiūtės ir Daumanto Plechavičiaus projektas „Šviesos grafitai“).

Šeštadienį nuo ryto ligi pietų „Dainavos“ centro kieme šurmuliavo rytietiškas turgus, kuriame Virginijus Gasiliūnas pardavinėjo poetams pagiringo literatūros kritiko sąžinę, būrėjos pranašavo ateitį, o už klevo lapus ir kitą valiutą buvo galima įsigyti vertingų daiktų ir gražių suvenyrų. Po pietų Virginijus Gasiliūnas, Valentinas Sventickas, Viktoras Rudžianskas ir kiti pristatė per metus išėjusias vertesnes knygas. Daugelį paminėtų leidinių šalia esančioj salėj siūlė leidyklos. Po pristatymų „Sofos“ galerijoje atidaryta Romualdo Rakausko fotografijų paroda „Užuovėja“, o Ričardas Šileika vedė dviejų dalių kamerinius lietuvių poezijos skaitymus, kurių pirma šiemet skirta Vlado Šimkaus atminimui, antra – seniai girdėtiems poetams.

Iškilmingame baigiamajame poezijos vakare (vedėjai Erika Drungytė ir Gerardo Beltrán) paskelbti ir apdovanoti Jotvingių premijos ir anoniminių eilėraščių konkursų laureatai. Pagrindinę *Jotvingių* premiją pelnė Almis Grybauskas už poezijos rinktinę „Apžvalgos spiralė“ (Vilnius: Homo liber, 2006), Jaunojo jotvingio apdovanojimą – Benediktas Januševičius už poezijos knygas „0+6: Eilėraščiai-daiktai“ (Kaunas: Kitos knygos/ Vario burnos, 2006) ir „Raugintu krauju“. (Vilnius: Naujoji Romuva, 2007). Vieno anoniminių eilėraščių konkurso nugalėtojai: 1. Agnė Žagrakalytė; 2. Ričardas Šileika; 3. Paulius Norvila; 4. Klemen Pisk (Slovėnija; vertė Laima Masytė); 5. Artūras Valionis. Teminio eilėraščių „Kelionės daina“ laureatai: 1. Laurynas Katkus; 2. Aušra Kaziliūnaitė; 3.

Ričardas Šileika. Nerimtojo eilėraščio konkurso „Mano gimtasis gėrimas“ prizininkai: 1. Andrejus Chadanovičius (Baltarusija; vertė Vytas Dekšnys); 2. Dovilė Zelčiūtė; 3. Artūras Valionis. Iškilmingą šeštadienį užbaigė grupės „Pieno lazeriai“ koncertas ir šokiai „Nakvišos“ restorane. Sekmadienį festivalis persikėlė į Vilnių. Šv. Kotrynos bažnyčioje įvyko baigiamasis premijų bei konkursų laureatų ir užsienio svečių kūrybos vakaras, kurį vedė Birutė Mar ir Eugenijus Ališanka, o pirmadienį paskutinis renginys – Antano A. Jonyno vedami pofestivaliniai skaitymai Užupio kavinėje.

ECHOES OF DRUSKININKAI POETIC FALL 2007

Chronicle

The XVIII International Literary Festival *Druskininkai Poetic Fall* took place from October 4 – 8, 2007, and was highly successful. More than 110 poets, literary critics, and publishers took part in the event. All our international guests were translated into Lithuanian and five Lithuanian poets translated into English for the annual anthology of the DPF: **Alis Balbierius** (Lithuania; translated by Medeinė Tribinevičius); **Gerard Augustin** (France; translated by Vidas Braziūnas); **Natalka Bilotserivets** (Ukraine; translated by Antanas A. Jonynas); **Leons Briedis** (Latvia; translated by Erika Drungytė); **Xavier Farre** (Catalonia; translated by Audrius Stasiulaitis); **Felix Grande** (Spain; translated by Jurga Katkuvienė and Laurynas Katkus); **Vytautas Dekšnys** (Lithuania; translated by Jonas Zdanys); **Paul Henry** (Wales; translated by Alvydas Šlepikas); **Mihkel Keavats** (Estonia; translated by Danutė Sirijos Giraitė); **Paul Muldoon** (Ireland; translated by Antanas Gailius and Gabrielė Gailiūtė); **Gytis Norvilas** (Lithuania; translated by Jonas Zdanys); **Irina Nechit-Popa** (Moldova; translated by Vidas Braziūnas); **Edita Page-Petrauskaitė** (Canada; translated by Eugenijus Ališanka); **José Luís Peixoto** (Portugal; translated by Arvydas Makštutis); **Leszek Szaruga** (Poland; translated by Rimvydas Strielkūnas); **Jan Wagner** (Germany; translated by Antanas A. Jonynas); **Viktoras Rudžianskas** (Lithuania; translated by Jonas Zdanys). Only **Sebastiano Grasso** (Italy; translated by Audrius Musteikis) did not make the festival..

The theme of the XVIII Druskininkai Poetic Fall: *El Dorado Round the Corner: the Near and the Remote in Literature* was proposed by Laurynas Katkus who moderated the conference. The speakers were: Rimantas Kmita, Giedrė Kazlauskaitė, Eugenijus Ališanka, Jan Wagner, Paul Muldoon and Jose Luis Peixoto.

All of the traditional activities took place in this festival: two poetry evenings, the presentation of books published during the year, chamber and night readings, the presentation of work by guests from abroad and prize winners in Vilnius at St. Catherine's Church, and an evening in Užupis Café. Friday night's readings – *The Night of the Single Poem* – took place in Širdelė accompanied by graffiti of light performed by video artists Aistė Valiūtė and Daumantas Plechavičius. Saturday morning in the *Dainava* Courtyard the Oriental Bazaar with music and poetry readings took place.

The *Yotvingiai Prize* was awarded to Almis Grybauskas for his collection of poems “Apžvalgos spiralė” (Vilnius: Homo liber, 2006). The Young Yotvingian's Prize went to Benediktas Januševičius for his collection of poems “0+6: Eilėraščiai-daiktai” (Kaunas: Kitos knygos/ Vario burnos, 2006) and “Raugintu krauju” (Vilnius: Naujoji Romuva, 2007).

The following anonymous contests were held: a single poem; a “Travel song”; and the humorous: “My native drink.” Our guests from abroad took part in the competitions with their texts translated into Lithuanian. Results of the competition for the anonymous poem were: 1. Agnė Žagrakalytė; 2. Ričardas Šileika; 3. Paulius Norvila; 4. Klemen Pisk (Slovenia; translated by Laima Masytė); 5. Artūras Valionis. The results of the competition *Travel song*: 1. Laurynas Katkus; 2. Aušra Kaziliūnaitė; 3. Ričardas Šileika. And, the results of the competition *My native drink* were: 1. Andrei Khadanovich (Belarus; translated by Vytas Dekšnys); 2. Dovilė Zelčiūtė; 3. Artūras Valionis.

JOTVINGIŲ PREMIJOS LAUREATAS

Almis GRYBAUSKAS
(Lietuva)

Almis Grybauskas, poetas, vertėjas, eseistas, gimė 1947 metais Kietaviškių parapijos Gilušio kaime, Trakų rajone. Šeimai slapstantis (tėvas pabuvojęs miške), 11 klasių ėjo 6 mokyklose skirtingose Lietuvos vietose ir baigė Žarėnuose. Studijavo istoriją. Dirbo mokykloje, Spaudos komitete, įvairiose redakcijose. Pirmąjį eilėraščių rinkinį išleido 1976 m., po to – dar penkis. Šiuo metu skaito paskaitas Brno universitete. Jotvingių premija jam paskirta už rinktinę „Apžvalgos spiralė“ (Vilnius: „Homo liber“, 2006). El. paštas: Grybauskas@seznam.cz

BIOGRAFIJA ARBA KAIP JIS TAPO ŠIUKŠLININKU

Kiekviena šiukšlė turi savo įgimtus bruožus –
nervingai sulamdyta nuorūka
vatos gniužulas iš patricijos namo
kiaurai perrūdijus vergo saga

Jis vaikščiojo išsiblaškęs
aplenkdamas aikštę legiono kareivines
kol netyčia pirštai kišenėje
užčiuopė purų sluoksnį
lyg įšilusį tingų šliužą:
šiukšlės
susikaupusios lėtai ir nepastebimai –
gaiži pasalos šypsena
slepiama bet netyčia pastebima
tariamo draugo veide
mįslės
gličios angos vonių
užkimštos plaukais ir nuospaudomis
gašlus kلودas pūkų
po išklibusia santuokos lova

Kiekviena šiukšlė – klausimas
atviras bet nors ne visai
suformuluotas ir aiškus
lyg sapnų trupiniai
neišpildyto geismo tyrelė
jose lizdą susuka laikas
nematomos pusės prasmė
kurios ieško adeptai ir magai
galvijų viduriuose
išgarinto šlapimo kristaluose
kavos tirščiuose
vaško tiškulyje
Piktos nes nereikalingos
jos žino apie mus daugiau nei norėtume
ir liudija mirtį buku buvimu erdvėj
vienatiniam mylimam kūne

Lengva gerti gyvenimą mecenato soduose
su vainikais šventinėm togom
vėjavaikiu stiliumi rankoj
tuo metu kažkas
šluosto lipnų luošojo prakaitą
gimdymo vandenį
lavonų nešvarumus

Poetas yra ir šiukšlininkas – tarė –
tai suprato jau heraklitas
prieš mirtį visas pasinėręs mėšle

Poetas kaip šiukšlių konteineris
garma amžių keliais
keldamas vaikų juoką
moterų gailesį
atlaidų kareivos šypsulį
Jis (įleidžiamas tik į prieškambarį)
liūdno vaizdo kovotojas prieš entropiją
nežinodamas kitų dėsnių
tiktai sielos apvalymo poreikį
naiviai meldžiasi žodžio stabui
įžūlių prekių apstumdytas
su neturtėliais gieda mugėse
už kelis taukuotus variokus
parsiduodamas mergšėms leidyklų direktoriams
mano atperkąs pasaulio nuodėmes
miršta griovyje kvapniam
kaip teisuolių šypsenos
nes gerdavo kas dieną
nuodus iš mūsų kraujo

Kiekviena biografija
turi paslėptą šiukšlių kodą
įgimus bruožus
Prilimpa prie jų nulemti paklydimai
o prasmės kurias kartais įžvelgiam
pro savo prakaito linzes
sudega apsivalymo lygtyje –
nervinga nuorūka
gniužulas iš patricijos namo
ir jo mirtis griovyje

Iš knygos „Apžvalgos spiralė“.

YOTVINGIAI PRIZE WINNER

Almis GRYBAUSKAS
(Lithuania)

Almis Grybauskas, poet, translator, and essayist, was born in 1947 in Gilušis, in Kietaviškiai parish, in the Trakai region. As his family was in hiding (his father had been among the partisans in the forests), he attended 11 grades in 6 schools in various Lithuanian towns and finished in Žarėnai. He studied history. He worked in a school, on the Press Committee, and on various editorial staffs. He published his first collection of poetry in 1976, and after that, five others. He currently lectures at Brno University. He was awarded the Jotvingiai Prize for his collection “Apžvalgos spiralė” (“The Survey’s Spiral”, Vilnius: Homo liber 2006). E-mail: Grybauskas@seznam.cz

BIOGRAPHY OR HOW HE BECAME A TRASH COLLECTOR

Each piece of trash has its innate characteristics –
a nervously crumpled cigarette butt
a cotton ball from a patrician’s house
a rusted-through slave’s clasp

He walked absent-mindedly
passing by the square the legion’s barracks
until the fingers in his pocket unintentionally
felt a spongy layer
like a warming lazy slug:
pieces of trash
gathering slowly and imperceptibly –
a rancid smile of ambush
hidden but unintentionally noticed
in an apparent friend’s face

riddles
viscous bathtub openings
plugged up with hair and calluses
a voluptuous layer of down
under a rickety marriage bed
Every piece of trash – a question
that is open but not completely
formulated and clear
like crumbs of dreams
sauce of unquenched desire
time weaves a nest inside of them
the meaning of the unseen side
searched for by adepts and magi
in livestock intestines
crystals of evaporated urine
coffee solids
splashes of wax
Angry because they are unnecessary
they know more about us than we'd like
and witness death in the space of dull existence
in the only beloved body

It's easy to drink life in Mecenas' gardens
with wreaths holiday togas
a frivolous style in hand
somebody then
wipes away the sticky cripple's sweat
fluids of birth
the uncleanness of corpses

A poet is also a trash collector – he said –
Heraclitus already understood that
before death all submersed in manure

A poet is like trash container
flocks down the roads of centuries
raising children's laughter
women's sympathy
a mercenary's indulgent smile
He (let only into the anteroom)
is a sad-visaged fighter against entropy
not knowing other laws
only the need to cleanse the soul
naively prays to the idol of words
pushed around by insolent merchants
sings in marketplaces with the poor
for a few greasy copper coins
selling himself to girlies publishing house directors

believes he is redeeming the world's sins
dies in a ditch odorous
as the smiles of the righteous
because each day he drank
poison from our blood

Each biography
has a secret code of trash
innate characteristics
Destined errors stick to them
and the meanings we sometimes glimpse
through the lens of our sweat
burn in the level of our self-cleansing –
a nervous cigarette butt
a cottonball from a patrician's home
and his death in the ditch

from the book "The Survey's Spiral"

Translated by Jonas Zdanys

JAUNOJO JOTVINGIO PREMIJOS LAUREATAS

Benediktas JANUŠEVIČIUS
(Lietuva)

Benediktas Januševičius, poetas, prozininkas, literatūros kritikas, vertėjas, vienas festivalio „Literatūrinė sostinės žiema“ organizatorių, gimė 1973 metais Vilniuje, mokėsi Buivydžiškių aukštesniojoje žemės ūkio mokykloje, redagavo „Jaunimo gretų“ žurnalą, dirba „Literatūros ir meno“ redakcijoje. Pirmąjį eilėraščių rinkinį išleido 1992 metais, po to – dar penkis. Jaunojo jotvingio premija jam skirta už poezijos knygas „0+6: Eilėraščiai-daiktai“ (Kaunas: Kitos knygos / Vario burnos, 2006) ir „Raugintu krauju“ (Vilnius: Naujoji Romuva, 2007). El. paštas: benomenas@gmail.lt

Apie duobkasį

ruduo vėl padegė klevus
taip gera lyg keliaučiau į namus
tačiau kampe nurimo duobkasys
nepastebėjęs kad išgėrė paskutinę
neparašytas liko testamentas:
„savęs nelaidosiu!
sukitės kaip norit“

dar merdėja suktinės žiburys
širdis deja išblėso

užmiršusi pakeisti darbo vietą
įkaušusi vėlė tarp žvakių verkia
nujausdama kad tik dangus
per vėlines paglostys vargšo kapą
nušluostys ašarą ar klevo lapą
ir savo klystkeliais nueis

bet ašaros pavirto jono vabalais
o klevo žarijas galop išbarstė vėjas
tik retsykais koks vienišas žmogelis
liūdnu žvilgsniu vargdienio guolį išpurena

YOUNG YOTVINGIAN'S PRIZE WINNER

Benediktas JANUŠEVIČIUS
(Lithuania)

Benediktas Januševičius, poet, prose writer, literary critic, translator, one of the organizers of the festival "Literary Capital's Winter", was born in 1973 in Vilnius, studied at the Buivydiškės agricultural high school, edited the journal "Jaunimo gretos" and works on the editorial staff of "Literatūra ir menas". His first collection of poetry appeared in 1992 and he has since published five others. The Younger Jotvingių Prize is awarded to him for the collections "0+6: Eilėraščiai-daiktai" ("0+6: Poems-Things", Kaunas: Kitos knygos / Vario burnos, 2006) and "Raugintu krauju" ("With Soured Blood", Vilnius: Naujoji Romuva, 2007). E-mail: benomenas@gmail.lt

About the Gravedigger

autumn once again set the maples on fire
it's so good as if I was traveling home
but in the corner the gravedigger grew quiet
not noticing that he had drunk his last
that his will remained unwritten:
"I will not bury myself!
manage however you want"

the light of the hand-rolled cigarette is still dying
the heart alas died away
having forgotten to change its place of employment
the drunken soul weeps among the candles
feeling that only heaven
on All Soul's Day will caress the poor man's grave
will wipe away the tear or the maple leaf
and will leave down its own wrong roads

but tears turned into lightning bugs
and wind at last dispersed the maples' embers

just sometimes some lonely man
with a sad look loosens the poor creature's bed

Translated by Jonas Zdanys

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSO I VIETA

Agnė ŽAGRAKALYTĖ
(Lietuva)

* * *

Čia per daug fonemų.
Runų nuolaužos, žodžiai
šaldytos menkės trapecijos
apšarmojus filė
supersupersupermarketo šaldiklyje
nupirkit kas nors tą žuvį
išimkit žuvį, sušokusią gabalan
iglu, parneškit į šilumą, namo, kaip jūs sakot
kad atitirpę fonemos išretėtų
ir skambesys jų prilygtų
jūsų *schirokajai* kalbai.

Parneškit į šilumą, ten, kur gyvenat
daugiabutin, kur visos tautos broliška sutaria
iš kur jūsų siųsti laivai atsilanko
iš kur rytojais auksinis ir vientisas, iš rytojaus
kur šiluma iš jūsų šaldytuvų freono žirkutėm
dangų prakirps, ir šiluma pro skylę
vandeniui pavirs visą penkiasdešimčia vardų
šaukiamą sniegą, ir vandens prisems
mūsų vaikų išdžiūvusias burnas,
ir nutildys.

Ir nutildys šunų kinkinio varpelius
ir banga atskubėjus apžios
drovų kremliaus varpelį
ir išjungs vibruojančius mobiliakų varpelius prie
visų niujorkiečių ausų besiglaudžiančius
nutrauks ryšį.

Nutrauks ryšį, visų pasaulio varpų šerdys
gulės it sušalę liežuviai
tad nupirkit greičiau mūsų žuvį
ir nešdinkitės, nieko nekeiskit.
Žuvies čia atvykot, taip sakot –

per daug fonemų, taip sakot.
Taip sakot.

2007 04 28

COMPETITION OF ONE ANONYMOUS POEM. I PLACE

Agnė ŽAGRAKALYTĖ
(Lithuania)

* * *

There are too many phonemes here.
Fragments of runes, words
of a frozen cod's trapeziums,
ice-covered filet
in a supersupersupermarket's freezer
someone buy that fish
take out that fish, having leaped into pieces,
an igloo, bring it to warmth, home, as you call it
so the thawing phonemes would become more rare
and their sounds would become like
those of your *schirokaja* tongue.

Bring it to warmth, there, where you live,
in the apartment house, where all nations fraternally agree
and where the ships you've sent visit
and where tomorrow is golden and continuous, from morning
where warmth from your refrigerator's freon with small scissors
will cut Heaven open and warmth from the hole
will turn into water all the fifty names
we call snow, and water will flood
our children's desiccated mouths
and quiet them.

And will quiet the small bells on the dogs' harnesses
and the wave rushing in will cover the kremlin's shy bell
and will disconnect the vibrating mobile bells pressing
against all newyorkers' ears
will break the link.

Will break the link, the hearts of all the world's bells
will lay down as if their tongues were frozen
so buy our fish quickly
and get away from here, change nothing.
You came here for fish, as you say –
Too many phonemes, you say.
That's what you say.

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSO II VIETA

Ričardas ŠILEIKA
(Lietuva)

* * *

šviežios bandelės kava ledai
nulytas ir įtemęs miestas nežinomas
kaip ir veidas sunkiam ryto veidrody
šiek tiek iluminiscencijų kiauras
sausio vėjas balos bandančios naują
avalynę made in italy užsimerk
atsimerk akiračio ne(pa)daugėja stotelių
lūkuriuotojai rūkanti šalikuota persona
maža savižudžių daug taikingų
maištininkų pupų sodintojų žemė
nebe ta žemė ta pati ištaisyklingėjusi
tartis, vietoj kablelių nuorūka sutrėkšta
atsainiu padu pašalėje įkaušus
rusakalbė susirūpinę ir abejingi
viename salone pažymėti vienkartiniai
bilietai saulėgražų kišenės dugne
tik kelios perplyšus maximos maišelio
vėliava, viešojo suolo privatus prieglobstis
senam įkaušėliui kavinėj transliuojama
nuobodybė pirmadienio besąlygiškumas
Vilniuje šviežios bandelės kava ledai
gajos praeito amžiaus abstraktybės
pasvilusi mėsa pilnas koridorius
surišti šį vakarą juodu nuovargiu
suvienyti skėčių giminystė nuasmeninti
dar pažadėti rytdienai palikti patys
sau gašliams žaislams televizijos vaizdų
okupacijai naujos architektūros negyveniose
vietose ieškoma tapatybės seni įpročiai
įgrisusios taisyklės valytuvų tingi
metronomija sumažęs miesto kraujospūdis
kirpyklos išspjauna paskutinius klientus
šviežios bandelės kava ledai

COMPETITION OF ONE ANONYMOUS POEM. II PLACE

Ričardas ŠILEIKA
(Lithuania)

* * *

fresh rolls coffee ice cream
the city rain-soaked and darkened unfamiliar
as a face in a hard morning mirror
a few illuminations a wind
all January puddles trying out new
shoes made in Italy close your eyes
open your eyes the horizon doesn't expand people
waiting in stations a smoking shawl-draped small
persona few suicides many peaceful
insurgents the earth of bean planters
is not the same earth self-correcting
pronunciation, in place of commas a cigarette-butt crushed
by a careless sole alongside a drunken
Russian-speaking woman worried and indifferent
in a single salon designated one-way
tickets sunflower seeds in the bottom of a pocket ?
only a few a torn maxima's bag's
flag, the public bench's private refuge
boredom Monday's unconditionalism
broadcast to the old drunk in the café
in Vilnius fresh rolls coffee ice cream
the last century's vital abstractions
singed meat the full corridor
tied this evening with black exhaustion
united by the kinship of umbrellas depersonalized
still promised tomorrows left alone
to voluptuous toys the occupation by
television images new architecture in unlived in
places searched for identity old habits
bothersome rules the lazy metronomics
of vacuum cleaners the city's lowered blood pressure
barbershops spit out their last clients
fresh rolls coffee ice cream

Translated by Jonas Zdanys

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSO III vieta

Paulius NORVILA

(Lietuva)

* * *

vakar baigės žiema,
visos kalbančios lėlės nuskendo,
prie ekranų susėdo dievukai ir taisė sapnus,
taip, kaip debesis taiso visų pamiršti kosmonautai,
ten virš katedros bokšto,
kur rausvas ir pilkšvas dangus.

ten virš katedros bokšto,
kur traška dangaus mechanizmai
prieš paleidžiant į darbą visas patefonų strėles,
šios subraižo ir taip jau nelygų paviršių –
mūsų kūnai žymėti –
net tie, kurių niekas neras.

mūsų kūnai žymėti
ir tai pagrindinis akcentas,
prieš ištraukiant laimingus skaičius iš nusekusios upės,
šitaip buvo pasaulis sukurtas ir šitaip gyventas,
kai nematomi žmonės kalbėjo, kad niekam nerūpi.
kai nematomi žmonės paliko nematomą salą,
aš verkiau ir galvojau, kad viskas, kad tai pabaiga,
bet po to autobusas ir vėl,
kaip kaskart atvažiavo,
ir tuomet supratau – supratai –
tai tik baigės žiema.

COMPETITION OF ONE ANONYMOUS POEM. III PLACE

Paulius NORVILA
(Lithuania)

* * *

winter ended yesterday,
all the talking dolls drowned,
little gods sat down in front of the screens and repaired dreams,
the way clouds are repaired by cosmonauts everyone's forgotten,
there above the cathedral tower,
where the sky is red and gray.

there above the cathedral tower,
where heaven's mechanisms crackle

before letting off to work all turntable needles,
these scratch an already uneven surface –
our bodies are marked –
even those no one will ever find.

our bodies are marked
and that is the fundamental accent,
before pulling the lucky numbers out of the shallowed river,
this is how the world was created and how it is lived in,
when unseen people said that no one cared.
when unseen people left the invisible island,
I cried and thought that that was it, that it was the end,
but after that the bus came again,
the way it came every time,
and I understood then – you understood –
that winter had just ended.

Translated by Jonas Zdanys

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSO IV VIETA

Klemen PISK

(Slovėnija)

Žirgai niekados nelaigė

Žirgai niekados nelaigė jaučių kinkiny. Namai
nestatė blokų ir Perkūnas dar nebuvo girdėjęs apie Dievą. Bitlai
nedainavo serenadų kaimo merginoms ir vaivorykštės netikėjo
po jomis užkastais lobiais. Debesys nebuvo prapliupę lyti
ryto lietumi, medžiai nelankstė vėjo, penkiolikmetės
negalvojo apie seksą ir lakmuso popierėliai mokytojų
nemirkė rūgštyje. Šveikas neparašė Hašeko, parakas
neišrado kinų. Amerika neatrado vikingų, Hitleris
nemėgdžiojo Čaplino, polonis neįrodė esant Mariją Kiuri, o
šalutiniai sakiniai nesuko sau galvos dėl dono Pierino. Ir vis dėlto
žodžių lėkštėj raidės judėjo link mano gerklės.

Vertė Laima Masytė

COMPETITION OF ONE ANONYMOUS POEM. IV PLACE

Klemen PISK

(Slovenia)

Niso divjali konji nikoli niso

Konji niso nikoli divjali na volovski vpregi. Hiše niso zidale blokov in Perun še ni slišal za Boga. Beatli niso peli podoknic vaškim dekletom in mavrice niso verjele v zaklade, zakopane pod njimi. Niso snežili oblaki v jutranjem dežju, drevesa niso zibala vetra, petnajstletnice niso razmišljale o seksu in lakmusovi papirji niso namakali učiteljic v alifatski kislini. Švejk ni napisal Haška, smodnik ni iznašel Kitajcev, Amerika ni odkrila Vikingov, Hitler ni oponašal Chaplina, polonij ni dokazal Marie Curie, odvisniki pa niso bili zaskrbljeni nad don Pierinom. A vendar so se v čaši besed premikale črke proti mojemu grlu.

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSO V VIETA

Artūras VALIONIS

(Lietuva)

Turistinė poezija. Gotlandas lapkritį

Aš vaikštau palei mėlyną baltijos jūrą:

vandeny ir mano akivaizdoj
atkakliai skandinasi gulgės,

absoliučiai nesėkmingai;

pabūna atkišę uodegas, visam pasauliui,
ir bando vėl,
dėl visa ko,

neišsipildę stručiai;

praeina moteriškė karlsonas;

jokių porelių, ne sezonas
kabintis už rankų,

nebent pora šunų,
bet gal atsitiktinai abudu į tą pačią pusę.

Aš vaikštau palei žalią baltijos jūrą:

vėjo visai nēr, bet žaliōs baltijos jūros
mėlynas vanduo kažkodėl
primygtinai garankščiuojasi

į baltas putas
ir plaukia link manęs;

be tvarkos ir neperiodiškai
prarieda kelios
skandinaviškos
dviračių nimfos;

didelis švedas trolis
prasilenkia su moteriške karlsonu;

nepalydžiu akimis
nei vieno,
sunku žiūrėti į abi puses iš karto,
o paeiliui būtų iškreiptas vaizdas,

ir šiaip jokia būdu
ne,
dar pajaus, jog stebiu.

Pavaikščiojęs palei mėlyną
ir palei žalią baltijos jūrą
su baltom putom:

aš sėdžiu ant suoliuko;

rankas įdedu į kišenes,
kad gulėtų ten šiltai;

žiūriu į vandenį,
į mėgėjišką gulbių skendimą,
nesančias poreles;

vis tik žvilgtelį į karlsoną ir trolį,
dėl visa ko.

Sėdžiu:

susitraukęs baltų trolis mumis
kartu su niekaip

neskęstančiom baltom gulbėm
ramiai laukiantis žiemos, pietų meto,
vasaros laiko, persikėlimo į kitą krantą

COMPETITION OF ONE ANONYMOUS POEM. V PLACE

Artūras VALIONIS
(Lithuania)

Poetry for tourists. Gotland in November

I walk along the blue Baltic sea:

in the water and in my presence
swans sink persistently

absolutely unsuccessfully;

they stay for a while tails raised to the whole world
and try again
just in case,

unrealized ostriches;

the female Karlson walks by;

no couples, it's not the season
to hold hands,

except for a couple of dogs,
but maybe it's only by accident they both go the same way.

I walk along the green Baltic sea:

there's no wind, but the green Baltic sea's
blue water somehow
urgently twists itself
into white foam

and floats toward me;

without order and unperiodically
a few Scandinavian
bicycle nymphs
roll by;

a large Swedish troll
with the female Karlson slips by;

my eyes don't follow after

any of them,
it's hard to look in both directions at once,
and the scene would be distorted if seen in succession,

and they would
even feel
that I was watching them.

Having walked along the blue
and along the green Baltic sea
with white foam:

I sit down on a small bench;

I put my hands in my pockets
so they'd lay there warmly;

I look at the water,
at the amateurish swans' sinking,
at the non-existent couples;

I just glance at Karlson and the troll
just in case.

I sit:

huddled the Baltic troll mummy
together with the never

sinking white swans
quietly waiting for winter, for lunch,
for summer, for transport to the other shore

Translated by Jonas Zdanys

KONKURSO „KELIONĖS DAINA“ I VIETA

Laurynas KATKUS
(Lietuva)

* * *

Vakaras, vairas, tįstantis kraštas
ežerų dėmės, kryžkelių blyksniai, kadrai be garso

prie vieškelio išsirikiavę miesteliai

kuriuose niekados nenakvosi

Kieno akys migloj, pėdos durpyne
šviesus pulsas vis kitam kilometre

ko nepaliksi ir neišduosi
sunkvežimiui tris kartus sutūtavus

Ne, ne paukštis, ne balsas, ne ženklas –
stotelėj parvirtęs pieno bidonas

slėny garuojantis narkotiškas tvanas
tuo įplauksim, laikykis

ANONYMOUS COMPETITION “TRAVEL SONG.” I PLACE

Laurynas KATKUS
(Lithuania)

* * *

Evening, a steering wheel, a lengthening shore
lake stains, crossroad flashes, cadres without sound

near the highway lined up towns
in which you will never spend the night

Whose eyes are in the fog, feet in peat-bog
light pulse always in the next kilometer

who won't you leave or betray
when the truck honks its horn three times

No, not a bird, not a voice, not a sign –
the milkcan on its side at the station

in the valley a streaming narcotic deluge
we will float in soon, hold on

Translated by Jonas Zdanys

KONKURSO „KELIONĖS DAINA“ II VIETA

Aušra KAZILIŪNAITĖ

(Lietuva)

* * *

upelyje ant kranto

tėvo veido mina
dar nesprogo

saulei leidžiantis
eilinę dozę
laivas ieškojo kranto –
visi labai sirgo
ir mirė iš bado,
nes pasibaigė žmonės

o narcizo upelio dugne
tuo metu
tiesė naująjį plentą,
rūko fabriko kaminų dūmai,
sparčiai zujo mašinos

ant kranto
po dailiu kiparisu
sėdėjo senukas –
jo rankos
tvirtai laikė
meškere

laivas niekad neatplaukė,
nes visi muitininkai mirė,
buvo palaidoti ir
reinkarnavosi
į plūdę

ji ėmė trūkčioti

tai aukštyn
tai žemyn
tai pravirksta

man, regis, užkibo –
kažkas prarijo
ant kabliuko pamautą
pilnatį

ir dabar

spurda

ANONYMOUS COMPETITION "TRAVEL SONG." II PLACE

Aušra KAZILIŪNAITĖ
(Lithuania)

* * *

in the stream on the bank

the mine of my father's face
has not yet exploded

the sun setting
the usual dose
the boat searched for shore –
everyone was very sick
and died of hunger
because mankind ended

while on the bottom of the narcissus stream
then
a new road was being laid
the factory's stacks smoked
autos popped quickly

on the bank
under an elegant cypress
sat an old man

his hands
firmly held
a fishing pole

the boat never arrived
because all of the custom's men died,
they were buried and
reincarnated themselves
into a float

it began to jerk

first up
then down
then burst into tears

it seems it hooked me –
someone swallowed
the full moon
stuck on a hook

and now
flounders

Translated by Jonas Zdanys

KONKURSO „KELIONĖS DAINA“ III VIETA

Ričardas ŠILEIKA
(Lietuva)

* * *

atsigręžiau: spalio saulė čiulpė katedros kryžiaus kaulus
viešoj Sirvydo taurėj liepsnojo modifikuotos miesto našlaitės
cakšt paaugliškas bato spyris į alukamštį fotografui šią akimirką
knieti tik viena: rausvuose balkono vijokliuose kuičias balandis
troleibusas be skonio praryja lietpaltėtą knyginką su sakvojažu
mąžtantis vakaro stabdžių čypčiojimas gatvių sankibose
nesukti nestovėti praleisti nepraleisti kiti draudžiami ženklai
išsigąsti neskaisčių minčių invazijos sulaikyti kvėpavimą
avarijų skaičius ribotas: vairą nesunkiai išlyginu sulėtinu greitį
pavojingą posūkį pats sugalvojau pernelyg palaida vaizduotė
po to jau lėtapėdė ir lengvakūnė akimirka prisikėlimo palaima
ir svaigulys toks dabar be priežasties visur įsisėjantis varpaaidis
snūduriuojanti nejauna moteris nišoje prie Jurgio bažnyčios
jos palaidus plaukus plaunantis vėjas užsimerkia ir atsimerkia
anoniminiai vakardienos likučiai rankinuke
ir skeletas idant eilėraštis nebūtų įtartas saldybe ar sklandumu
tačiau toks ekstra sumanymas yra nedovanotinas: monitoriuje
įsižiebia error ir įtatuiruoti tamsiai vyšniniai lakuoti moters bateliai

ANONYMOUS COMPETITION “TRAVEL SONG.” III PLACE

Ričardas ŠILEIKA
(Lithuania)

* * *

I turned around: the October sun sucked the cathedral cross's bones
in Sirvydas' public cup flamed the city's modified orphans
chaksht a teenager's shoe's kick against the beer bottle cap
for the photographer this moment tickles just one:
in the balcony's reddish convolvulus a pigeon rummages
the trolleybus without tasting swallows the raincoated bookman with a case
the diminishing squeal of evening brakes in the patchwork of streets
don't turn don't stand let pass don't let pass other warning signs
be frightened by the invasion of impure thoughts to stop breathing
the number of accidents is limited: I easily straighten the wheel reduce speed
I created a dangerous curve with a too active imagination
afterwards a slowfooted and lightbodied moment resurrection's blessing
and a dizziness without cause the echo of bells sown everywhere
a dozing no-longer-young woman in a niche near George's church
the wind washing her loose hair opens and shuts its eyes
yesterday's anonymous leftovers in her purse
and a skeleton so the poem would not be suspected of sweetness or smoothness
but such an extra intention is unforgivable: in the monitor
error flashes and tattooed dark cherry lacquered women's shoes

Translated by Jonas Zdanys

KONKURSAS „MANO GIMTASIS GĖRIMAS“ I VIETA

Andrejus CHADANOVIČIUS
(Baltarusija)

Lyginis skaičius

Mergaitė ateina į parduotuvę.
Mergaitė perka ramunėlių arbatos
pakuotę – dvylika vienkartinį maišelių.
Mergaitė parsineša pakuotę namo.
Mergaitė po vieną traukia maišelius,
Buria: „Myli. Nemyli.
Myli. Nemyli. Myli.“
Nors žino, kaip būna gyvenime
su lyginiais skaičiais. Tik ką daryti?
Ramunėlių arbatą po dvidešimt penkis maišelius
vėl išpirko kitos mergaitės.

Vertė Vytas Dekšnys

THE HUMOROUS POEM CONTEST “THE DRINK OF MY BIRTH” I PLACE

Andrei KHADANOVICH

(Belarus)

Парная лічба

Дзяўчына прыходзіць у краму.
Дзяўчына купляе рамонкавую гарбату,
пакунак на дваццаць аднаразовых пакецікаў.
Дзяўчына прыносіць пакунак дадому.
Дзяўчына выцягвае пакецікі па адным,
варожачы: “Кахае. Не кахае.
Кахае. Не кахае. Кахае”.
Хоць ведае, як бывае ў жыцці
з парнымі лічбамі. А што рабіць?
Рамонкавую гарбату на дваццаць пяць пакецікаў
зноў раскупілі іншыя дзяўчаты.

KONKURSAS „MANO GIMTASIS GĖRIMAS“ II VIETA

Dovilė ZELČIŪTĖ

(Lietuva)

Afrodiziakas

Aš kiekvieną vakarą po dozę
ir prabudęs kuo skubiau kalu
nieks nepasakys kad aš balu
žydi skruostai kaip raudona rožė

o jau kvapas: katės griūna klykia
kai padauginu – varau pro šoną
korvalolis plus valerijonas –
taip kasmet ir parašau po knygą

THE HUMOROUS POEM CONTEST “THE DRINK OF MY BIRTH” II PLACE

Dovilė ZELČIŪTĖ

(Lithuania)

Aphrodisiac

Every evening I drink down a dose
and wakened quickly hammer away

that I'm pale no one will ever say
my cheeks blossom like a red red rose

and what a smell: the cats screech and fall on
when I multiply – drive through the sides and took
Corvalol and enough Valerian
each year to produce another book

Translated by Jonas Zdanys

KONKURSAS „MANO GIMTASIS GĖRIMAS“ III VIETA

Artūras VALIONIS
(Lietuva)

Samurajaus daina

Mes buvom apytiksliai trys.
Du paklydo miške,
aš namo parėjau,
nes vienas lauke ne karys.

THE HUMOROUS POEM CONTEST “THE DRINK OF MY BIRTH” III PLACE

Artūras VALIONIS
(Lithuania)

The Samurai's Song

We were approximately three.
Two got lost in the woods,
I went home,
because one in the field a soldier can't be.

Translated by Jonas Zdanys

JAUNŲJŲ POEZIJOS SKAITYMŲ NUGALĖTOJA

Giedrė KAZLAUSKAITĖ

Paskutinė pamoka

Paskutinę pamoką mano motina dalina savo auklėtiniams Karibų jūros kriaukles iš pinto dubens jie droviai ištiesia ranką ir pasiima neskubėdami renkasi kukliausias ir mažiausias bijo pernelyg didelių ir įspūdingų visai ne taip kaip pradinėse klasėse dalinant saldinius

griebdavo saujomis stverdavo be jokio drovėjimosi arba apsiverkdavo dėl kokios nors sviestinės rožės ant torto

Apsimetusi spirite konservuotu žmogumi atvirais plaučiais kepenimis žarnynu ir kitais spalvotais organais stūksau tarp plastmasinių širdies modelių ir stebiu jų uždarus kūnus

Kada nors jie visi bus palaidoti ir kiekvienas iš jų atrodys tarsi miestelis kuriame jie gyveno liūdnas susiraukšlėjęs arba nutukęs ir nutilęs cukrinis kraujas vaikščios miestelio gatvėmis ištinusių kojų ir rankų akligatviais mėlynių smūgiais tarpuvartėse naktį kraujospūdžių mašinų kamščiais aštriais keiksmazodžių nagais neplautos galvos ir senatvės kvapu šlapimo kvapu kvapu iš burnos be dantų girtų bedarbių gyvaplaukiais skrepliais akių gleivinėse raudonais pragulų šūksniais provincijos turguj kur tuo metu bus prekiaujama kriauklėmis kurios išsiverčia iš vidaus su visomis vidinėmis sienelėmis ir niekada nebeužsidaro

WINNER OF THE YOUNGER READERS OF POETRY CONTEST

Giedrė KAZLAUSKAITĖ

The Last Lesson

As a last lesson my mother distributes to her students Caribbean sea shells out of a plaited bowl they timidly stretch out their hands and take one not hurrying choose the humblest and smallest as if afraid of the largest and most impressive not at all like in the beginning classes when candies were given they grabbed fistfuls taking without any shyness or cried over some butter rose on a cake

Pretending to be a person preserved in alcohol with opened lungs liver intestines and other colored organs I stand among plastic models of hearts and look at their closed bodies

Someday they will all be buried and each one of them will look like the small town in which they lived sad and wrinkled or fat and silent sugar blood will walk through the town's streets in the swollen alleys of their legs and arms in the blows of bruises in gates at night plugs of blood pressure machines sharp curse word nails unwashed hair and smell of old age urine smell smell from a mouth without teeth drunk unemployed downy-haired phlegm mucus from the eyes red bedsore shouts in the province's market where then will be traded sea shells that turn out from within with all their internal walls and never close

Translated by Jonas Zdanys

Nuotraukų autoriai/ Photographers

Ališauskas – Vladas Braziūnas
Grikis – Lori Lee Stoll
Burokas – Vladas Braziūnas
Hoover – Kornelijus Platelis
Jonauskas – Ričardas Šileika
Praitis – Alina Mamlyuk
Sommer – Gerhard Rühm
Toth – Judit Szabo
Grybauskas – Gintaras Žilys
Januševičius – Ričardas Šileika

Gal forografų pavardes reikėtų petitu surinkti
prie nuotraukų. PVZ.: „Foto Vladas Braziūnas”
Tada tos rubrikos nereikėtų, tada
ir iš Turinio reikėtų ištrinti.

Jotvingių premijos laureatai/ Jotvingiai Prize Winners

1985 – Kornelijus Platelis
1986 – Vytautas P. Bložė
1987 – Bronius Kutavičius
1988 – Alfonsas Nyka-Niliūnas
1989 – Kazys Bradūnas
1990 – Henrikas Čigriejus
1991 – Henrikas Nagys
1992 – Donaldas Kajokas
1993 – Knuts Skujenieks
1994 – Sigitas Geda
1995 – Sigitas Parulskis
1996 – Marijus Šidlauskas-Jonaitis
1997 – Antanas A. Jonynas
1998 – Marcelijus Martinaitis
1999 – Nijolė Miliauskaitė
2000 – Alfonsas Bukontas
2001 – Jonas Strielkūnas
2002 – Jonas Zdanys
2003 – Vladas Braziūnas
2004 – Stasys Jonauskas
2005 – Tomas Venclova
2006 – Kęstutis Navakas
2007 – Almis Grybauskas

Jaunojo jotvingio premijos laureatai/ Young Yotvingian's Prize Winners

1998 – Darius Šimonis
1999 – Gintaras Bleizgys
2000 – Gintaras Beresnevičius
2001 – Tomas S. Butkus
2002 – Gytis Norvilas
2003 – Agnė Žagrakalytė
2004 – Donatas Petrošius

2005 – Sonata Pauliulytė
2006 – Vytautas Dekšnys
2007 – Benediktas Januševičius

PDR ekspertų taryba/ DPF Board of Experts:

Kornelijus Platelis (pirmininkas/ chairman), Antanas A. Jonynas (pavaduotojas/ vice-chairman), Andrius Mosiejus (iždininkas/ treasurer), Gerardo Beltrán (Meksika/ Mexico), Gintaras Bleizgys, Vladas Braziūnas, Erika Drungytė, Leszek Engelking (Lenkija/ Poland), Antanas Gailius, Sigitas Geda, Liudvikas Jakimavičius, Donaldas Kajokas, Laurynas Katkus, Kerry Shawn Keys, Liana Ruokytė, Zenonas Streikus, Marijus Šidlauskas, Ričardas Šileika, Antanas Šimkus, Alvydas Šlepikas, Jonas Zdanys, Agnė Žagrakalytė.

Rengėjai/ Organizers:

Asociacija „Poetinis Druskininkų ruduo“, Lietuvos P.E.N centras, Centras „Dainava“/
Association „Druskininkai Poetic Fall“, Lithuanian PEN Centre, Centre „Dainava“.

Rėmėjai:

Lietuvos Respublikos kultūros rėmimo fondas; Lietuvos Respublikos kultūros ministerija; „Airijos kultūra“, Airijos literatūros mainai; Austrijos ambasada Vilniuje; Ispanijos Karalystės užsienio reikalų ir bendradarbiavimo ministerija; Ispanijos Karalystės ambasada Vilniuje; Lenkų institutas Vilniuje; „Lietuviškos knygos“; „Literatūra be sienų“; San Francisko valstybinis universitetas; AB „Alita“; Centras „Dainava“; Druskininkų savivaldybė; savaitraštis „Literatūra ir menas“; UAB „Tobis“.

Sponsors:

Culture Endowment Fund of the Republic of Lithuania; Ministry of Culture of the Republic of Lithuania; Culture Ireland; Irish Literary Exchange; the Embassy of Austria in Vilnius; “Books from Lithuania”; “Literature Across Frontiers”; Ministry of Foreign Affairs and Cooperation of Spanish Kingdom; the Embassy of Spanish Kingdom in Vilnius; Polish Institute in Vilnius; San Francisco State University; AB “Alita”; Centre “Dainava”; Druskininkai Municipality; weekly “Literatūra ir menas”; “Tobis”; “Drusva”; “Druskininkų Rasa.”